

Halim Bahadır 1958 yılında Trabzon'un Tonya ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini Trabzon'da tamamladı. İstanbul'da Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'ni bitirdi ve gazeteciliğe adım attı. Onbeş yıl kadar gazeteciliğin hemen her aşamasında çalışan Bahadır, sekiz yıl önce Posta Gazete-si'nde köşe yazıları yazmaya başladı. Sıradan insanların açmazlarını, öfkelerini, korkularını yalın bir dille ele aldı. Sözün özü, sokaktaki insanın hayat karşısındaki duruşunu ele aldı yazar Halim Bahadır. Yazarın "Gördüm, dokundum ...ve sevdim" adlı eserinin yanısıra seçme yazılarının toplandığı "Büyüme Sakın Küçük Kız" isimli bir kitabı ve "Tutunuş" adlı bir romanı var.

İçindekiler

HAYATLA DANSTA AZRAİL'İN AYAĞINA BASTIM	7
YIKAR İNSANI SOĞUK DUVARLAR, SESSİZLİK BOĞAR.....	17
AT KILI MUHABBETİ/ Sabaha karşı 03:00.....	25
"ANNE" MİN ŞEFKATİ İLE MEMELERİNİ VURDULAR.....	33
AŞK ÖĞRETMENİ ÖENÇ KADIN	43
UZAKLARDA BİR YERLERDE DALLARDA ÇOK KAR VARDI	59
KALEDE YANKILANAN HIÇKIRIKLAR: TEMMUZ AKŞAMÜSTÜ.....	61
ŞAŞKIN ŞAİR VE MÜHENDİS KIZ.....	79
KIZIMIN ALTIN SARISI SAÇLARI VE YERE DÜŞEN YORGAN	89
YAZARIMIN SİGARA PARASI MI YOK!	95
"BABAMIN PARMAKLARI ÇOCUK YANLARIMI OKŞUYORDU SAÇLARIMDA"	99
ÖĞLE ÜZERİ: HACİZ MEMURLARI MI? HIII... BUYURUN! BUYURUN!.....	111
YOLCU	115
KARA ÇARŞAFLI KADINA KOBRA İŞKENCESİ	137
KUMASININ MEZARINI HER CUMA BASTONLA DÖVERDİ HALAM	145
SERSEMLİK KARIYERİMDE DUVARLARIN DA KATKISI VARDIR.....	155
HAYATLA DANSTA AZRAİL'İN AYAĞINA BASTIM	

Kasım ayının ilk günleri. İstanbul'da yağmur yoktu. Hava ılıktı. Gece yarısını çoktan geride bırakmıştık biz dışarıda gezinen sarhoş, aylak, evsiz ve köpek takımı. Kediler

bizden daha akıllıydı. Sığınacak bir yerler bulmayı akıl edebilmişlerdi.

Karım iyi biriydi. Benim için şanstı bile diyebilirim. Ancak ben evlilik için tanrının kutsadığı bir evliya değildim.

Bir kadının sevgisinin sırtıma yükleyeceğine emin olduğum vicdan baskısını taşıyabilecek kadar güçlü değildim. O ağır sorumluluğu kaldırmak, dayatılan birtakım kurallara boyun eğmek, beni ben yapan ne varsa ayaklarımın altında çiğnenmesi demek olacaktı. Bunun farkındaydım. Zaten buna göre de davranıyordum. Karım da farkındaydı vaziyetin. Bu da işime geliyordu elbette. Benimle savaşmaktan yorulup beni olduğum gibi kabul etmesi, etmese bile en azından tepeme binmeye kalkmaması soluk aldırıyordu bana.

Mutsuzum, bir büyük boşlukla boğuşuyorum ve sarhoşum. Benim gibi gece sarhoşlarına aldırmadan sallana salla-na yürüyüp gidiyorum. Arkamdan gelen birkaç kişinin yürüyüşümle ilgili bir şeyler söylediğim duyuyorum; ama, hiç de umursamadan geçip gidiyorum gecenin kalbine doğru.

Ayaklarım birbirine dolaşıyor, dilim şişiyor ağızımda sanki. Bir ılık tutturmak istiyorum, olmuyor. Kendi kendime rezil kepaze oluyorum. Bir yandan da nasihat çekiyorum kendime. Ulan daltaban, ne vardı bu kadar içecek sanki! Canını yolda mı buldun! Peki şu anda neredesin? Saat kaç? Birileri gelip kışını şişlerse ne yapacaksın? Yahu sen evli bir adamsın. Evinde karın çocuğun var. Evine git, evine. Git ve yat, dinlen. Sabah iyi bir kahvaltı yap, evinin, karının kıymetini bil. Tamam, tamam, gideceğim eve. Ancak baksana tepedeki şu aya. Ne kadar hoş, sihirli. Hadi bir kıyak daha yap kendine. Şu cebindeki birayı da yudumla çimenin üzerinde, ondan sonra gidersin.

Kendime çektiğim kıyağın gereğini yerine getiriyorum. Birayı açıyorum. İlk yudumları ne kadar da iyi geliyor meretin. Hareketlerim ağırlaşıyor; ama, birayı bitiriyorum yine de. Yemyeşil çimlere sırtüstü yatıyorum. Bakışlarım bulanık. Ayı seyrederken ılık çalmaya çalışıyorum. Bu kez oluyor.

Sonra birkaç kez ayağa kalkmayı deniyorum; ama, nafile. Ben sarhoşum ya, bütün dünya da sarhoş, her şey kendi etrafında dönmek üzere harekete geçmiş. Yatıyorum. Hayallere dalmış aya bakarken, çok uzaklardan geldiğini sandığım ayak sesleriyle kendime gelir gibi oluyorum. Yanılmıyorum. Resmi üniformalı iki tip yaklaşıyor yanıma. İmdaaaat diyorum içimden. Polisler. Ben

sırtüstü yatmışım çimlere. Onlar ayakta. Ben tekim. Onlar iki kişi. Yalnızız. Sabaha birkaç saat kalmış. Bellerinde cop ve tabanca-lan var. Ben sarhoşum, onlar ayık. Onlar devlet, ben vatandaşım.

"Ne yapıyorsun burada?"

Tam "Eşek boku yemeye çalışıyorum memur bey," diyeceğim geliyor; ama, sözünü ettiğim koşullar kendimi tutmam gerektiğini hatırlatıyor bana.

"Çimene yatmış ayı seyrediyorum," demekle idare ediyorum işi.

"Bu saatte mi?"

"Saat kaç memur bey?"

Fosforlu olduğunu sandığım saatine bakıyor memur bey. "Üç."

"Yahu," diyorum, "sabaha birkaç saat kalmış be!"

Yeni bir soru öbür memur beyden:

"Senin evin var mı?"

"Var."

"Peki neden evinde değilsin?"

Hımmmm.

"Karımla papazım. İçki içtim ve ayı seyretmek için buraya geldim."

"Yahu kardeşim. İti var, köpeği var, bu anasını .iktiğim şehirde. Burada yatmak iş mi şimdi?"

"Siz varsınız ya memur bey. Size güvenerek yatıyorum burada. Hem kim ne yapacak bana ki?"

"Ulan daha az önce iki bıçakçı ibneyi enseledik biraz aşağıda."

"Desenize kelle koltukta yatmışız buraya."

"Evin yakın mı?"

"Yakın yakın. Üç yüz metre bile çekmez buradan."

"O zaman doğru eve git."

"Gidemem."

"Allah Allaaaaahhh. Niye gidemezmişsin?"

"Ayakta duramıyorum da ondan memur bey." 10
kadar sarhoş musun?"

"Haaaa. Ulan söylesene. O

"Eh biraz. Yani ayakta duramayacak kadar. Ama yerde yatarken her şey çok iyi."

"Ne iş yaparsın sen?"

Şöyle bir doğrulmaya çalışıyorum. Ne de olsa ayağa kalkamayacak bir gece yarısı sarhoşu olarak polislere gazeteci olduğumu söyleyemezdim. Neyse "Gazeteciyim" diyorum.

Adamlar gülüyor.

"Hangi gazete?" gibi entelektüel düzeyi yüksek sorularına yanıt vermiyorum. Üstelemiyorlar da zaten.

"Sizi (bir anda siz olup çıkıyorum) evinize götüreceğiz. Ayağa kalkmaya çalışın."

Bir-iki hamle yapıyorum, ancak başaramıyorum.

"Yardım ederseniz kalkabilirim memur bey," diyorum.

Memur beyler yardım ediyorlar. Yetenekli bir adamım ya, evin yolunu bulmakta güçlük çekmiyorum. Her sendeleyişim-de onlara tutunarak evin yakınına kadar yürümeyi başarıyo-rum. "Tamam burası," diyorum eve yirmi-otuz metre kala.

"İyi," diyorlar, "gidebilirsiniz artık, değil mi?"

"Gidebilirim," diyorum ve teşekkür ediyorum adamlara.

"Bir daha dikkat et," diyerek yürüyüp gidiyorlar, kıkırdayarak.

İnsan bir derdi başına almayı başardığında, diğeri mutlaka sıraya girmiş olur. Biri, oturduğum apartmanın kapısının önüne postu atmış olan kocaman bir köpek. Diğeri ise köpeği aştığımda fena halde fırça yiyeceğimden emin olduğum karım.

Polisler çekip gidiyor, artık evimin önündeyim. Kaldırıma oturuyorum. Bir cigara yakıyorum. Sevdiğim bir şarkının sözlerini mırıldanmaya başlıyorum. İki plan yapmak zorunda olduğumu düşünüyorum. Biri köpekle ilgili. İkincisi ise, eve varabilirsem, karımı ikna edecek kadar iyi bir yalan bulmalıyım. Ve bu yalan öyle olmalı ki, gerçeğin hemen yanı başında durmalı.

Bir anda rahatlıyorum. Sarhoş değilim artık, sadece içkiliyim. Kendimi iyi hissediyorum. Ayağa kalkarak kapıya yö-neliyorum. Aynı anda köpek de hazırlanıyor. Kışını yerden kaldırmadan iki ayağının üzerinde doğruluyor.

Hıııııı gibilerden bir ses çıkararak gözlerimin içine bakıyor. Mesajını alıyorum. Kapıdan girmek kolay olmayacak. Geri çekilip yeni bir deneme daha yapıyorum. Bu kez hıııııı daha bir gür çıkıyor. Köpek öfkeleniyor. Yine geri çekiliyorum. Köpeğin karşısına oturarak içkili olduğumu, polislerle başımın derde girmesine ramak kaldığını, eve geç kaldığımı, karımdan zılgıt yiyeceğimi, eve ne kadar erken gidersem benim için o kadar iyi olacağını anlatmaya çalışıyorum. Sağ olsun dinliyor beni. Üçüncü

11

hamlemi yaptığımda sadece dinlemekle kaldığını anlıyorum. Başka bir çare bulmam

gerek. Rakıyla karışık biranın demlendirdiği bakışlarımı çevremde şöyle bir gezdiriyorum. Tamam, şimdi yaktım ulan seni köpek efendi. Caddenin karşısındaki inşaata yöneliyorum. İki metreye yakın boyuyla orta halli bir kalas yerde uzanmış yatıyor. Kalasa şefkatle yaklaşıyorum. İki elimle kavrayıp arkama 12 bakıyorum. Başına geleceklerden habersiz köpek hâlâ kapının önünde bekliyor. Gerçi kafasına koca kalası indirecek değilim elbet; ama, bunu bilmesi işime gelmez. Amacım üzüm yemekti, korkutacaktım keratayı. Elimde kalas ağır adımlarla kapıya yaklaşıyor, sertçe yere vuruyorum. Köpek şöyle bir irkiliyor. Beni ve kalası aşağılayıcı bakışlarla uzun uzun süzüyor. Sonra yerinden ağır ağır doğruluyor. Uç-dört metre kadar öteye giderek bakışları üzerimde beklemeye başlıyor. Gözümü ondan ayırmadan kapıyı açarak koca kalasla apartmana dalıyorum.

İlk raundu çok da zorlanmadan aldığım için kendimi kutluyorum. Bezgin adımlarla çıkıyorum merdivenleri. Kapı deyip geçmeyeceksiniz diye düşünüyorum. Kapı vardır sizden yanadır, kapı vardır adamın ocağına incir ağacı diker. Bizim kapı ikinci türdendi. Mentешelerini yağlamaya üşendiğimden, bunun nedeni bendim. Eve sessizce süzölmek isterken çıkardığı gürültü, başıma çorabı örüyor. Uç-beş saniye sonra karım yarı çıplak karşımda bitiyor. Gelip sarılıyor bana. Yüzünde öfkeden eser göremiyorum. Bakışları hesap sormuyor. Sesi tatlı. Allah Allah...

"Erken gelmişsin!" diyor, yüz hatlarına sinmiş hoş bir gülümseme eşliğinde.

"Öyle mi?" diyorum.

Elimden tutuyor ve "Hadi öteki yatağa geçelim," diyor.

Kabul etmemek hata olurdu. Hem kavga çıkmayacak, hem de her daim ihtiyacım olduğunu adım gibi bildiğim şefkati alacaktım. Sessizce sevişiyoruz. Tek sözcük çıkmıyor ikimizin de ağızından. Sonra kalkıp iki yıldan beri çocuğumla yattığı yatağa geçiyor. Olan bitene bir anlam vermeye çalışıyorum bir süre. Karşımda bir kadın vardı. Ve beş yıl önce evlendiğim karımdı. Ama yine de işin içinden çıkamıyorum. Düşünecek çok zamanım var nasıl olsa diye söyleniyorum içimden ve uyumak için, iyi bir ters adam olarak, koyun yerine keçi saymaya başlıyorum.

Vaziyet açıktı oysa. Ama bende bunu anlayacak kafa yoktu o sırada.

Mutsuzdum, hiçbir şey tatmin etmiyordu beni. Hayatla dansta Azrail'in ayağına basmıştım. İkinci karım da çocuğumla birlikte beni terk edecekti.

13

* * *

Yanılmama imkân yoktu. Karım, bir ay sonra bir gece yarısı sitemlerini ardı ardına sıralayıp bir o kadar da nasihat bombardımanının ardından terk etti beni. Zaten çok şey iyi gitmiyordu hayatımda. Üstüne bir de ayrılık binmişti. Ve her şeyden önemlisi, ikinci çocuğum da yanımda olmayacaktı artık.

Ayrılık kararının tebliğ edilmelinin ardından koltuğa uzanıp gözlerimi tavana dikerek

düşünüyorum.

Yine yalnızdım. Yine özgürdüm.

"Bu saate kadar neredeydin" bakışları karşısında mazeret arama çabası olmayacaktı artık. Evime istediğim saatte gelip gidebilecektim. Ama, eskiden olduğu gibi her ne yaparsam yapayım gülen bir yüz değil, yalnızlığın ta kendisi karşılaya-

14 çaktı beni kapıda.

İstediğim kadınla birlikte olma şansını elde etmişim yeniden. Onların her renkten gözlerinin içine bakabilecek, renkli geceler geçirebilecektim. Ama sevmeyi başaramayacağım, güvenemeyeceğim, kendime hep yabancı tutacağım bu kadınlarla başetmek zorunda kalacak, mutsuz olacaktım.

Sorumsuzluğun doruklarında gezinebilecektim, evime günlerce uğramasam da sorun olmayacaktı. Ama, berbat geçen gecelerin sabahında bir gömleği bile ütölemekten aciz bir adam olarak bulacaktım kendimi.

Dostlarıma daha çok zaman ayırabilecektim. Ama onların sorumluluklarıyla baş başa kaldıklarında benden uzaklaşmak zorunda olacakları gerçeği karşısında öfkelenecek, inci-necektim.

Bir kadının sırtıma yükleyeceği ağır yükten kurtulmuştum. Ama, onunla birlikte gerçek bir sırdaş ve güvенеbileceğim bir dosttan da olmuştum. Yepyeni başlangıçlara hazır bulacaktım kendimi. Ama onca yıpranmışlığın üzerine yeni bir şey inşa etmenin güçlüğü karşısında ne yapacağımı şaşıracaktım.

Hayat ne veriyorsa karşılığını alıyordu insandan ve bazen ağır ödeniyordu özgürlüğün bedeli.

Zaten onca şeyi kaybettikten sonra başıma geleceklerin çok da önemi yoktu. Bırakmaya çalışıyorum kendimi olayların akışına...

15

17

YIKAR İNSANI SOĞUK DUVARLAR, SESSİZLİK BOĞAR

Üç-beş gündür eve gitmiyorum. Gidemiyorum. Çünkü karımın yüzüne bakacak yüzüm yok. Aslında o da memnun durumdan. Çünkü ne olursa olsun beni hâlâ sevdiğini biliyorum. İtin kıcına sokup çıkarmak istemiyor hâlâ sevdiği erkeği. "Seven kadınlar ne kadar da tuhaf ey tanrım!" diye geçiriyorum içimden, aklıma her geldiğinde. Kolu kanadı kırık bir sevgi onunki. Yaralı, incinmiş, defalarca düşüp ayağa kalkmış, içinde

artık acıma hislerini de barındıran bir sevgi. Tek başına bir çocuğun sorumluluğunu yüklediğim bir kadının kızgınlık ve hayal kırıklıklarıyla harmanlanmış sevgisi.

Öğleden sonra telefon çalıyor. Hattın öteki ucunda kız arkadaşım.

"Bu gece bana gelebilir misin?" diyor.

Çok mutsuzum. Artık kadın bedeni, hoşlandığım bir kadının bedeni, sohbeti, şefkati bile bir şey ifade etmiyor.

"Bilmiyorum," diyorum.

18

"Neden?" diyor.

"Bilmiyorum," diyorum bezgin bir sesle yeniden.

"Peki canım, sonra ararım," diyor.

Akşamüzeri karım arıyor. Ev bulduğunu, ertesi gün taşınacağını, kendisine yardım edip edemeyeceğimi soruyor. Daha doğrusu rica ediyor. Kabul ediyorum. Ertesi gün taşıyoruz evi.

Ev eşyası hiçbir zaman umurumda olmadı. Kendimi bir yere çakılı görmek istemediğim içindir belki de. Bu nedenle aşağıda bekleyen koca kamyonu inen her eşya için canımın sıkılmasına gerek yoktu. İçim sızlamıyordu. Bilmiyorum, belki de kendimi bunun için zorluyordum. Karımın alınmasını istediği en son eşyayı da taşıma şirketinin son adamı evden çıkarırken duvarlara, döşemelere, giden eşyaların boşalan yerlerine göz gezdiriyordum. Gözlerim dolu dolu oluyor birden. Bir sigara yakarak çıplak döşemeye oturuyordum. Bir süre sonra aşağıdan karımın sesini işitiyorum. Gitme vakti...

Ve ilk gece.

Karım ile kızım taşındığından bu yana ilk kez evimde kalacaktım. Gazeteden böyle bir karar alarak çıkıyorum yola. Karaköy iskelesinde bir süre tartışıyorum kendimle. Eve gitmekten korkuyorum. Anılarımla yüzleşmekten korkuyorum. Bu işi çok yapmışlığım var zaten. İyi biliyorum nasıl acı verdiğini. İnsan tattığı acıyı asla unutamıyor, üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, o acı ruhunun derinliklerinde bir yerlerde her an kanamaya hazır bir yara gibi bekliyor. Bir dokunuş, bir kuş kanadının sesi, bir bakış, bir kedi yavrusunun

acı içinde miyavlaması, bir sokak köpeğinin mağrur adımlarla sokaktan geçişi, bir çocuğun gözlerindeki acı, düşmüş birinin sokaklarda gölge gibi geçip giderken arkasında bıraktığı acı yaşanmışlıkların izleri, bir söz, içli bir şarkının sözleri, demir almış geminin dumanını ağır ağır salarak limandan uzaklaşması, bir martının vapurdan

atılan simit kırıntısını kapmak için verdiği olağanüstü mücadele... Her Şey hatırlatır o acıyı, kanatır.

Kendimle savaşta mantığım kazanıyor. Tam altı yıla yüzleşmek için yola çıkıyor ve binıyorum vapura.

Apartmanın önünde daha önce görmediğim köpekler var. Gelip bacaklarıma sürtünüyor biri. Ötekiler izliyor. Tam olarak kim olduğumu, ne yapmak istediğimi kestirmeye çalışıyorlar diye düşünüyorum. Bir süre bakıyorum evimin pencerelerine. Hemen her gece pencereden sokağa bakardım oysa. Şimdi aşağıdan yukarıya doğru bakıyorum. Sonra küçük sarı bir baş beliriyor pencerede. Saçları kulaklarını kapatmış. Hafif bir rüzgâr oynuyor sarı saçlarla. El sallıyor, hoplayıp zıplıyor. Ben de el sallamaya yeltendiğimde köpeklerden biri havlıyor. Elimi kaldırmıyorum. Acı bir gülüş takılıyor dudaklarıma. Başımı sallarken, derin bir soluk alıp veriyorum. Anlıyorum ki o anda eve girmem imkânsız. Ayaklarım çekmiyor beni bir türlü. Bakkaldan bir sigara alıyor ve yakınlardaki bir kafeye giriyorum. İnce belli bardakta çay iyi geliyor. Ellerimle birlikte içim de ısınıyor. Kendimi daha güçlü hissediyorum. Eve gidebilirim artık.

Dış kapıyı hep zor açıyor anahtarım. Ancak bu kez itiraz etmiyor kapı, nazlanmıyor. Anahtarı sokuyor, çeviriyorum. Kapı açılıyor. En çok yirmi merdiven var evimin kapısına.

19

20

Ama bitmiyor merdivenler. Sonunda kapıda buluyorum kendimi. İçeriye giriyorum. Taşınmanın ardından evi temizlettirmedeğim için ortalık berbat. Kalan birkaç eşya yerinden oynamış, salon, yatak odası, banyo, öteki iki oda, mutfak, gazete kâğıtları var, ayak izleri, çok sayıda kırık dökük eşya.

İçim burkuluyor. Geçip evde kalan eski bir koltuğa oturuyorum. Bakışlarım tavanda boş boş geziniyor. Birden buruk bir acı dalgası ruhumun bir yerlerinden kaldırıyor başını. Tavanda sabit bir noktaya bakıyorum. Tam orası galiba, diyorum kendi kendime. İşte oraya çarpmıştı kızımın başı. İki yaşlarındaydı. Havaya atıp tutarak severken işi abartmış, küçük kızımın başını tavana çarpmıştım. Bir süre avazı çıktığı kadar bağırmıştı, zor susturabilmiştim. Evet, başını çarptığı yer iki metre kadar yukarıdaydı; ama, o artık biraz daha büyümüştü ve annesiyle gitmişti. O güzel gülüşü, bal rengi gözleri, altın sarısı saçları, evlat kokularıyla gitmişti işte. Cezaların en ağırlarından birine çarptırmıştım kendimi. Çocuklarından ayrı bir baba olarak yaşamak zorunda bırakmıştım kendimi. Kendimi iki büyük acıyla sınava sokmuş, acıları içimde aç bırakmak yerine beslemeyi tercih etmiştim.

İçki almamaya kararlıyım. Kafamı duman etmek, düşünçelerimi bulanıklaştırmak, acıyı, özlemi azaltmak istemiyorum. Yerimden kalkıyor, ağır ağır mutfağın yolunu tutuyorum. Bir demlik çay yapıyorum. En iyisi çay içmek böyle gecelerde. Zihnini açıyor insanın. En azından ben böyle düşünüyorum. İnce belli bardaktan ardı ardına deviriyorum çayı, evde volta atarken. Sonra kızımın annesiyle birlikte uyuduğu odada uzun süre kalıyorum. Yatağa, duvarlara çizdiği anlamsız Őekillere dalıp gidiyorum.

Yatağın kenarına koyduğum

küçük yastığını öpüyorum. Hâlâ kokuyor. Evlat kokusunu derin derin çekiyorum içime. Ardından da duvara şiddetli bir şamar yapıştırıyorum.

Televizyon ve müzik setini karıma verdiğimden evde mutlak bir sessizlik hüküm sürüyor. Eşyalar gittiği için ayak seslerim yankılanıyor duvarlarda. Sessizlik sinirime dokunuyor, volta atmaktan vazgeçiyorum.

Kitaplıktan Dan Frank'ın "Ayrılmak" romanını alıyorum. Orta sınıftan aydın bir çiftin boşanma sürecini anlatıyor yazar. Çeviriyorum sayfalarını. Ancak okuyamıyorum. Satırlar kayıp gidiyor gözümün önünden. Sözcükler kafamda kendilerine yer bulamıyor. Birakıyorum kitabı yanımdaki sehpanın üzerine.

Karımla kızımın birlikte olduğu fotoğrafı alıyorum raftan. İkisini de uzun uzun süzüyorum. İkisi de gülüyor. Hayat dolu, sevgi dolu bir gülüş ikisinininki de. Karıma haksızlık edemem, diye düşünüyorum gülüşüne takılmışken bakışlarım. Yaramazlıklarımın, çapkınlıklarımın, küçük flörtlerimin farkında olduğunu biliyordum. Çok acı çekiyordu; ama, yine de bana belli etmemeye, beni anlamaya çalışıyordu. İçimdeki boşluğu kendince bulduğu yöntemlerle doldurmaya çalışıyordu. Seviyordu beni ve kolay vazgeçen bir insan değildi. Direniyordu onu üzdüğüm zamanlarda bile. Yoldaşım olan tekli koltuğa bakıyorum bir süre içim burkularak. Bir yandan da hafif bir keyif dalgası yayılıyor içime.

Evliliğimizin ikinci yılıydı sanıyorum. İyi gitmeyen bir şeyler vardı ve ben genç bir kıza tutulmuştum. Güzel, cıvıl cıvıl ve beni seven seven bir kız. Bir akşam vakti hatırı sayılır bir dem aldıktan sonra vaziyeti karıma açmıştım. Hıçkırarak ağ-

21

22

lamıştım derdimi anlatırken. Karımdan vazgeçmeye gücüm yoktu. Ancak kıızı seviyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Karar veremiyordum. Karımdan son derece sert bir tepki beklerken o ne yapmıştı biliyor musunuz? Gözyaşları içinde yerinden kalkıp kucaklamıştı beni. Teselli etmeye çalışıyordu. Her insanın başına gelebilecek bir şey olduğunu anlatmaya çalışıyordu. İçi yansa bile sevdiği erkeği anlayabiliyor-du. Ben dizlerine yatmış, gözyaşları içinde içimi dökerek tüy gibi hafiflemiştim. Tekli koltukta olmuştu bunlar. İşte böyle bir kadından ayrılmıştım ben.

Bazen günlerce eve gelmezdim. Bir yolunu bularak kırardım kirişi. Dönüşümde iyi karşılanırdım yine de. Biraz burukluk olurdu elbette. Biraz sitem, birkaç gün küslüğe benzer bir durum. Sonra geçerci. Ve çok geçmeden ben yine tüyerdim.

Volta atmayı sürdürüyorum. Annem geliyor gözlerimin önüne. Koca yılları yalnız yaşamak zorunda kalan, koca şefkati görmeyen, bir yığın çocuğun sorumluluğu omuzlarında bir kadın. Hasta olsa bile yatakta yaşamayan, kadınlığını çoktan unutmuş bir insan. Babam uzak illerden birinde çalışırdı. Yılda bir ya da iki kez gelirdi yaşadığımız ilçeye. İlk, en fazla da ikinci akşam evde olurdu. On günlük izninin

kalanını kumar masasında geçirirdi. Acaba annem de ayrıldığıım karım gibi mi düşünüyordu? Ne kadar kırılıyordu, ne kadar acı çekiyordu, acı çektiğinde ne yapıyordu, derdini kimlere anlatabiliyordu? Sormadım. Soramadım. Galiba ben babamın çocuğuydum. Armut dibine düşmüştü.

Yeniden koltuğa oturuyorum. Yüzüm acıyla geriliyor. Bakışlarım sertleşiyor, kaşlarım çatılıyor, yüreğim tutuşuyor

sanki. Acaba böylesine anlayışlı bir başka kadına daha rastlayabilecek miydim? Bilmiyordum.

Ama bildiğim bir şey vardı.

Ayrıldığıım kadın kendine bir hayat arkadaşı arayacaktı.

Oysa ben olgunlaşabilmek için çok daha farklı bir yoldan geçecek, kadından kadına koşacak, onlara sığınacaktım.

23

25

AT KILI MUHABBETİ Sabaha Karşı 03:00

Bir sabah. Gece iyi uyku uyuyamadığım, kâbuslarla sabahı ettiğim bir sabah. Yatakta uzun süre kıvranıyorum. Öğlene birkaç saat var. Yatakta oturuyorum. Duvarlara bakıyorum. Yalnızlığını perdelerde, duvarlarda, tavanda seyrediyorum. Hüzünleniyorum. Sonra hüznün anlamsızlığı üzerine kısa bir nutuk çekiyorum kendime. Bu duruma kendim neden olmuşsam, kime öfkelenip neye hüzünleneceğim ki. Boş ver, diyorum. Başıma yorganı çekerek biraz daha uyumaya çalışıyorum. Onu da beceremeyeceğimi çok geçmeden anlıyorum.

Kalkıp duş alıyorum. Çay demleyip kahvaltı yapıyorum. Muhabbet kuşuyla muhabbet edememek üzerine bir süre çalışıyorum. Saate bakıyorum. İşe gitme vaktinin geldiğine karar veriyorum.

Sisli, insanın içini sıkan, nemli ve soğuk bir hava var dışarda. Başım öne eğik, donuk bakışlarım kaldırımlarda insanlara bile bakmadan geçiyorum sokaklardan. Birkaç ki-

1

26

siye çarpıyorum. Dönüp özür dilemeye bile gücüm yok. Biraz yürüdükten sonra vapura biniyorum. Elimdeki simiti küçük parçalara bölerek vapurla yarışan martılara atıyorum. Ben karnımı doydurmuşsam onların da karınlarını doyurmaya hakkı var. Eminönü'nde büfenin birinde bir bardak çay içiyorum.

Gazetede işim uzun sürmüyor.

Akşamın alacakaranlığında bu kez Beyoğlu cangılında buluyorum kendimi. Bir süre amaçsız dolanıp duruyorum. Bir kafeye girip Stefan Zweig'in "Kendi Hayatının Şiirini Yazanlar" kitabını okumaya çalışıyorum; ama, kafam hiçbir şey almıyor. Zaten okusam ne olacak ki? Bir kez daha gerçek yaşamdan kopacağım, geri dönüşüm zorlaşacak. Sıkıntı. Kitabı cebime yerleştirip kafeden çıkıyorum. Boş ver be usta diyorum kendi kendime, yürü bir bara, çek kafayı. Başka ne gelir ki elinden bu saatte. Bodrum katta tezgâh açmış, loş bir bara giriyorum. Daha çok gençlerin takıldığı bir yer. Barın iç taraflara uzanan bir yerinde yerimi alıyorum. Birkaç kadeh rakı, iki bira, tekrar rakı. Sonra rakı ve bira birlikte. Artık iyiyim. Her şeyle eğlenmeye hazırım. Bir yudum rakı kadehinden, bir de bira bardağından götürürken barda kavgaya başlıyor. Anladığım kadarıyla dışarıdan gelen bir grup hır çıkarmış. Beş-altı kadar genç bir süre boğuşuyor. Hiç aldırmiyorum. Bir elim tetikte, içmeye devam ediyorum. Bir ara bir sopa bana gelir gibi oluyor. Başımı eğiyorum, arkada bir yerlere çarpıyor. İçmeye devam, içerisi duruluyor. Kavgacılar dışarıya çıkıyor. Telefonlar çalışıyor. Yeni adamlar geliyor, kavga bu kez dışarıda devam ediyor.

İçkimi bitiriyorum. Dışarıdaki kavga da bitiyor. Hesabı ödeyip çıkıyorum. Montum iyi koruyamıyor beni. Ne eve gidecek ne de yeniden bir ine girip içki içecek halim var. Dolaşıp duruyorum sokaklarda. Bazen saçak altlarına sığınıyorum, bazen yağmura aldırmadan yürüyorum. Islanmış saçlarımı kâğıt mendille kuruluyorum. Gece yarısı geride kalmış artık. Eve gitmeye karar veriyorum. Taksim'e çıkarak sırada bekleyen bir taksinin arka koltuğuna bırakıyorum yorgun bedenimi.

Şoför konuşkan, ilginç birisine benziyor. Halk dilinde piç denen tiplerden. Basık burnu, yarım metre karelik suratını daha bir ilginç kılıyor. Kalın kaşları, kısık küçük gözlerinden çıkıp gelen hesaplı bakışları, iri yarı vücuduyla uzak durulması gereken biri izlenimi veriyor. Sezen Aksu'nun kasetini çalıyor. Ayrılık, hüznün şarkıları. Sesini kısmasını söylüyorum. Ayrılığa ve hüzne tahammül edecek halim yok çünkü. Beni kırmıyor. "Ayıpsın abiciğim."

Birkaç dakika geçiyor, ben hâlâ sesimi çıkarmıyorum.

Teybin sesine itirazım, adamı harekete geçiriyor.

"Canınız sıkkın galiba abiciğim."

"Evet öyle. Paralar suyunu çekti. Bir süre önce evim soyuldu. Kız arkadaşım çekip gitti," diyorum.

"Boş ver be abi," diyor, elini havada şöyle bir sallayarak.

Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. İnşallah çenesini tutar da kafamı ütülemez diye düşünüyorum ki konuşmaya başlıyor.

"Abi, dert insanı her zaman gelir bulur. Çok affedersin, bu kitapsız memlekette bir sürü boktan insan var. Ne kadar kaçarsan kaç gelip bulurlar seni."

"Çok haklısın," demekle yetiniyorum.

27

28

Ancak o konuşmaya kararlı. Hayatı tiye almak, hayatının bir parçası olup çıkmış gibi. Aynadan gözlerinin içine bakıyorum. Bakışlarını kaçırmıyor. "Yahu abi, benim de eskiden çok sıkıntım oluyordu. Arkadaşlarımın derdi benim de derdimdi. Çevrem, ailemin derdi de öyle. İyi kazandığım için bir yığın beleşçi yapışıyordu yakama. Her şeyi dert ederdim kendime. Bu arada çok erken evlendim. Boynuma yuları takmıştım. İki yıl geçmeden de karı dırdırından kurtulmak için eve çok geç gitmeye başladım. Daha çok çalışıyor, bazen de kafamı dinliyordum."

"İyi bir yol," diyorum.

"Abi başka çarem kalmamıştı. Çocuk vardı. Borcumuz vardı. Güzel karım her şeyi istiyordu. Eşek gibi çalışıyordum; ama, yine de yaranamıyordum."

"Kadınlara yaranmaya kalkma kardeşim," diyorum, "parmağını verirsin elini isterler. Onu da verirsin bu kez sıra koluna gelir. Kolunu da verdin mi, bedenini kurtaramazsın. Onu da verdin mi bittin artık. Ruhunu da teslim etmen için acımasız ve kuralsız bir savaşa girerler seninle. Ve ne olur biliyor musun?"

Konu sarıyor adamı. Devamını bir an önce dinlemek için susuyor.

"Olacağı şu," diyorum, "Savaşı kesinlikle kazanamazsın. Sonunda yenilirsin. Onun için direnmenin ne gereği ne de faydası vardır. Ya baştan yenilgiyi kabul edecek, ruhunu da vereceksin ya da çekip gideceksin arkana bile bakmadan. Çünkü ruhunu da verdin mi, artık sen hiçbir halt değilsin. Koyun gibi güder seni kadın. Sonra da bir koyun olduğun için basar kıçına tekmeyi."

Kadıköy'e gitmek üzere yola çıkmış ve köprüyü geçmiştik. Beş dakika sonra Hasanpaşa'dayız.

"Abiciğim," diyor, "bende bir konyak var. İki fırt çekelim. Zamanın var mı?"

Zamanım vardı. Konyak da iyi gelirdi. "Tamam," diyorum.

Sıkı bir yudum alıyor şişeden, arkasına yaslanıyor. Keyifleniyor.

"Yahu abi," diyor, "nedendir bilinmez; ama, sevdim seni. İlginç bir adamsın."

Beni nasıl ilginç bulduğunu merak etmedim değil; ama, boş veriyorum. Teşekkür ediyorum adama. Öyle herkese anlatmak istemediği bir şey yumurtlayacaktı, öyleye benziyordu; ama, galiba biraz daha güvenmek istiyordu.

Bir yandan konyaktan yudumlarken bir yandan da soru cevap şeklinde bir süre konuşuyoruz.

"Evli misin abi?"

"İki kez evlenip boşandım. Tanrıya şükürler olsun, evli değilim şimdi."

"Çoluk çocuk?"

"Var. İki tane."

"Yanında değil galiba abi."

"Öyle. Senin bir tane vardı değil mi?"

"Evet. Kadınları pek sevmiyorsun abi."

"Yanıyorsun. Beni iyi anlayacak, olduğum gibi kabul edecek birine rastlamadım belki de. Ya da kendimi anlatmayı beceremedim. Talih, kader, avanaklık, körlük, artık her neyse, bir şeyler neden oldu."

"Abi ben de güvenmem onlara. Asla. Hani derler ya, bir anama güvendim, o da gitti babamla yattı."

29

30

"O kadar da değil."

"Yok abi güvenmem."

"Olur mu? İçlerinde güvenilecek çok kişi vardır."

"Abi onu bunu bilmem ben. Önlemini alacaksın, bir kadınla evlenirsen."

"Mutlaka. Ancak bu, önlemlerin ne olacağına bağlı biraz da. Kadın seninle mutluysa, neyin önlemini alacaksın ki?"

"Öyle deme abi. Onları mutlu etmek çok zor. Bunun için de eşeği sağlam kazığa bağlayacaksın."

Bir şeyler diyecek, ancak nerden başlayacağını bilemiyor, diye düşünüyorum. Biraz daha çekiyoruz konyaktan.

"Bildiğin orijinal bir önlem var galiba,"

"Hay dilini öpeyim be abi. Ben de konuya nasıl gireceğimi düşünüp duruyordum. Sen bunu anlattığın üçüncü insan olacaksın. Güvendim sana işte. Sen yazar adamsın. Çok insan bir sürü şey anlatıyordur sana. Tuhaf; ama, etkili bir yöntem. Doktor bir arkadaşım önerdi."

Tuhaf olan çok şey var. Herif haklı. Taksi şoförünün arkadaşı bir doktor, hem de ilginç bir doktor.

"Taksi senin mi?" diye soruyorum.

"Evet abi," diyor, "bir tane daha var. O da şoförde."

Hım. Şimdi olmuştu. Paranın tanrı olduğu bir ülkede, iki yüz milyarlık bir taksicinin doktor arkadaşı olurdu elbette.

"Ee anlat bakalım şu önlemi. Bakalım nasıl bağlıyorum eşeği sağlam kazığa."

"Abi bir aralar TIR şoförlüğü yapıyordum. Altı ay kadar Türkiye içinde çalıştım. Haftada birkaç kez eve geliyordum. Sonra yurtdışı. Irak, İran filan. Bazen en az iki hafta evime gelemiyordum. Dedim ya, ben kuşkucu bir adamım. Karım da

Allah'ı var güzeldi o zamanlar. Kıskanıyordum. Aldatılmaktan ölesiye korkuyordum. İşte bunun için at kılı kullandım."

Tövbe estağfurullah. Ulan kiminle oturup konuşuyorum gecenin bu saatinde. Dur bakalım nasıl bir şey yumurt-layacak şimdi. Bu ülkede sallasan manyağa değiyor. Dinleyelim bakalım.

"Eeee," diyorum, "sonra?"

"İşin püf noktası abi, ön sevişmeyi olabildiğince uzun tutmak ve hatunu işin güzelliği konusunda ikna etmekte. Yani gerekenleri yapar da itiraz etmezse, zevk alacağına kanaat getirmesi..."

Herifi dinlerken bulutların arasından yüzünü gösteren aya bakıyorum. Devam ediyor.

"Abiciğim, ön sevişmeyi uzun tutuyorsun ya. İçine girmeye karar verdiğinde yastığın altından, atın yelesinden alınmış üç beş tane kılı aletin başına sarıyorsun. Boğum kısmına da bir düğüm atıyorsun. Kadın çok acı çekmesin diye de krem kullanıyorsun. Ön sevişmeyi uzun tuttuğün için kadın çok acı çekmiyor. Kadın başlarda duyduğu acıyı yine hissediyor; ama, zevk de alıyor. Tabii ki bu arada ellerin, bedenin, dilin, her şeyin çalışıyor. Çünkü kadının kılı düşünmesine fırsat vermemen gerekiyor. Zevk alıyor tabii ki. Acıyla karışık bir zevk."

"Gerçekten ilginç bir yöntem. Peki karın karşı çıkmadı mı bu işe?"

"Çıktı; ama, bıktırıncaya kadar üzerine gittim," diyor, "Onu suçladım. Habire beni aldatabileceğinden dem vurdum. Namuslu bir kadın olduğu için önerimi sonunda kabul etti."

"Peki sonra ne hissediyor kadın?"

"Abi acısı daha sonra çıkıyor tabii ki. Sancı çekiyor; ama, öyle yoğun değil. Aşağı yukarı onbeş gün kadar. Ve kadın o süre içinde kesinlikle seks istemiyor. Belki aklına bile gelmiyor seks. Ha, abi bu işin tarihi çok eskiymiş. Ta Sümer-ler'e dayanıyormuş."

Şaşıyorum; ama, belli etmiyorum. Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Parasını öderken gülüyorum. Aptal aptal bakıyor suratıma. Paranın yarısını alıyor, sohbetin hatırına. "Teşekkürler usta, iyi bir sohbetti," diyorum, "...ha at kılına ihtiyaç duyarsam nereden bulabilirim?"

"Ayıpsın abi," diyor ve cebinden kartını çıkarıp veriyor. "Hoşça kal," diyor ve bir gölge gibi süzülüyorum gecenin sokaklarından evime doğru. Ve kapıdan içeriye girer girmez vahşi bir kahkaha atıyorum. Yazar, gece yarısı sonrası, taksi şoförü ve at kılı için...

"ANNE" MİN ŞEFKATİ İLE MEMELERİNİ VURDULAR

Yüzünde kan var ve o gür, siyah saçların görünmüyor yattığın yerde. Başında şapka gibi bir şey. Görüntüye takılıp kalıyorum. Televizyonda haberlerde bir şeyler anlatıyor spiker...

"İstanbul'da bir hücre evinde güvenlik kuvvetlerinin 'teslim ol' çağrısına ateşle karşılık veren teröristlerle polis arasında çatışma çıktı. Çatışmada iki güvenlik görevlisi yaralandı, biri kadın üç terörist öldürüldü."

Ve ayrıntılar, görüntüler, bir dakika kadar sonra da başka haberler. Aman Tanrım! O yerde yatan sen misin gerçekten Kara Kız? Neden sana bu kadar çok benziyor o vücudunu delik deşik eden kurşunların yere yığıldığı kadın? Sensen eğer, ne işin vardı o evde? Vurulduğun o yer gerçekten hücre evi miydi? Senin gibi şefkatli bir kadının eline nasıl yakıştırdılar o silahı?

33

Sen miydin o kadın?

Sen miydin o vurulup düşen kadın Kara Kız?

* * *

Berbat bir gün. İstanbul'da yağmur var. Her zamanki gibi anında paçalarımı çamur içinde bırakmayı başarıyorum. Sa-34 kalım uzamış. Saç tıraşı hak getire. Kılıksız bir adamım bu sıralar. Sigarayı günde iki pakete çıkarmışım. Kitaplardan sıkıldığımı hissediyorum. Kocasını boktan nedenlerle aldatan bir şıllığa alet olduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Adamcağıza acıyorum. Hiçbir şeyden haberi yok. Ne aldatıldığından ne de çok sevdiği kadının tam bir yosma olduğundan. O vurulan kadının sen olduğuna dair güçlü deliller geçti elime Kara Kız. O kadının sen olmaman ihtimali neredeyse sıfır. Evet seni kaybetmişim. Allah kahretsin...

Seninle tanıştığımız bara gitmek istiyorum bu gece. Acımı yerinde yudum yudum içmem, acımla yüzleşmem, hesaplaşmam gerekiyor. Yoksa ezip geçer beni, biliyorum.

Ağır ağır çıkıyorum daracık merdivenlerini eski binanın. Önümden bakışların yürüyor, sıcacık elin avucumun içinde. Uzansam gür siyah saçlarına dokunacağım. Hafiften kemerli burnunun yüzüne verdiği kadınsı hava da bizimle birlikte.

Seni davet ettiğim masa dolu ne yazık ki. Başka masaya yöneliyorum. Eski garsonlar gitmiş. Sahibi değişmiş barın. Ortalık pek kalabalık değil. Bir kadın bağlama çalıp söylüyor. Sesi güzel. Bir kadeh sek rakı istiyorum garsondan. Ra-

kı geliyor. Yanında domates söğüş, salatalık ve havuç dilimleri bir bardağın içinde limonla demleniyor. İlk yudumu okkalı alıyorum. Yakıp geçiyor aktığı yolları rakı. Yüzümü buruşturuyorum. Bir bardak soğuk suyu çekiyorum mideye hemen. Ruhum paramparça Kara Kız. Kadehler gidip geldikçe bakışlarım donuklaşıyor. Seninle geçirdiğim her anı yaşıyorum yeniden...

Bir arkadaşıyla bardan içeriye süzülürken bir ekip halay çekiyor ve sen halayın başısın. Elinde beyaz bir mendil. Kendinden geçmiş oynuyorsun. Gür, siyah saçların dans ediyor seninle. Gözlerin yarı kapalı. Oyunun ritmine öylesine güzel uydurmuşsun ki kendini, bütün başlar sana dönük. Bir süre ayakta izliyorum seni. Sonra bir masa buluyor bize garson. Dostumla rakılarımızı yudumlarırken bakışlarım sık sık sana takılıyor. Bir yetmişin üzerinde boyun var. Kilon da sanırım elli altı filan olmalı. Savruluyor vücudun, ruhunu sarıp sarmalayan müzikle. Usta konuşturuyor bağlamayı, sen de vücudunu. Biraz sonra diğer oyuncular gibi sen de ter içinde kalıyorsun. Elindeki kâğıt mendille yanaklarını, gözlerinin altını, burnunun kanatlarını siliyorsun.

Masana doğru giderken bakışlar takip ediyor seni. Hiç umurunda değilmiş gibi davranıyorsun. Mağrursun. Masanda arkadaşlarıyla rakı içiyorsun. Dostların koyu bir sohbeta dalıyor. Sen pek katılmıyorsun. Düşünceli bir halin var gibi. Sıradan, belki de hiçbir anlam ifade etmeyen kaçamak bir bakışını yakalıyorum. Dediğim gibi, bir şey demiyor o bakışlar aslında; ama, etkiliyor beni o hüznü halin. Sana yakış-

35

tığına inandığım o hüznün nedenlerini merak ediyorum. İkinci oyundan sonra seninle tanışmak istediğimi söylüyorum. Kendimi tanıtıyorum. Adını söylüyorsun. Rahatlıyorum. Üniversiteye gittiğini, işi birkaç yıl uzattığını, bitirebi-leceğini de pek sanmadığını anlatıyorsun. Ben de sana mesleğimi anlatıyorum. Ne yazdığımı soruyorsun. Hayatı yazdığımı söyleyince gülümsüyorsun. Hayatın hangi yanlarını di-36 ye soruyorsun. Uzanabildiğim her yanını diye yanıt veriyorum sana. Yine gülüyorsun. Doyumsuz bir gülüş bu. Çok güzel değil; ama, anlamlı bir yüzün gülüşü. O gece arkadaşlarıyla gidiyorsun.

Daha sonraki günler sık sık o bara uğruyorum; ama, seni bulamıyorum. Bir hafta sonra ancak izine rastlayabiliyorum orada. Bir kız arkadaşınla oturuyorsun. Selam veriyorum. Sıcak karşılıyorsun. İstersem masanıza oturabileceğimi söylüyorsun. Oturuyorum. Türkülere eşlik ediyoruz. Konuşuyoruz. Birbirimizi daha yakından tanımaya çalışıyoruz. Sonra sen yine oyuna katılıyorsun. Yine elindeki beyaz kâğıt

mendille siliyorsun yüzündeki teri yerine otururken. Taksim'e yakın bir semtte arkadaşında kaldığını söylüyorsun. Kız arkadaşını yolcu ediyoruz. İstiklal Caddesi'ni baştan sonra birkaç kez turladıktan sonra gideceğin yere doğru yürüyoruz. Hayatı çok sevdiğini anlıyorum. Ama dalıp dalıp gidiyorsun bazen. Seni alıp götürülenlerin ne olduğunu kestiremiyorum. Bir yığın senaryo uyduruyorum; ama, işin içinden çıkamıyorum. Sana da sorabilirdim, ancak söylemeyeceğini düşünüyorum. Arkadaşının oturduğu apartmanın önüne geliyoruz. Teşek-

kür ediyorsun. İçten ve sıcak. Bara ne zaman gelebileceğini soruyorum. Gülüyorsun. İki gün sonra diyorsun. Orada olacağımı söylüyorsun. Görüşmek umuduyla diyorsun, kapıdan içeriye sessizce süzülürken.

İki gün sonra yine bardasın. Yalnızsın bu kez. Herkesin bakışı senin üzerinde. Ama sen metelik vermez gibisin dünyaya. Yanına geliyorum. Elini uzatıyorsun. Yanağından öpüyorum seni. Doğal bir kokun var. Hoşuma gidiyor. Barda birer kadeh rakı içiyoruz. Solcu insanlarız ikimiz de. Yine dalıyorsun bir süre. Sonra başka bir yere gitmeyi öneriyorsun. Dans edebileceğimiz, rahatça konuşabileceğimiz bir yere gidiyoruz. Kendinden daha çok söz ediyorsun. Doğulusun. Ailen baskıcı değil pek. Rahat bırakıyorlar seni. İsyankârsın; ama, bu her an ortaya çıkabilen bir isyan değil. Nedenleri gibi derinlerde yatan bir yerlerden beslenen bir isyan.

Hayatımı anlatıyorum sana. Yalın ve yalansız. Çocukluk ve saflıklarına gülüyorsun. İçinde acımayı, bir annenin katıksız şefkatine benzer bir duyguyu taşıyor gülüşün. Gizlemeyi beceremiyorsun. Uzun bir etek giyiyorsun o gece. Belin ince, boyun uzun, yakışıyor sana etek. Saatlerce birbirimizi konuşuyoruz. Dışarıdan bakıldığında o alaycı, soğuk, ulaşılmaz kadın havası dağılıyor yavaş yavaş. İyi bir dinleyicisin aslında. Sözümü pek kesmiyorsun. Gece yarısı oluyor. Dansa kalkıyoruz. Ölçülü, saygılı bir dans bizimkisi.

Oturduğumuzda, gözlerimin içine bakıyor ve "Sen aslında çok yalnız birisin. Bunca tanıdığın var. İyi bir mesleğin var. Yalnız kalıp acı çekmeyi nasıl başarıyorsun?" diyorsun.

37

Zor bir soru diye geçiriyorum içimden, aynı zamanda da iyi bir soru.

"Kendime işkence yapma konusunda yetenekliyim," diyorum.

Gülüyorsun. Sıcak bir gülüş.

"Sen, belki benden de yalnızsın," diyorum.

"Belki de," diyorsun.

38

Daha fazla içmek istemediğini söylüyorsun. Kalkmayı

öneriyorsun. Dışarıya çıkıyoruz.

"Seni nereye bırakmamı istersin?" diye soruyorum.

"Evinde şarabın var mı?" diyorsun.

"Var," diyorum, "kırmızı."

"Şu taksiyi durdurur musun?" diyorsun.

Durduruyorum.

Evimde ışıkları söndürüyoruz. İstanbul'un havası yine şaşırtıyor, ay var gökte. Yağmur ve bulutlar çekip gitmiş. Ay ışığında harika görünüyorsun Zelal. Dansa kaldırıyorum seni. Sımsıkı sarılıyorsun bana kısa bir süre sonra. Öylece kalıyoruz. Başının döndüğünü, uyumak istediğim söylüyorsun birden. Yatağını hazırlıyorum, yatıyorsun. İçkiliyim ve birlikte olmayı çok istediğim halde öfkelenemiyorum bile sana. İhtiyarlıktan mı acaba, yoksa artık olgunlaştım mı diye soruyorum kendime. Sorumun yanıtını tam olarak bilmiyorum. Belki de ikisi birden.

Sandalyeyi pencerenin yanına çekiyorum. Ayı seyrediyorum. Sokaktan gelip geçen köpeklere laf atıyorum. Şarap şişesini bir-iki saatte bitiriyorum. Tuvalete gidiyorum. Döndüğümde salonda pencerenin önünde ayakta dururken buluyo-

rum seni. Arkandan sarılıyorum. "Uykum kaçtı canım, hadi benimle gel," diyorsun.

Ertesi gün öğle üzeri uyanıyoruz. Acı çekiyorsun. Yüzünden anlıyorum. Ama inkâr ediyorsun. Düşünüyorsun. Sigara üstüne sigara içiyorsun aç karnına. Kahvaltı için bildiğim çok hoş bir yer olduğunu söylüyorsun. Evet anlamında başını sallamakla yeriniyorsun.

Kediler sarıyor çevremizi kahvaltı yaparken. Fazla bir şey yemiyorsun. Sessizliğini sürdürüyorsun. Epey içmişim, acaba ne yaptım gibilerinden kendimi sorguya çekiyorum. Bir şey çıkartamıyorum. Biraz serttim. Onu hatırlıyorum. Ama sana bilerek zarar veremedim. Bu mümkün değil. Acaba ne halt ettim ben?

Birden yüzün aydınlanıyor, çayını yudumlayıp sigaranı tütürürken. Hoş bir aydınlık. Anlaşılan bir şeyleri çözmüş ya da konuşacaksın diye düşünüyorum. Yüz hatlarında anne şefkati.

Son derece sakın bir ses tonuyla, "Gece elinden zor kurtuldum," diyorsun gözlerimin içine bakarak.

Kekeliyorum bir an. Allah kahretsin ne yaptım acaba? İstemediği halde ters ilişkiye mi zorladım? İçki denen meret birkaç kez canavarlaşmama neden olmuştu mazimde çünkü. Ne olduğunu soruyorum. Hatırlamıyorum çünkü. Şarap etkisini yatakta göstermiş demek ki. "Ne yaptım, seni üzdüm mü?" diyorum. "Hayır. Ama canımı yaktın," diyorsun. Onu üzmemiş; ama, canını yakmıştım. Umarım anlatır. Israr ediyorum.

"Göğüslerimi mahvettin," diyorsun, "ikisini de. Saatlerce emdin, okşadın, sıktın,

oynadın."

"Çok özür dilerim," diyorum, suçlu bir çocuk haliyle.

39

"Hayır, hayır, beni yanlış anlamayı istemem. Göğüslerimin deforme olması gibi bir sıkıntım yok. Birlikte olduğum erkek, elbette ilgilenecek göğüslerimle. Ama seninki bir başkaydı. Şefkat arayan, sanki hiç göğüs görmemiş bir çocuğun tavrı gibi," diyorsun.

"Peki sen ne yaptın?" diyorum.

"Sana karşı koymadım. Daha az acı çekmek için inanma-40 diğim halde dua etmekten başka da çarem yoktu ayrıca. Çelik gibi sarmıştın beni. Çok sıcak, çok duygulu, çok çocuksu, şehvetin doruklarda olduğu bir sarma. Ama aynı zamanda acı verici," diyorsun.

Haklıydın. Annesinin memesini en çok onbeş gün emen, inek sütüyle beslenmek zorunda kalan bir çocuktum ben. Anlaşılan hâlâ büyüyememiştin. Yıllar yılı küçük göğüslü kadınlardan hep uzak kalışımın nedeni bu olmalı. Güzel göğüsleri için bir sürü berbat, psikopat, ahmak, beton kafalı, şirret kadınla birlikte olmamın arkasında bu yatıyor galiba.

Sırrımı ilk kez sana açmaya karar veriyorum birden. O büyük acı içindeyken bile memelerini benim gibi koca çocuktan kurtarmak için bağırmamıştın. Sen şefkatli bir kadındın. İçinde bir anne taşıyordun, daha çocuğun olmamasına karşın. Bu sırrı hak ediyordun sen. Bitirdiğimde müthiş rahatlıyorum. Elimi tutuyor, "Üç gün İstanbul'da olmayacağım. Dönüşte seni ararım; ama, o gece lütfen az iç. Benim de sana anlatacaklarım olacak," diyorsun.

Masadan kalkıyoruz. Seni vapur iskelesine bırakıyor ve bir ıslık tutturuyorum. Zamfir'in panflütünden Yalnız Çoban...

Bar kapanmak üzere artık Kara Kız, diyorum kendi kendime. Başımı alıp sokaklardan süzülerek evime varmam gerek. Acı, anılarımı damıtsa da çok güzeldi seni yeniden yaşamak.

Demek gittin ve bir daha asla dönmeyeceksin. Bana anlatacaklarını hiçbir zaman öğrenemeyeceğim.

Bana söylediğin gibi, "Hayat güzel miydi gerçekten yine de" Kara Kız? Sahi önce nerenden vuruldun? İlk kurşun sol memene saplanarak mı yıktı seni toprağa? Öteki kurşunlar nerelerine saplandı? O kapkara gür saçların ne yana savruldu? Sen de kurşunlanmış miydin insanları? Anne şefkatiyle yüklü o parmakların tetiğe dokundu mu acaba?

Ben o çok kısacık sürede hangi Kara Kız'ı sevmiştim?

Neyseeee...

İçimi yakan acıyı yoldaş yaparak çıkıyorum buradan.

Demek küçük bir evde, annemin ancak onbeş gün emebildiğim memeleriyle birlikte şefkati de vurulmuştu...

41

I

43

aşk öğretmen! genç kadın

Akşam oluyor. Gidebileceğim, gitmek istediğim hiçbir yer yok. Ev ıssız, kalorifer yanmıyor. İçki içerken bile karakış bütün şiddetiyle sızıyor pencerelerin aralıklarından. Üşüyorum. Eve ne kadar geç, üstelik de alkollü gidersem o kadar iyi. Kendimi boş bir çuval gibi hissediyorum. Bel ağrılarım arada bir yokluyor bacağımı. Ayak parmaklarıma kadar inip çıkıyor. Sıkıntıdan patlıyorum garsonlarını tanıdığım kafede. Cebimden bir kitap çıkarıyorum; ama, nafile. Kafam alacak gibi değil. Hem bu göt kafalıların memleketinde okusam ne olacak diyorum kendi kendime ve vazgeçiyorum. En iyisi bir yerlere kapanıp içki içmek.

Tam kalkacağım sırada, masama hıyar suratlı bir herif yaklaşıyor. Daha önceden tanıyorum bu hıyarı. Kız arkadaşşıma sarkmış, sonra da işi pişkinliğe vurarak geçiştirmek istemişti. Bir anda şimşek çakıyor. Herifi iyi bir içirip sonra dö-vebilirdim. Nasıl olsa bir bahane bulurdum. Üstelik ayıldı-ğında bahanenin bile farkında olmazdı. Selam verip geçiyor

44

Allah'tan. Ben de dayak atmak zorunda kalmıyorum. Bir artım daha oluyor. İçki parasını ödemekten de kurtuluyorum. Herif çekip gittiğine göre kalkabilirdim artık.

Gittiğim meyhaneye ara sıra uğramışlığım var. Biraz pahalı; ama, temiz bir yer. İşletmecilerini tanıyorum. İyi insanlar. İşlerini severek ve iyi yapıyorlar. Yani kazıklanma korkusunu yaşamadan demlenebilirsiniz. Masalar boş; ama, oturmuyorum. Tek başıma işgal etmek istemiyorum daha doğrusu masayı. Grup gelebilir. Bara geçiyorum. Tabureye oturmuyorum. Tabure oturmam gerektiğinde elimin altındaydı; ama. Oturunca bel ağrısı canımı yakıyordu çünkü. Ya ayakta dikilmeliydim ya da sırtüstü yatacaktım. Barda olduğum için ikinci seçenek devredışı kalıyordu tabii ki. Çevremi gözden geçirme isteği bile duymuyorum. Oysa çoğu kez yaparım bunu. Bir kadeh sek rakı istiyorum. Kitap okumaya çalışıyorum. Bir süre iyi gidiyor. Rakı ve kitap. Ne güzel. İki dost. Bir de ben. Yaşlı bir şair, kendisine hayran genç bir kızı yatağa atmaya çalışıyor; ama, bir türlü başaramıyor. Şair şiirde iyi, kadın tavlama sanatında ise berbat. Kız kendi ayağıyla gelmiş olmasına karşın, şairden nefret ederek çıkıyordu evinden. Kitabın yazarı da ilginç. Kahramanına fena halde öfkeleniyor ve herifi eline geçirdiği yerde haşlıyor. Düzmek istediğin kadının biraz da suyuna gideceksin gibilerden birtakım nasihatler veriyor hıyar şaire. Hani bizde

köprüyü geçene kadar ayıya dayı deme hikâyesi var ya onun gibi bir şey işte. Şair tamam diyor; ama, bi bok anladığı yok. Herif tam üç yıldır kimseyi düzmemiş. Becerememiş. Kadınlar hep kaçmış yanından. Aman Tanrım. Şair değil, rahip pezevenk. Dangalaklığı

yüzünden kaçırmış kadınları. Yazarın şaire bombardımanı devam ediyor birkaç sayfa daha. Sonra siktir ediyor şairi yazar evinden.

Rakı bitiyor. Bir kadeh daha istiyorum. Hemen geliyor. Kitabı kadehin yanına koyarak çevreyi gözlüyorum bir süre. Bazı bakışları yakalıyorum. Gevezelik ederken, "Ulan bu herif de ne yapıyor barda böyle? Kitap okuyormuş, hasssiktir," gibilerinden bakışlar bunlar. Oysa ben samimiyim. Kitap okumak istiyorum kardeşim. Ben evimde de içki içerken kitap okurum. Ağır ağır, hafiften demlenmiş bir kafayla. İyi gidiyor. Gürültücü daltabanlara aldırmiyorum zaten. İkinci kadehi bitirene kadar yirmi sayfa daha okuyorum. Yazar maceralarını müthiş etkileyici bir dille anlatmayı sürdürüyor. Keyif alıyor ve kendimi bir kadeh daha rakı ile ödüllendiriyorum. Artık okumasam da olur. Torba dolmuş, kenefe gitmeliyim. Ayakta işlemek yeteneğine sahip erkekler bölümünde hep kuyruk olurdu. O saatte yok. İyi. İşimi bitirip çıkıyorum. Yarım daire şeklindeki barın tam karşıma düşen köşesinde çok genç bir erkekle yirmili yaşlarının ortalarında bir kadın var. Benden önce tuvaletten çıkan genç yanına gittiğine göre, demek ki bir süredir oradaydılar da ben farkında değildim. Önemli bir hata. Genç, salak suratlı biri. Hiçbir ilginç özelliği yok. Sıradan aptal suratlardan biri işte. Her yerde rastlamak mümkün. İyi de genç ve çok güzel bir kadının bu salağın yanında ne işi var? Allah, Allah. İlginç bir durum. Kadının yüz hatlarını incelemeye alıyorum. Saçları omuzlarına dökülmüş. Kestane rengi. Sıkıldığında arkaya atıyor saçlarını. Nefis, beyaz bir boynu var. Dişler de güzel. Dudakları bir hamlede yutulacak kadar lezzetli. Silikonlu mu acaba?

45

46

Önemli değil. Çene ne yuvarlak ne de köşeli. Biçimli. Ağızın sol yanında nefis bir gamze. Gülümsemiyor kadın. Ama şöyle içinden geldiği gibi gülümserse harika olacağından, yakışacağından eminim. Burun çok hafif kemerli gibi. Ama yakışıyor yüzüne. Yüz hatlarında bir oturmuşluk var. Hım... Kentli bir kadın. Gözler ela. Çok değil; ama, iri. Hassiktir be. İki soru var şimdi kafamı kurcalayan:

Bir. Bu herifin yanında ne işi var böyle tatlı bir kadının?

İki. Kadının meme sırasından altını henüz görmedim. Boyu nasıl acaba? Bodur mu, topal mı, uzun mu? Bilmiyorum. Öğrenmem gerek. Ama nasıl? Dur bakalım. Biraz daha otururlarsa bu kadın mutlaka tuvalete girecektir. Bira içiyorlar. Bira da insanı sık sık iştetir. Yaşasın bira!

Çok beklemiyorum. Genç kadın; öfkeli, sıkıntılı yüz hatlarıyla şöyle bir süzüyor çevreyi. Ağır ağır kalkıyor tabureden. Yanına çantasını alıyor ve yürümeye başlıyor. Yan gözle ayakkabılarına bakıyorum. Çok yüksek topuklu değil. Boyu... maşallah. Bir yetmişten daha uzun. Hatları çok hoş, yürüyüşü de. Yanımdan geçerken, peşinde

sürüklediği parfüm kokusu mest ediyor beni. Güzel kadına, iyi marka. Tanrı biz erkekleri korusun.

Dönüşünü bekleyeceğim. Rakının canı cehenneme. Bekleyebilir. Yan dönerek, kenef çıkışını gözaltına alıyorum.

Dönüşü de muhteşem. Ağır ağır çıkıyor merdivenleri. İlk kez merdiven başında göz göze geliyoruz. Bakışlarımın farkında demek ki. Araştıran, işin içinde bir şeyler arayan bakışlar benimki. Rahatsız olmamasından anlıyorum bunu. O kokuyu yine bırakıp geçiyor ve yerine oturuyor. Mutsuzdu, oturduğu yerde. Genci küçümsüyordu, belliydi. İçkinin de

kendisine zevk verdiği söylenemezdi. O güzel yüze yakışmıyordu bu berbat hüzün. Öfkeyle, sabırsızlıkla karışık hüzün yakışmıyordu o yüze. Bir an önce kurtulmak ister gibiydi sanki bulunduğu ortamdan. Acaba harekete geçsem mi? Ya da ne zaman geçsem? Çocuk varken olmaz. Başka bir zaman, belki. Ama mutlaka bir yolunu bulmalıyım.

Kadının yüz hatlarını, duruşunu kafama yazıyorum. Bir kadeh daha rakı içiyor ve bardan ayrılıyorum. Kadın anlaşılabilir iyi barlara takılıyor. Burası olmasa da başka bir yerde onu bulabilirdim. Öyle ummaktan başka bir şey de gelmezdi elimden zaten.

Aradan birkaç gün geçiyor. Kız arkadaşımın başım yine dertte. Sevişirken bile sorun çıkıyor. Nedeni ya benim ya da o. Ama daha çok benim galiba. Ruhsuzdum, amaçsızdım, soğuktum, kayıtsızdım. Bir gece sinirlenip çekip gitmişti. Kapıya kadar bile geçirmedim kendisini. Sinirlenen oydu, gitmek isteyen de. Üstelik sorun çıkaran ben değildim. En az sekiz renk olan saçlarından birkaçını yatakta bulmuş, onu aldattığımda direnmişti.

Aldatmamıştım; en azından o sıralar. Ama direnince pes ettim ve kabullendim. Rahatladım üstelik. En fazla, çekip giderdi. O da öyle yaptı. İyi. Bardaki kadını daha rahat düşünebilirdim. Yalnızdım; ama, talihim fena sayılmazdı.

O gün erken kalkıyorum nasıl olduysa. Kahvaltıdan önce yazımı yazıyorum. Beyaz kâğıda, siyah tükenmez kalemle. Yazıyı fakslıyorum. Kahvaltı yaparken kedileri de unutmuyorum.

O akşam bara uğrayacaktım. Kadını bulmam gerekiyordu. Ama akşama daha çok vardı. Ne yapmalıyım? Kitap? Ol-

47

48

maz, havamda değilim. Yazı mı yazsam acaba? Siktir lan. Okumaya halin yok, ne yazacaksın ki. Peki ne o zaman, zaman nasıl geçecek? Buldum. Kız kardeşime gidiyorum. Uzak bir semtte oturuyor. Bir butik açmış; ama, işleri iyi değil. Bir faydam olmuyor kendisine. En azından dükkânda durup küçük yeğenimle oyalanabilirdim.

Kardeşimle konuşurdum da. İyi gelirdi ikimize de.

Kapıda beni görünce çok seviniyor kardeşim. Akıllı ve iyi bir kadındı. En azından benden akıllıydı. Birkaç saat orada oyalanıyorum. Ayağım uğurlu geliyor bu arada. İyi satış yapıyor. Sonra vedalaşıp çıkıyorum. Hafta sonu; ama, bar kalabalık değil. Saat erken, ondan galiba diye düşündüm. Kadın yoktu. Kapıyı gözaltında tutacak şekilde pozisyon alıyorum taburede. Yanıma kitap almayı unutmuşum. Uzun süre beklemem gerekirse sıkılacaktım. Öyle de oluyor. Saatler geçiyor, kadın gelmiyor. Hesabı ödeyip çıkıyorum. Kitapçının birine uğrayıp John Fante'nin kitabını alıyorum. Nefis bir dille, sımsıcak bir anlatım. Hayatın ta kendisi okuduklarım. İçim ısınıyor. Kitap bitiyor. Kadın gelmiyor. Tak-sim'den dolmuşa binip evime gidiyor, bir bira yuvarlayıp yatıyorum. Umut başka bir geceye. İnşallah...

Pazar akşamı. Kış; ama, hava güzel. Çay bahçesinde bir çay içiyorum. Güvercinin biri ağaçtan önümdeki gazeteye sığıyor. Gazetenin o sayfasını yırtıp atıyorum. Okumaya devam ediyorum. Kısa sürede bir daha sıçamazdı nasıl olsa.

Kuş başıma sıçmamıştı. Bu çok iyi sayılmazdı. Ama yine de gazeteme içini dökerek onurlandırmıştı beni. İşler yaver gidebilirdi. Şans meleği akşamdan kalma yüzüme gülebilirdi. Gülüyor da.

Kadın bardaydı ve yalnızdı. Her zamanki yerinde oturuyordu. Ben de kendi yerimde mevzileniyorum. Kadın bira içiyor. Bar kalabalık değil. Ertesi gün cemaat işe gidecek çünkü. Ben de bira istiyorum. Bu kez kitap yok yanımda. Kadın vardı ve kitaba ihtiyacım yoktu. Nasıl olsa kitapla görmüştü beni. Barda kitap okuyan bir adam. Ve bu bir yazar. Ama kadın henüz bilmiyor. Bir yığın koz. İyi. Peki usta, sen bir kadınla tanışmayı pek beceremezsin. İçe dönük bir herifsin. Kadınları etkileyecek vurucu girişleri yazarsın, ancak bunları onların yüzüne söyleyemezsin. Ne halt edeceksin şimdi. En iyisi doğrudan saldırıya geçmek. Buna hakkın var. Bardaki bir yığın herif gibi, kadına düzmeye hazır bakışlar atmadın çünkü. Hem kadınlar, cesur erkekleri takdir eder, en azından kovalamaz. Hay Allah. Hadi harekete geç usta, bırak kendinle giriştiğin teorik tartışmayı.

Tamam, buldum. Yazarlığım işime yarayabilir. Bir yazar, kadının ilgisini çeker. Hele de içkili bir ortamda.

Biramı, sigaramı, çerezimi alıyor, kadının hemen yanındaki tabureye oturuyorum. Yüzüne bakıyorum uzun uzun. Dönüyor ve kayıtsız bakışlarla inceliyor beni.

"Merhaba," diyorum, "benim gibi hırpani bir yazara birkaç dakikanızı ayırır mıydınız?"

Az kalsın söylediklerime gülecektim. Şu nezakete bakın be kardeşim... Şu kibarlığa şapka çıkarılmaz da ne yapılır tanrı aşkına. Kadın gülmüyor. Hastir filan anlamına gelecek bir bakış da atmıyor.

"Merhaba," diyor, "demek yazarsınız."

"Evet, insanları yazmaya çalışıyorum. Duygularını, aşklarını, hayal kırıklıklarını, yüzleşmekten korktukları kendi iç-

49

50

lerindeki fırtınaları..." Bakışları birazcık yumuşuyor. Merak dürtüsü gözbebeklerine belli belirsiz gelip oturuyor. İyi bir anda yakalamıştım onu galiba. Zira yaşadıklarım bana, kadınların saatlerinin saatlerine uymadığını göstermişti. O harekete geçmeden, ben durumu ele alıyorum.

"Sizi merak ettim hanımefendi," diyorum, içinde kendine güveni barındıran bir ses tonuyla, gözlerinin içine bakarak.

"Birkaç gün önce burada toy bir delikanlı (bunu özellikle vurgulamak istedim) ile oturuyordunuz. Sıkıntılıydınız. Sanki bir görevi yerine getirmek zorundaydınız. Ve bu görevin bir an önce bitmesini istiyor gibi bir haliniz vardı. Yanılıyor olabilirim. Ama benim izlenimlerim böyle. Çok güzel, kendinden emin görünen bir kadının bu tavrı ilgimi çekti. Sizinle tanışmak isteyişimin tek nedeni bu hanımefendi. Merak."

Bu kadar sözcüğü daha ilk tanışmada düzgün bir şekilde bir araya getirebilmişim. Yazar, ancak yazarak anlatabilirdi derdini çünkü. Yeteneğime şaşıyorum.

"Yazarı yazar yapan merak dürtüsü, değil mi?" diyor, kadınsı bir tebessüm eşliğinde.

"Öyle. Temel nedenim merak. Ancak güzel bir kadınla tanışma çabasını da eklemek gerekiyor. Yalan söylemenin anlamı yok."

Teşekkür ederken gülümsüyor. Ve o dehşetengiz gamzesi çıkıyor ortaya. Bakışlarım gözlerinden gamzeye, oradan dudaklarına, gülümsemesine, sonra tekrar gamzeye kayarken o susuyor ve beni izliyor.

"Ne yazıyorsunuz?" diyor, "Ya da nerede? Roman mı, öykü mü, bir gazetede köşe mi? Hangisi?"

Köşe yazıları yazdığım gazetenin ismini veriyorum. Adımdan haberdar. Ancak gazetede sakalsız bir resmim olduğu için çıkaramadığını söylüyor. Birkaç yazımı okuduğunu, romantik bulduğunu anlatıyor. Yazarlara değer verdiğini de ekliyor. Rahatlıyorum. O da öyle. Artık keyifli bir sohbeta geçebiliriz.

Bir süre insan ilişkilerinden söz ediyoruz. İnsanların korkularından, maskelerinden, sorunlarından, hayal kırıklıklarından, beklentilerinin nasıl da sık sık yere serildiğinden konuşuyoruz. Bir ara sıkılır gibi oluyor. Bakışları kayıtsızlaşıyor. Pot kırmamıştım hâlâ. Ne olmuştu acaba? Belli ki kendisiyle ilgili bir sorun vardı. Ancak birer bira daha söyleyerek durumun üstesinden gelmeyi başarıyorum.

Biralar bitiyor. Vaktimin olup olmadığı soruyor. Kim olduğunu çok merak ettiğim böyle bir kadın yalnız bırakılamazdı. "Tabii ki var," diyorum. "O zaman gelin buradan çıkıp başka bir yere gidelim. Şöyle sessiz, keyifli bir yere."

Konuşmak istiyor demek ki. Ya da ortamdan sıkılmış, hava almak istiyor. Otoparktan otomobilini alıyor. Nereye mi gidiyorduk? Umurumda bile değildi. Keyfim yerindeydi. Beni öldürecek değildi ya.

Bebek'te bir bara giriyoruz. Tam aradığı gibi bir yer. Hali vakti yerinde olanların müdavimi olduğu bir bar. Köşede bir yere oturuyoruz. Birer kadeh rakı söylüyoruz. İyi, demek rakıyla da arası iyiydi.

Bir süre yazarlığı, başıma gelenleri anlatıyorum. Matrak anılarımı dinledikçe gülüyor. Aşkla ilgili anılarımda ise göz-bebeklerindeki hüznü saklamaya gerek görmüyor. O güzel gözlere hüznün bulutları gelip oturuyor sık sık. Yüzü bazen

51

52

melekler kadar masum, bazen de aksi bir ev kadınının kocasıyla kavga ettikten hemen sonraki haline dönüyor, ilginç bir kadınla karşı karşıyaydım. Parasız biri değildi. Otomobili iyiydi. Giyimi, diksiyonu, hayata bakışı, beyni, boş bir kadın olmadığını anlamaya yetiyor, iyi de bu kadın kimdi tanırım? Ve ben bunu nasıl öğreneceğim? Nasıl bir soru soracağım ve kadının bana açılmasını sağlayacağım?

Talihimin bazen yaver gittiği zamanlar da olur. Ve bu çok garip şekilde gösterir kendini. Bir ara bakışlarım kadının parmaklarına takılıyor. İnce, uzun, narin parmaklar. Şefkatle okşaması, sarması gereken parmaklar... 20 yıl önce öğrencilik zamanımda, küçük çocuğuna sabahları arkadaşlarımla evimizde kahvaltı verip okula bıraktığımız konsomatris kadının parmaklarına ne kadar da benziyor parmakları; ama, bir farkla tabii ki. Güzel konsomatrisle yatmayı aklımın ucundan bile geçirmemiştım o zamanlar. Serde devrimcilik vardı ve o "düşmüş" bir bacıydı. Zil zurna sarhoş olduğu geceler, aşağıdan ismimizle bizlere seslenir, birimiz de sırtlayıp tam beş kat yukarıya çıkarırdık onu. Çok içmek zorundaydı. Her ne kadar çalıştığı işyerlerinde alkolü az kadehleri yuvarlasa da yine de çok içmek zorundaydı. Çok güzel bir kadındı. Müşterisi çoktu bunun için. Gelen erkeklerin çoğu onu istiyordu. Buna karşın iyi para kazanamıyordu. Kimsesiz bir kadındı. Arkasında dayısı yoktu. İlkokul üçüncü sınıftan terkti. İç Anadolu illerimizden birinden gelmişti İstanbul'a daha 16 yaşında. Yanında bir yaşında bir çocukla. Kendisini eşek sudan gelene kadar döven kocasından kaçmıştı. O eğitim düzeyindeki bir kadın için yapabilecek çok şey yoktu 1978 yıllarında. Ola ola konsomatris olmuştu işte. Apartmanın önüne

kadar bırakılırdı, gece yarısından çok sonra. Yukarıya çıkacak hali olmazdı çoğu kez. Oradan bağırırdı avazı çıktığı kadar birimizin adını.

"Haliimmm, Aliiii, Hüseyiünnnn..." Anlardık halinden elbette.

İnip çıkarırdık onu yukarıya, sırtımızda ya da kucağımızda. Ter ve alkol kokusundan perişan halde olurdu. Ağır makyajı akardı güzel yüzünden. Banyoya sokardık onu ya bizim dairede ya da kendisinininde. Ben en çok ellerini severdim. İnce, narin, uzun parmakları vardı. Onun için en çok ellerini yıkardım. Hiç sesini çıkarmadan başı öne eğik öylece beklerdi banyo faslının sonuna kadar. Sonra üzerine bir havlu atar, yalnız

bırakırdık onu. Kurulanır, ağır ağır bir türkü mırıldanıp gider yatarı.

"Daldınız Halim Bey, ne oldu?"

Bakışlarım parmaklardan gözlerine, oradan gamzesine kayıyor.

"İlginç bir kadının hayali gelip geçti gözlerimin önünden," diyorum.

"Yaaaaa."

İmalı bir "yaaaa" idi bu. Acaba neyi ima etmişti?

"Dinlemek isterdim öykünüzü doğrusu," diyor.

Öyküyü kısaca anlatırken hüzünleniyorum. Bir yandan da rakı kadehine işaret parmağımla vurmayı sürdürüyorum.

"Dalıp gitmişken parmaklanma baktığınızı fark ettim. Bir bağlantısı var mı?" diyor.

"Evet," diyorum, "parmaklarınız onunkilere olağanüstü benziyor. Sanırım parmaklarınıza bakınca karanlıklardan çıkıp geldi o anı."

53

54

Gözlerini iri iri açarak bakıyor bana kısacık bir an. Sonra tuvalete gitmek için kibarca izin istiyor.

Döndüğünde gözleri parlıyordu; ama, bu sevinçten değildi. Ağlamıştı, biraz olsun boşalmış, gözlerinde rahatlamamanın verdiği bir parlaklık kalmıştı. Bir süre susuyorum. Artık sorunun zamanı geldiğini düşünüyorum. Neden ağlamıştı, bunun parmaklan ve konsomatris kadın ya da çocuğuyla ilgisi var mıydı?

Susuyor, öfkelenir gibi oluyor. Rakı kadehini ellerinin arasına alıyor.

"Yazılarınızda benden söz edecek misiniz?"

"Hayır. Çünkü ne öykünüzü biliyorum, ne de adınızı."

"Peki bilseydiniz yazar mıydınız?"

"Yine de hayır, izniniz alırdım önce. Ayrıca size zarar gelmesini istemem. Baksanıza saatlerdir oturup konuşuyoruz. Ve ikimiz de birbirimizi hiç tanımadan yapıyoruz bunu."

"Size nasıl güvenebilirim peki?"

"Öykünüzü anlatmaya mı karar verdiniz yoksa?"

"Duruma bağlı bu."

"Yani benim vereceğim güvencelere bağlı demek istiyorsunuz."

"Evet."

"Ama güvenceniz zaten var."

Nasıl gibilerden bakışları yüz hatlarımda geziniyor.

"Bir kere adınızı bilmiyorum. İkincisi nerede yaşadığınızı, hatta İstanbul'da yerleşik olup olmadığınızı bile bilmiyorum. Bunun yanında, bana hiçbir şekilde güvenmemiş olsaydınız, bunca saatinizi bana ayırmazdınız. Birbirimizde ilginç yanlar bulmuş olmalıyız ki buradayız."

"O kadınla gerçekten yatmadınız mı? Avucunuzun içindeydi ve sanırım yatmaya da hazırıldı."

"Haklısınız, öyleydi; ama, ben yine de yatmadım. Yatılmayacak bir kadın olduğundan değil. O hak etmediği bir yaşam sürüyordu ve ben de hayatına girerek her şeyi berbat etmek istemedim."

"İyi insan tavrı yani."

"Hayır. Normal bir insan tavrı."

"Benimle yatmak ister miydin peki?"

İlk kez sen diye hitap etmişti. Ve soruyu diksiyon dersine giren bir hocanın doğallığı ve her türden imadan arınmış bir tonla sormuştu.

"Yatmak isteyebileceğim çok az kadından birisiniz," diyorum.

Kabul etmek gerekir ki yanıtlım iyiydi; ama, o bu yanıtla hazır değildi.

Aksileşti. Bakışlarından kara bulutlar gelip geçti. Suratını astı, dudaklarını büzdü.

"Diğer orospu çocukları gibi mi?"

"Ben orospu çocuğu değilim hanımefendi," diyorum sertçe, "ayrıca o sözünü ettiğin itler de kim?"

Derin bir soluk alıyor, parmaklarını sıkıyor, gevşetiyor, "Çok özür dilerim, kendimi tutamadım," diyor.

"Önemli değil," diyorum, "Kim o orospu çocukları? Ve siz neden bu kadar öfkelisiniz?"

"Masamızı gözleyen var mı?"

"Hayır," diyorum ve bilmem kaçınıcı kadehten kocaman bir yudum alıyorum. O da aynısını yapıyor. Kafalarımızın iyi olması böylesi durumlarda hızır işlevi görüyor.

55

56

"Neden bilmiyorum; ama, sen iyi bir adama benziyor-sun. Bir başkası olsaydı, o sözlerim üzerine masayı kafama geçirirdi," diyor.

"Ben geçirmem. İnsanları anlamaya çalışırım. Sen büyük bir acıyı ya da utancı saklamak için bana saldırdın. Çünkü kendine değer vermiyorsun. Ben bir yazarım ve sana değer verdim. Bu da seni öfkeliendirdi. Ayrıca seninle yatarsam, ki bu izin verirsen olur, öteki orospu çocukları gibi olmaz. Söyler misin, seni üzen ne?"

Artık çözülmüştü. Dayanacak gücü kalmamıştı. Sessiz hıçkırıklarını sadece ben duyuyordum. Bir süre sonra gözyaşlarını siliyor kâğıt mendille. Masanın üzerinde elini tutuyorum. Aklımda seks yok ama. O da bunu hissediyor. Sıktıkça sıkıyor parmaklarımı. Ağlama faslını bitiriyor ve yüzüme hiç bakmadan öyküsünü anlatıyor.

Hayata ana avrat dümdüz gidiyorum öfkeyle.

"Ben de," diyor.

Bardan gece yarısından sonra çıkıyoruz. Beşiktaş'a bırakıyor beni. Otomobilinden iniyor. Boynuma sarılıp yanaklarımdan öpüyor. Gözleri hâlâ ıslak. Otomobiline biniyor, gecenin karanlığında arabaların arasına karışıyor.

Yağmur yağıyor ve ben Taksim'e çıkmaya karar vermiş, yürüyorum.

Bir yandan da kendi kendime söyleniyorum...

Vay be!

23 yaşındaymış kadın. Ailesinin maddi durumu iyiymiş. Anne babası eğitilmiş insanlarmış. Ancak her biri kendi âlemine dalmış. Tek evlatları olan bu tatlı kıza sevgi verememişler. Anne ve babanın dokunuşuna çok ihtiyacı vardır çocukların elbette.

Kız bunu alamamış. İhmal edilmiş. Çok sonraları okumanın anlamsızlığı üzerine görüşler geliştirmiş ve üniversiteyi bırakmış. Ailesinden nefret etmiş. 19 yaşında terk etmiş onları. Hiçbir değer yargısının onun için bir önemi kalmamış. Bir süre bir arkadaşının yanında kalmış. Bir gece iyice kafayı çektikten sonra kendisini dansa kaldıran herifle birlikte bir gece geçirerek bekâretini vermiş. Sonra bir kadınla tanışmış tesadüfen. Kadının ilginç bir mesleği varmış. Zengin taşralı ve büyük kentlerde yaşayan sonradan görme paralı heriflerin genç oğullarına aşk öğretmenliği yapıyormuş. Çocuklara bir kadına nasıl davranılacağını ve seksi öğretiyormuş. Berbat bir işmiş; ama, iyi kazanıyormuş. Bir süre sonra bu işe başlamış. Erkeklerden nefret etmiş. Onların bakışları, dokunuşları, selamları bile canını sıkıyormuş. Birkaç kez intiharı düşünmüş; ama, vazgeçmiş. Düşünmüş olmalıydı belki de, intiharının anne ve

babasının çok da umurlarında olmayacağını.

* * *

O gece eve nasıl gittiğimi hâlâ hatırlamıyorum. Vardığımda çoktan ayılmışım. Uyku uyuyacak halde değildim. Halinin üzerine oturup küçük kızımın duvardaki fotoğrafına baktım uzun süre. Genç kadının anlattıkları, bakışı, duruşu, gözyaşları, iç sıkıntısı, acısı içimi yaktı sabaha kadar.

57

* * *

Kadının öyküsünü söz verdiğim gibi kendisinin zarar görmeyeceği bir şekilde yazıyorum birkaç gün sonra. Ertesi gün çok satan bir dergide yönetici olduğunu söyleyen bir kadın arıyor:

"Yazınızda konu ettiğiniz aşk öğretmenliği yapan kadını bulabilir misiniz?"

"Neden?" diyorum.

"Kapak konusu yapmak istiyoruz," diyor, "ayrıca kadına iyi de para önereceğiz."

Sadece "hayır" diyorum sert bir ses tonuyla, telefonu kapattıktan sonra, içimden de, canınız cehenneme....

58

UZAKLARDA BİR YERLERDE DALLARDA ÇOK KAR VARDI

59

Eski ve artık kullanılamaz hale geldiği için soygundan yakasını kurtarmış tekli koltukta oturmuş kitap okumaya çalışıyorum. Koltuğun kaderini paylaşan sehpa da sağ yanımda bira şişelerine yataklık ediyor. Altımda kot pantolon, üzerimde kısa kollu bir fanila var. Ev sıcak sayılır, dışarıda ise karakış bütün görkemiyle esip savuruyor. Kar taneleri serseri mayın gibi camlara çarpıp dağılıyor. Rüzgâr gecenin efendi-siymiş de ıslık çalarak dalga dalga saldırıyor sanki kente.

Kitabı sehpaye koyuyorum. Kafam hiçbir şey almıyor. Camlara saldıran kar taneleri içimi üşütüyor. Bira şişesini dikerek sonuna kadar çekiyorum. Evimde topu topu birkaç sandalye var. Onların da içlerinde sağlam yok. Diğerlerinden izin isteyerek birini çekiyorum pencerenin önüne. Pencereyi açıyorum. Rüzgâr ve kar, karakışın sertliğini yapıyor suratıma. Aldırmıyorum. Sandalyeye çökerek bir süre seyrediyorum kar tanelerini. Normalde üşümem, üstüme başıma ka-

60

hn bir şeyler almam gerekiyor elbette. Ancak hiçbir şeye aldırıldığım yok. Pervaza

koyduğum kollarıma düşüyor yolunu şaşırılmış kar taneleri. Sonra kısa sürede eriyip ıslak bir iz bırakarak yok oluyorlar. Bir bira daha açmak istiyorum. Ağzım dilim kurumuş. Hamle ediyorum. Kalkamıyorum. Sandalye, rüzgâr, soğuk, kar taneleri ve kış olduğum yere mıhlıyor beni. Kar tanesinin biri gelip gözümün içine sızıyor. Öfkeleniyorum; ama, yine de yerimden kalkamıyorum. Dışarıya yaklaşıp yüzümü gökyüzüne çeviriyorum. Nazlı nazlı süzülüyor kar taneleri. Saçlarım ıslanıyor yavaş yavaş, kollarımda küçük küçük ıslaklıklar. Dalıp gidiyorum...

... 14 yaşında bir çocuk görüyorum. Annesinin sabah sabah söylenerek hazırladığı bir tas sıcak sütü mısır ekmeği ile mideye indirdikten sonra buz gibi havaya çıkıyor. Babasının eski ve birkaç numara büyük gelen ceketine sarınmış, karın kapattığı yola çıkıyor. Kendisinden önce birileri daha geçmiş yoldan, ancak yine de yürünebilecek gibi değil. Bacakları yoruluyor düz arazide yürürken. Kısa bir süre sonra küçük bir vadiyi takip eden yolun başına ulaşıyor. Karı yarıp yürümesi biraz daha kolay, arazi meyilli. Ağaçlar yapraklarını daha dökmeye zaman bulamamış. Kasım ayları galiba. Yerde yarım metreden fazla kar var. Ağaç dallarında da. Elinde bir çanta taşıyor küçük adam. Okul çantası. Küçük eli donmak üzere. Arada bir soluğu ile ısıtmaya çalışıyor elini. Sonra çantasını öbür eline alıyor. Rüzgâr bazen yoklayıp geçiyor ağaç dallarını, ardından yerdeki karla didişmeye başlıyor. Düşen kar tabakası yürümesini engelliyor küçük adamın, yüzüne, gözlerine kar saldırıyor. Çantasını siper ediyor kara, ağaç dallarından kopup gelen parçalar acımasız.

Okul yolunu yarılamış. Acaba geri mi dönsem diye düşünüyor. Vadinin yukarılarına doğru şöyle bir bakıyor. Çıkması çok zor. Ayrıca okulunu seviyor. Çok sevdiği Türkçe dersi var o gün. Şiirler okunacak. Sınıf sıcak. Soba iyi yanıyordur şimdi. On-onbeş dakikada kendime gelebilirim diye düşünüyor, hele bir okula varabilsem.

Karadeniz kışı çok sert değildir. Ama erken bastıran, kural tanımaz bir kış gelip çatmış. Denizden kopup gelen poyraz kuyruğunu titretiyor insanın. İşte yine geliyor o rüzgâr. Dallarda ne kadar kar varsa iniyor yere. Yer de sağlam değil. Rüzgâr yerdeki karı da darmadağın ediyor. Başına siper ettiği çantası kayıp düşüyor elinden küçük adamın. Bir anda koca koca kar kümelerinin altında buluyor kendini. Çırpınıyor; ama, boşuna. Çıkamıyor. Ağlıyor, öfkeleniyor, korkuyor, paniğe kapılıyor. Son gücünü de harcayarak debelendikçe debeleniyor. Bir süre sonra yol kenarındaki duvarın dibinde kafasını çıkarabiliyor karın altından. Rahat bir nefes almaya çalışıyor. Ayakkabılarına kar doluyor. Son bir hamleyle duvardaki taşların da yardımıyla düz bir alana çıkmayı başarıyor. Çantam diyor, kendi kendine, akli başına geldiğinde. İçinde ödevleri var, kitapları, defterleri, kalemleri, silgisi. Hocaya nasıl anlatabilir derdini, çantası yanında olmadan. Annesine de hesap vermesi gerekiyor tabii.

Karın üzerine oturuyor. Soğuktan kızarmış ellerini yüzüne tutuyor. Ve ilk başarılı mastürbasyonunu yaptığından tam bir ay sonra bir erkek gibi, delicesine, delikanlıca ağlıyor. Hıçkırı-yor, küfrediyor, isyan ediyor, kara, okula, evine, yoksulluğa.

Kar suyunun her yanına girdiğini, donuna kadar ıslandığını fark ediyor. Ağlama krizi bittiğinde üşüdüğünü hissediyor-

yor. Yeniden kalkıyor ve çantasını aramaya başlıyor. Bir yandan da rüzgârın uğultusuna dikkat kesiliyor. Şansı yaver gidiyor. Debelendiği yerde çantasına ulaşıyor. Kapıp alıyor karın koynundan ve evladına sarılır gibi sarılıyor çantasına. Yürümek zamanı. Biraz sonra daha iyi bir yola çıkacak, daha işlek bir yola. Okula varabileceğine inanmaya başlıyor.

Sınıfa girene kadar sırlıklam oluyor. İlk ders, sert bir hocanın. Gece içki içip ertesi gün okulda canı sıkıldıkça öğrenci döven bir adam. Hışmından korkuyor. Bir hocanın elindeki cetvele, bir soğuktan perişan olmuş parmak uçlarına bakıyor. Kaderine razı bekliyor kısacık bir an.

Ancak beklediği gibi olmuyor. Hoca derdini soruyor. O da anlatıyor. Hoca anlıyor. "Git evladım, sobanın başında otur," diyor, "kurulanıncaya kadar otur. Sonra gelersin." O ıslak giysiler üstünde kurumaya başlıyor. Vücudunun ve giysilerinin dumanı karışarak yükseliyor. Yarım saat sonra kurumuş oluyor küçük adam. İkinci derse hazırdır artık. Akşama doğru kar yağışı duruyor. Küçük adam eve dönüyor, başına geleni annesine anlatıyor. Bir yıl kadar sonra belinin sağ taraflarına saplanacak olan ağrıdan o sırada söz etmesinin imkânı yok elbette. Yoksul sofraya oturup mısır ekmeği ve fasulye turşusunu yiyor. Ayranını içiyor...

Kendime geliyorum. Kollarım buz tutmuş. Ne kadar süre pencerede öylece kaldığımı tam çıkaramıyorum. "Ulan hayat," diyorum pencereyi kapatırken, "o küçük çocuğun ille de şimdi şu berbat evin penceresinden sokağa bakabilmek için bunları yaşaması zorunlu muydu ha..." Burnumdan soluyorum bir süre. Dışarı çıkmaya karar veriyorum. Evde rakı yok. Birkaç kadeh sek içmem gerek. Belki de dı-

şarıda manyağın birisi rastlar, dövüşürüm düşüncesiyle gürgen sopasını yanıma alıyorum. Deli deliyi haber alınca çomağını saklar vaziyeti, hiçbir manyak ortada görünmüyor. Uzak bir büfeden nevaleyi alıp evime dönüyorum. Birkaç kadeh derken dibini buluyorum sabaha karşı şişenin. Uyumaya yatıyorum; ama, olmuyor. Kalkıyorum. Salona geçiyor ve bir kaset koyuyorum müzik setine. O küçük çocuğun hayali gözlerimin önünde bir abide gibi dikili dururken Karadenizli Fuat Saka'nın bir dörtlüğünü en az on kez dinliyorum, içimde kıyametler...

Gökte uçan kuşlara Arkadaş olamadım. Uçan kuş yuva yaptı Kuş kadar olamadım.

KALEDE YANKILANAN HIÇKIRIKLAR:

Temmuz, Akşamüstü

İstanbul mayıs ayının keyfini sürüyor, ben de becere-bildiğim kadarıyla özgürlük ve yalnızlığın. İnsanları geçmişleriyle hesaplaşmaya çağıran bir yazım çıkıyor köşede. Çok sayıda okurum arayıp tebrik ediyor ertesi gün. Keyfim yerinde. İnsanın yazdıklarının

birilerinin yüreklerine, ruhlarına aktığını bilmek müthiş bir zevk. Aynı zamanda yazara güven veriyor.

Bazı yazarların garip huyları vardır. Ben de onlardan biriyim ne yazık ki. Aşk ve duygular üzerine sıkı bir yazı yazmak istediğimde, önce tuvalete giderim. Çişimi yapar, ellerimi yıkarım. Dişlerimi mutlaka fırçalarım. Beş-on dakika kadar volta atar, bu sırada sık sık bilgisayarına yaklaşıp kendisine tebessüm ederim. Sonra yerime otururum. Bacaklarımı masamın üzerine atar, klavyeyi kucağıma alırım. Yarım saat kadar bir sürede yazımı bitirir, bir kez gözden geçirir, kalkarım.

O nefis mayıs ayının son günlerinden birinde, yazımı bitirdikten sonra sandalyeden popomu kurtarıyorum. Ayağa kalktığımda telefon çalmaya başlıyor. Açıp açmamakta kararsız kalıyorum bir süre. Sonra kaldırıyorum ahizeyi. Hattın öteki ucunda diyaframdan bir ses. Duygulu, içten, acılı, buğulu. Genç bir kadın olmalı. Evet öyle, genç bir kadın. Kendini tanıtıyor ve yazım hakkında birkaç şey söylemek istedi-66 ğini anlatıyor. Dinliyorum kadını. Yazımın kendisini geçmişine götürdüğünü, okurken ağladığını, çok duygulandığını, acı çektiğini söylüyor. Üzülüşümü aktarıyorum kendisine. Yazımı kesip sakladığını ekliyor. Bir süre hayattan, şundan bundan konuşuyoruz.

"Sizi tekrar arayabilir miyim?" diyor.

"Elbette," diyor ve karşılıklı birkaç nezaket sözcüğünün ardından ahizeyi yerine koyuyorum.

Aradan birkaç gün geçiyor. Yine arıyor. Ses tonu iyi değil. Ne olduğunu soruyorum. Bütün gece ağladığını söylüyor. Nedenini soruyorum. Asıl sorunun çevresinde dolanan yanıtlar veriyor. Sorun her neyse çok önemsememesini, buna değmeyeceğini, üstelik kendisinin o sorunu halledebileceğini anlatıyorum. Biraz rahatlıyor. Bir fıkra anlatıyorum. Gülüyor. Sonra başımdan geçen bir felaketin nasıl üstesinden geldiğime geliyor sıra. Çok üzülüşünü söylüyor. Kendi başındaki sıkıntının çok da önemli olmadığına karar veriyor.

"Hadi," diyorum, "Bana söz verin. O sıkıntınızı gömün bu gece. Üstüne de birkaç kadeh rakı için."

"Ben içmem," diyor.

"Peki," diyorum, "O zaman sizin yerinize ben içerim." Kabul ediyor.

"Size yazdığım bazı yazıları göndermek istiyorum. Okur musunuz?" diyor.

"Elbette," diyor ve gazetenin adresini veriyorum. Sesindeki tını eski halini alıyor. Epey yol almış durumda. Ve derdini de bir şekilde halledeceğine inanıyorum. Yazılarıyla ilgili görüşlerimi hemen öğrenmek istiyor, bunun mümkün olup olamayacağını soruyor. Bana bir telefon numarası bırakmasının bu işi halledeceğini söylüyorum. İşyerinin telefonunu veriyor.

Yazıları fena değil. Ancak çok karamsar. Hayattan elini eteğini çekmiş, her şeye

küsmüş bir insanın isyanı var satır aralarında. İntihardan, bazen de ölüm korkusundan söz ediyor. Genç bir kadın vardı hattın öbür ucunda. Ve bu gencecik insan hayata küsmüştü. Gülmeyi unutmuştu. Büyük acısı daha dün gibi taptaze duruyordu üzerinden yıllar geçmiş de olsa. Onu hayata döndürebilmek, içindeki o güzel kadın ve çocukla barışabilmesi için elimden geleni yapmaya karar veriyorum.

Telefon ediyorum kadına. Ahizeyi kaldırıp karşısında beni bulması onun için çok önemli. Müthiş seviniyor. Yanındaki kızlara benim aradığımı söylüyor yüksek sesle. Yazılarının iyi, ancak çok karamsar olduğunu ve nedenini öğrenmek istediğimi söylüyorum. Daha sonra kendisinin arayıp anlatacağını söylüyor.

Aradan bir hafta geçiyor ve genç kadın her gün arıyor artık. Daha çok da akşamüzeri, iş bitiminde. Artık ilişkiler-

67

den, erkeklerden, kadınlardan, iki cinsin birbirlerine çektirdikleri eziyetlerden, aşklardan söz eder oluyoruz. Çok geçmeden iş gelip özel hayatlarımıza dayanıyor. Daha çok ben anlatıyorum. Dehşete kapılıyor. Karmakarışık ilişkilere ve ilginç maceralara akli sarmıyor anlaşılın. Bir süre sonra soluksuz kaldığını söylüyor. Ben anlatırken o yorulmuştu. Oysa ben yaşarken yorulmamıştım. Bunu söylüyorum kadına. 68 Kahkaha atıyor. Hoş bir kahkaha. İlk kahkahası.

"Çok güzel kahkaha atıyorsun," diyorum.

"Çok açık bir insansın," diyor, "Senin karşında kendimi çok rahat hissediyorum. Belki de onun için zincirlerinden kopmuş bir kahkaha attım."

"Bu suç değil," diyorum. Gülüyor.

Ailesini anlatıyor. Fakir bir aile. Anne baba eğitimsiz. Çocuklarına nasıl bir eğitim vermeleri gerektiğini bilmiyorlarmış. Kızlarının başına bir şey gelmesin diye, aptalca kurallar koyuyorlarmış. Sevgi eksikmiş. Saygı ise hiç yokmuş evlerinde. Ailede çok çocuk varmış. Hiçbiri üniversiteye gidememiş. Hepsisi liseyi bitirip çalışma hayatına atılmış.

Evli olup olmadığını soruyorum. Değilmiş. Peki ya sevgili filan? Bir süre susuyor. Soruyu sormamış olduğumu söylüyor. Çok üzgün bir sesle, "Erkeklerden nefret ediyorum," - diyor. Nedenini merak ettiğimi söylüyorum. Söylemek istemediğini anlatıyor kibarca. Sesi perişan, madeni ve ruhsuz. Kendisini çok yaralayan bir şeyler olduğunu seziyorum. Yüz hatlarını ve fiziğini merak ettiğimi söylüyorum, varsa bir fotoğrafını istiyorum. Kabul ediyor.

Güzel bir kadın. Yüz hatları çok hoş. Oturmuş. Çok güzel gülüyor. Geniş bir alını var. Saçları sırtına kadar iniyor ve kestane rengi. Boyu Türkiye ortalamasının üzerinde. Bakışları sıcak ve insancıl.

Hayat dolu olması gereken bir insan; ama, değil. Bir şeyleri gömdüğü belli. Ama neyi ve neden? Bana güveniyor. Ama çok da açık konuşamıyor henüz. Her gün birtakım

sorunlarını anlatıyor. Doğayı çok sevdiğini söylüyor. En çok da bir tay gibi özgürce koşmayı istiyormuş. İlginç arkadaşlarını, onlarla ilişkilerini, yediği kazıkları ve nedenlerini anlatıyor. Fotoğraf yavaş yavaş netleşiyor. Aslında hayat dolu, yüreği büyük, sevgiye susamış bir insan. Ancak içinde bulunduğu koşullar ve geçmişinde yaşadığı müthiş bir travma hayata küstürmüş onu.

Kendisini hayata bağladığımı, sekiz yıllık bir suskunluğun ardından ilk kez bir erkeğe, üstelik de hiç görmediği bir erkeğe güvenmeye başladığını anlatıyor. Yanılmayacağını söylüyorum. Çünkü ondan hiçbir beklentim yok. Kadınlar hisseder böyle şeyleri. Bir psikiyatrist gibi, her gün onu dinleyerek, sorunlarına çözüm önerileri sunarak yeniden ayaklarının üstünde durabilmesini sağladığımı anlatıyor. Artık ses tonu çok yumuşak, sıcak, insancıl, hayat dolu. Küskün bir insanı hayata bağladığım için gurur duyuyorum kendimle.

Ama çok ciddi bir tehlike de beliriyor ufukta. Hem benim, hem de onun için. Kendisini hayata bağladığına inandıkları erkeklere çok kolay âşık olur kadınlar. Bunu iyi biliyorum. Onun için de çekiniyorum. Acaba geri adım atsam

69

mı? İyi de nasıl yapacağım bunu? Hadi artık senin tedavin tamam kızım, işine bak mı diyeceğim? Yapamazdım bunu. Hayatımın başında nöbete yatmış vicdanım elvermezdi buna. Bu durumda da ok yaydan çıkmış oluyordu. Birden aksi-leşiyorum. Ne yapayım ulan diye söyleniyorum, başlarım şimdi okuna da yayına da. Kararı vermişim işte. Artık nereye varırsa varsın sonu. Bir başka gün uzun uzun konuşuyoruz yi-70 ne. Tipimi merak ettiğini söylüyor. Anlatıyorum. Hoş bir insan tipi diyor. Hayatımda bir arkadaşımın olup olmadığını soruyor ilk kez. Var gibi diyorum. Emin olmak istiyor. Çok önemli değil diyorum. Oysa kız arkadaşıma bir süre önce birlikte yaşamayı teklif etmiştim. Tabii ki eşek yüküyle rakı içtikten sonra. "Beni hayata döndüren bu insanı, yani seni artık tanımak istiyorum. Ben İstanbul'a gelemem. Sen İzmir'e gelebilir misin?" diyor damdan düşer gibi. Şaşırmıyorum. Çünkü bekliyorum bu daveti. Ve ne yazık ki bu kadın beni seviyor. Aman tanrım, yine mi? Evet, yine. Ama gerçek bu işte. Şimdi gidecek misin, gitmeyecek misin? Hadi kadına bir yanıt ver bakalım. Veriyorum:

"Olur, gelirim. Senin için ne zaman uygun?" Tarihi söylüyor. Hafta sonu. Aylardan temmuz. İzmir yanıyor sıcaktan.

"Peki," diyorum, "maddi durumum pek iyi değil bu aralar, onun için otobüsle geleceğim İzmir'e. Otogardan sabah alırsın beni."

Çok seviniyor ve "Şu anda keşke yanımda olsan da yanaklarımın nasıl kızardığını görebilsen. Kalbimin nasıl attığını elini üzerine koyarak hissetsen," diyor.

"Çok mu sevindin?" diyorum.

"Dünyanın en mutlu insanı benim, sen ne diyorsun!"

"O kadar sevinme. Belki de beni görünce hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Hayır. Bunu hissediyorum. Sen harika bir adamsın."

"Umarım yanılmazsın."

'Seni çok çok öpüyorum."

"Ben de seni bebeğim."

Ne? Bebeğim..? Bir kadına söylendi mi asla geri alınamayacak bir sözcük. Ağızdan çıkıyor bir kere. Planlı bir şey değil. Neden bebeğim dedim, onu da bilmiyorum. Kadın sevinç çığlıkları atıyor. Çıkması gerektiğini söylüyor. Oysa biraz daha zamanı var. Sevincini, yani bebeğimi sindirmek istediğini düşünüyorum İzmir sokaklarında.

İlginç, güzel; ama, boş kız arkadaşım hamile olduğundan dem vuruyor. Olamaz diyorum; ama, anlatamıyorum. Ertesi gün tahlil yaptırıyor ve haklı çıkıyor. Bebeği hemen aldırma istiyor. Hem de iyi bir hastanede. Ay sonuna yakın. Paramız yeterli değil. Bir hafta daha bekleyebilir. Şiddetle reddediyor. Ve bir erkeğin canını çok sıkacak bir saçmalık yapıyor. Eski erkek arkadaşından para alarak işi halledecekmiş. Tepem iyice atıyor. Siktirip gidiyorum. Sabah İzmir'i arayarak seyahatimi bir hafta erkene aldığımı, kendisi için de uygun olup olmadığını soruyorum kadına. Tamam diyor. İstanbul'dan def olma zamanı diyorum kendi kendime.

Sırt çantam elimde otobüsten iniyorum İzmir'e sabah saatlerinde. Hava pırlıl pırlıl. Sabah olmasına karşın otogar ana

71

baba günü. Onu hemen tanıyorum. El sallıyor. Çok heyecanlı. Yüzü alı al moru mor. Göğüs kafesi inip kalkıyor. "Hoşgeldin," diyor ve elini uzatıyor. Elini sıkarken nazikçe kendime çekiyor, sarılıyorum hazan yaprağı gibi titreyen genç kadına. Ayaküstü birer sigara içiyoruz, ne yapacağımızı kararlaştırmaya çalışırken.

"Kuşadası'na gidelim. Belki denize de gireriz," diyorum. 7 2 İtiraz etmiyor.
Biletleri alıp biniyoruz otobüse. Kuşadası cı-

vıl cıvıl. Her renkten turist var. Hava müthiş sıcak. Bir yere yerleşmediğimiz için çantalarımız yanımızda. Zor oluyor taşımak; ama, yapacak bir şey yok. Akşama doğru kaleye çıkıyoruz. Güneşten sakınarak gölgelik bir yere oturuyoruz. Kara gözlerini ufka dikey bir süre. Güneyden hafif bir rüzgâr yalayıp geçiyor saçlarını. Doğrulup bacaklarını uzatıyor çimene. Rüzgâr hızını artırmaya karar veriyor, saçlarının bir kısmı omuzlarıma düşüyor. Özür dileyip çekiyor saçlarını. Önemli değil gibilerden bakıyorum yüzüne, başını öne eğiyor.

İnce, uzun parmaklarına bakıyor bir süre.

"Biliyor musun, bu havada ellerim üşüdü," diyor. Dokunuyorum parmaklarına. Gerçekten de üşümüş. Şaşıyorum. Acaba onu temmuzda üşüten ne? Ruhunu yıkıp geçen, hayatını parçalayıp bir kenara fırlatan ne? Acaba hangi orospu çocuğu, nasıl yıkmış bu kadını?

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. Bakışları aşağıda kıyıya vuran dalgalara kilitleniyor. Gözpunarları ıslak ve bir damla yaş, ağır ağır iniyor, kalkık burnunun kenarından aşağıya doğru. Bu bir şeye işaret olmalı. Kadın konuşacak. Artık bu-

na hazır. Kadınların ezici çoğunluğu yaralarını göstermeden önce ağlardı, bunu öğrenmişim.

"Gözyaşlarını sil ve 'sana İzmir'e geldiğinde anlatacağım bir şey var' dediğin o şeyi anlat bana. Hazır mısın buna?"

Yüzünü bana dönüyor. Bakışları ıslak. Acı gözbebekle-rinde taht kurmuş. Saçları sık sık dudaklarına saldırıyor rüzgârın vuruşlarıyla. Derin bir nefes alıyor, kucağıma uzanmak için izin istiyor yüzüme bakmadan. İzin veriyorum. Yatıyor, gözlerini kapatıyor ve anlatmaya başlıyor hikâyesini. Bazen gözyaşları sel gibi akıyor, bazen hıçkırı-yor. Sonra susuyor. Bir süre sessizliğin gölgesine sığınarak güç topluyor. Sonra yeniden anlatmaya başlıyor. Hıçkırıklara boğuluyor sık sık. Ellerini tutuyorum. Bazen saçlarını okşuyorum rüzgârla birlikte. Ve tarifi imkânsız bir nefretle döküyor içindekileri ilk kez. Tam sekiz yıllık suskunluğun ardından.

"Şimdi nasıl hissediyorsun kendini?" diyorum.

Mırıltı halinde çıkıyor sesi, "İyi," diyebiliyor.

"Hayır," diyorum, "Artık iyisin. İyi olman gerekiyor. Tamam, tecavüze uğradın. Ama geçmiş, adı üzerinde, geçmiştir. Bak, asla yapamayacağını düşündüğün bir şeyi yaptın. Bir erkeğe yeniden güvenmeyi basardın. Onun kollarında seni yere seren büyük acını anlatma cesaretini buldun."

"Çok zor oldu benim için bu. Çok da utandım, biliyor musun?" diyor.

"Utanması gereken sen değilsin," diyorum. Hafifçe gülümsüyor. Yakışıyor ona gülmek.

73

"Hayatım boyunca tek bir kadeh bile içki içmedim, biliyor musun? Ama sen dersin ya, her şeyin bir ilki vardır. İlk kez içki içmeyi istiyorum ve bunu seninle yapacağım. Hem de büyük bir keyifle. Ve bileceğim ki, bana değer veren, sahip çıkan bir insanın yanında olacağım."

"Öyle olacak, asla endişen olmasın," diyorum.

Ailesi muhafazakârmış. Üstelik de kötü. İçki içtiğini bil-74 melerini istemiyordu. Anne de baba da içermiş, ancak kızlarının içmesi olacak şey değilmiş.

Bir sigara yakıp dudaklarının arasına sıkıştırıyorum. Derin bir nefes çekiyor. Elimden tutuyor, ayağa kalkarken beni de kaldırıyor ve "Hadi," diyor, "bira içmek istiyorum."

"Büyük bir yükten kurtuldun," diyorum, "bunu kutlamamız gerek."

Deniz kıyısında sakin bir kafe buluyoruz. Serin bir yer. Rüzgâr arada bir yokluyor. Uzaklardan gemiler gelip geçiyor. Yelkenliler süzülüyor rüzgârda. Masamızda karıncalar volta atıyor. Dokunmuyoruz.

Yürüyüşlerini seyre dalıyoruz bir süre. Biralarımızı getiriyor genç bir garson kız. "Haydi," diyorum, "Yepyeni bir hayatın şerefine. Hayatla ve kendinle barışmanın şerefine." O da kaldırıyor bardağı. İlk ben içiyorum. Gözlerini gözlerime dikeyor bira bardağının üzerinden ve ilk yudumu alıyor. Fazla bir tepki vermiyor. Bir şey anlamamış gibi bakıyor bardağa ve okkalı bir yudum daha alıp yutuyor. Hoşuna gidiyor. "Her yudumdan sonra çerez de al," diyorum. Kurala uyuyor. Birayı küstürmek istemediğini söylüyor. Gülüyorum, o da gülüyor.

İkinci biralara geçiyoruz. Akşam karanlığı çökmek üzere. Neşeleniyor. Gülüyor, çocuklaşıyor, saçlarıyla oynuyor, kendine güven duymaya başlıyor. Yasakları, ayıpları, günahları gözden geçiriyor kafasında.

Sol eli, sağ elime uzanıyor ağır ağır. Parmaklarımı okşuyor parmakları. Sonra bir hamlede parmaklarını kenetliyor parmaklarıma. Yüzü hafif kızarıyor; ama, gözlerimin ta içine bakma cesaretini buluyor. Çok güzel diye geçiriyorum içimden. İşte oldu. Kadınlığını keşfetti.

"Senden utanmıyorum, biliyor musun?" diyor çocukça bir saflıkla.

"Sana güven ve sıcaklığı verebilmişsem sevinirim buna."

"Hem de nasıl," diyor, "nereye götürmek istersen, arkama bile bakmadan gelebilirim seninle."

Muhafazakâr bir kadının içindeki oynak kadının ortaya çıkışı bu. O, kadınların içinde baskı gördüğü için hep uyuyan; ama, bir kez dışarıya çıktığında ortalığı yıkıp geçen kadın. Ve konuşuyor o kadın:

"Bekâretimi zorla aldılar benden. Ama ben onu ruhumda hep sakladım. Ve bu gece sana vermek istiyorum. Kendim ve ruhumla birlikte."

Diyeceğini demiş, zincirlerini kırmış, rahatlamıştı.

"Şimdi biraz da akşamın tadını çıkaralım," diyorum, "gece sabaha kadar uyumayacağız çünkü."

Gözleri büyüyor, hınzırca gülümsüyor, utanır gibi oluyor, "Sabaha kadar mı?" diyor.

"Evet," diyorum.

75

Sokakları arşınıyoruz bir süre. Bir kafede buz gibi biralarımızı içiyoruz. Geçmişine,

yaşamak zorunda kaldıklarına ilişkin çok şey konuşuyoruz. Ailesinden nefret etmemesi gerektiğini sık sık hatırlatıyorum. Çünkü onların aldığı kültür, tavırlarına yön vermiş, başına iş açmışlardı, kızımızı koruyalım derken. Katılıyor bana. Neredeyse gece yarısı olmuş. Çok daha anlamlı ve güzel geliyor bana yüz hatları. Kafasındaki çelişkileri çözmüş 7 6 bir kadının rahatlığı var yüzünde.

Bir motele gidiyoruz. Odamıza çıkıyoruz. Birkaç bira istiyoruz. Yanıma uzanıyor, içiyoruz. Çok mutlu olduğunu söylüyor. Yavaş yavaş seksi hatırlatan şeyler söylüyorum. Işıkları söndürüyorum. Soyuyorum onu yavaş yavaş. Utanıyor. İlk kez sevişecek çünkü. Acemi; ama, içgüdüleri çoktan harekete geçmiş. Öpüyor, okşuyor, sarıyorum onu. Önce taklit ediyor, ardından bırakıyor taklidi, içinden geldiği, istediği gibi sevişmeye başlıyor. Müthiş hazlar yaşıyor. Sarsılıyor, çığlıklar atıyor, sonra toparlanıp çığlıkları sustunnaya kalkıyor, kulağına eğiliyorum sık sık, "Kendini rahat bırak bebeğim." Coşuyor, içindeki kadını tümüyle özgür bırakıyor ve çok geçmeden ilk orgazmı tadıyor. Öpücüklere boğuyor beni. Ben de onu. Kulağıma eğiliyor ve "Çok teşekkür ederim bebeğim," diyor.

Birkaç saatlik sabah uykusunun ardından uyandığım da yatakta bulamıyorum onu. Öteki yatağa geçmiş. Oradan bakıyor bana.

"Neden oradasın?" diyorum.

Mahcup mahcup bakıyor, "Sana kıyamadım" diyor, "gece çok dönüyordun yatakta. Rahatsız etmek istemedim."

"Peki orada ne yaptın?"

"Seni seyrettim. Uyuyamadım. Uyumayı istemedim," diyor.

O gün sokaklarda hep elimi tutuyor. Bir kuş gibi sekiyor yanımda. Gurur duyuyor benimle birlikte olduğu için. Hiç görmeden güvenip sevdiği insanla birlikte olduğu için de kutluyor kendini. O gün yayın müdürümü arıyorum, bulamıyorum. Bir arkadaşına gelemeyeceğime dair not bırakıyorum. Müdür fırçalayacak bizi İstanbul'da. Ama olsun. Onu dönünce düşünürüm diyorum kendi kendime.

Bir süre sonra yeniden dönmek üzere akşam saatlerinde ayrılıyorum İzmir'den. Ama o bana inanmıyor. Bir daha ona dönmeyeceğimi düşünüyor. Son kez bakıyor otobüs perondan çıkarken. Elini kaldırıyor, elveda diyor. Bir daha hiç olmayacak sevişmelere, tutkuya, sevdiği adama elveda diyor.

Otobüste uyuyamıyorum. Anlattıkları gözümün önünden gitmiyor. Boktan bir orospu çocuğunun tecavüzüne uğramış yirmili yaşlarının başında. Çevreden dışlanmış. Erkekler başta olmak üzere sorumlu olan herkesten nefret etmiş. İçine kapanmış. Kimseyi sevememiş. İçindeki kadını gömmüş. Sonra karşısına ben çıkıyorum ve aşkı keşfettiriyorum ona.

Ve çekip gidiyorum sonra.

Kaçıyorum!

Yüreğiyle seven, benimle ölmeye hazır, benimle olduktan sonra bir kuru ekmeğe razı, her yere itirazsız götürebileceğim, sadık kadınlar çok korkutuyordu beni çünkü...

77

ŞAŞKIN ŞAİR İLE MÜHENDİS KIZ

79

Hayatın kıcıma tekme vurduğu günlerden biri. Ensem-deki sert kıllar, kabanımın yakasını aşındırıyor yürürken. Be-yoğlu'nda İstiklal Caddesi'nde amaçsız turlarımı sürdürüyorum. İnsanların suratlarına takılıyor bakışlarım. Hıyardan "adam"a, orospudan hanımefendiye kimi ararsanız var ortalıkta. Suratlar açması halde. Ağzının suyu akarak gelip geçen her kadına bakan karanlık tipler ne kadar can sıkıcı tanırım. Yanma nerede nasıl bulduysa güzel hatları olan bir kadın bulmuş olan hıyarların böbürlenmesi de daha az berbat değil. Şık vitrinlere takılıyor bazı kadınlar. Zaten çoğunun hayatının yarısı buralarda geçiyor. Yanlarından sessiz, kimliksiz bir gölge gibi geçip gidiyorum.

Kitapçılarını dolaşıyorum. Okunması gereken çok kitap olmalı diyorum kendi kendime. Ama bulamıyorum, şöyle gecelerimi alıp götüreceğim birkaç kitap. Çok yazar hayatı iyi yazmıyor. İçten, yürekten, yaşadığı, duyumsadığı gibi yazan yazar az ne yazık ki. Onların da kitaplarını kimbilir kaç kez okumuşum. Felsefe kitaplarını severim elbette. Ama ağır

80

yazılıyor birçoğu. Çeviriler iyice içinden çıkılmaz hale getiriyor kitabı. Bu da ayrı bir dert tabii ki. Cümleler en az on satır tutuyor. Gel de çık işin içinden. Yahu kardeşim, kısa cümleyle olmuyor mu bu iş? Olmuyor galiba. Yine de bir kitap buluyorum. Dino Buzzati'nin okumadığım bir kitabı. Parasını ödedikten sonra sokuyorum onu yan cebime. Gece ihtiyacım olabilir.

Ama olmuyor. Dedim ya, hayat kıcıma tekme vurmaya karar vermiş bir kere. Canım çay istiyor. Bir kafeye giriyorum. Kadınlar nasıl zamanlarının önemli bir bölümünü vitrin bakarak geçiriyorsa, ben de kafelere takmışım. Çay geliyor. İyi çay, tavşan kanı. Üstelik ince belli bardakta. Yazara yakışır. Yatsı ezanı okunuyor. Saygı iyi bir şeydir, bacağıma indiriyorum diğerinin üzerinden.

Arka masalardan birinden ince bir ses: "Halim Bey isterseniz bize katılabilirsiniz." Birkaç gün önce bir arkadaşımın tanıştırdığı mühendis kız. Akıllı bir kız. Hayata dair kendine ait fikirleri olan biri. Konuşması sıkılmıyor. Gevezelik de yapmıyor. Üstelik çok konuşmuyor. Bir erkek için fena bir partner sayılmaz.

Masada, üç-beş kez oturup sohbet ettiğim bir de şair var. Şiirleri uzun ve duygu dolu. Bazıları ise ağlak. Orta yaşlarda, kılıksız, tipsiz sayılabilecek, kısa boylu biri. Felekten sıkı bir dayak yemiştir. Çocuklarından olmuş. Karısı terk etmiş. Çalışıyor; ama, az kazanıyor. Yoksul denebilecek bir hayatı var. Uzun süredir kadın arkadaşı olmamış.

Kadınları iyi tanımıyor çünkü. Zaten kendisi de itiraf etmişti daha ilk konuşmamızda. Bir süre sonra şiirden sıkılan iki kişi, kalkıyor yanımızdan. Ben de sıkılıyorum; ama, yazar şiirden sıkıldı denmesin

vaziyeti gereği hâlâ oturmayı başarıyorum orada. Bu arada şair kızı örgütlenme faaliyetini duygulu bir şiirle başlatıyor. Çok geçmeden de bir yerlere gidip bir şeyler içmeyi öneriyor. Kız bana bakıyor. Ben her şeye uyarım havalarında bir mimikle karşılık veriyorum ikisine de. Kalkıyoruz.

Türkü barlardan birinde karar kılıyoruz. Hoş mekân. Müşteriler çok genç değil. Her şeyden önce kalabalık değil bar. Bira içiyoruz. Şair kızın yanına geçiyor, ben de karşılına. Bir süre havadan sudan söz ediyoruz. Şair içince kendine pek hâkim olamayan tiplerden. Kadına kaybettiği karısı ve çocukları üzerine sıkı bir duygu sömürüsü çekiyor. Sulu bir aşk şiiri de sıkıyor kızın ayaklarına. Kız kıkırdıyor. Vaziyeti çakıyor; ama, eğlenmeyi tercih ediyor şairle. Bana da aldırma gibilerinden bakışlar atıyor. Aldırmıyorum elbette. Sadece canım sıkılıyor.

Masada bir herifin kadına kur yapması can sıkıcı bir şeydir aslında. Eğlendirici yanı azdır. Bu, kadına ilgi duysanız da böyledir, duymasanız da. Pek az zaman eğlendirici bir yanı olabilir. O zaman da siz orada olmazsınız.

Bazen lafa giriyorum. Şair dudaklarını kızın kulağının dibinden çekiyor canı sıkılarak. Dinler gibi yapıyor beni. Sonra eline atılıyor kızın. Öpüyor elini. Falına bakıyor. Çizgilerini inceleyerek aşk haritası gibi saçma bir işin peşine düşüyor. Kız dinler gibi yapıyor. Kendini yana çekiyor, şair de takip ediyor onu. Biralara habire gelip gittiği için şair kalkıp kenefin yolunu tutuyor. Salya sümük özür de diliyor kalkarken. Birileri ona kadınlara karşı nezaketin önemli olduğunu anlatmış olmalı, içkiliyken bile. Kız rahat bir nefes alıyor.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diyorum.

"Görüyorsun," demekle yetiniyor omuzunu silkerek.

81

82

"Aldırma," diyorum, "Şairlerin birçoğu yazdıkları şiirlerle kadın avına çıkarlar. Ancak birkaçı dışında hemen hepsi avucunu yalayarak otuzbire talim etmek zorunda kalır."

Kadının hoşuna gidiyor tahlilim. Gülüyor, elime bir fiske atıyor. Sıcak bir eli var. Birasını bitiriyor. Garsona sesleniyor. Şair de keneften işini halletmiş bir erkeğin rahatlığıyla masaya geliyor. Yerine oturuyor ve nerede kalmıştık dercesi-ne, faaliyetine yeniden başlıyor. Kız sıkıldığını belli ediyor bu kez. Araya daha sık girmek zorunda kalıyorum. Şairi uyarmaya çalışıyorum; ama, aldırma yok. Kafaya koymuş, o gece orucu bozacak. Ama ne yazık ki, yanlış kurban seçmiş.

Bu kez kız kalkıp tuvaletin yolunu tutuyor. Şaire kızı fazla sıkıştırmaması gerektiğini anlatmaya çalışıyorum. Senin mi gözün var yoksa gibilerden bakıyor bana. Sıkıntısını

anladığım için olmadığını söylüyorum. İnanıyor. Biraz daha rafine takılacağına dair söz veriyor. İnanmıyorum. Gelen birayı yutar gibi içip, deviriyor. Daha fazla cesaretlenmek iyi gelir diye düşünüyor herhalde...

Kız gelip yerine oturuyor. Şair artık daha uslu. En azından ellerinin yerine çenesi çalışıyor. Bu daha iyi tabii. Sanat, şiir, yazı adamları filan derken, cinsellikle ilgili birkaç laf ediyoruz. Şair birayı bitiriyor. Bir tane daha istiyor. Kenefe gitme sırası bende. Pis bir yer. Neden böyle yerlerde, adam gibi kenefler olmaz tanrı aşkına. Ulan temizleyin şurayı arada bir. Ve öyle kalmasını sağlayın. Günah mı olur; ama, olmuyor, temizlenmiyor. İşin ilginç tarafı bu nedenle müşteri de kaçırmıyor işletmeciler!

Bazen tuzağına düşsem de, bira salak bir içki türüdür diye düşünürüm.

İçiyorsun, bir süre sonra gidip işiyorsun. Ve kısa aralıklarla bu işi tekrarlıyorsun. Ama hakkını vermek gerek biranın yine de. Bağırsaklara iyi geliyor, Bukowski'nin dediği gibi. Kabız olmuyor insan. Evet mideye zarar veriyor bira, mayalı çünkü; ama, o kadar kusur kadı kızında da bulunur. Üstelik ucuz da namussuz.

Ben yerime otururken şair dostum kalkıyor yeni bir sefer için. Kızcağızın canı sıkılıyor. Yokluğumda şairin yeni yoklamalar çektiğini anlıyorum.

"İstersen kalkıp gidelim," diyorum, "zira şair kenefteyken ekilmeyi hak etmiş benziyor." >,'-

"Hayır," diyor, "Gerek yok. Artık canımı sıkamaz. Bırak asılsın. Gelince birkaç dakika sonra kalkarız. Ayrıca ben bu gece başka programın yoksa seninle olmayı düşünüyorum. Ne dersin?"

"Şairden kurtulup iyi bir geceye imza atarız derim," diyorum.

"Ulan Laz," diyor, "İlginç bir herifsin."

"İlgisi yok," diyorum.

Şair geliyor. Kız, kuzeninin evinde kalacağını, onun için de kalkması gerektiğini söylüyor. Ben de kızla Kadıköy'e geçmek için kalkıyorum. Bozuluyor şair; ama, elinden bir şey gelmiyor. Kalıp biraya devam edeceğini söylüyor.

83

* * *

Bir hafta kadar sonra işyerimden aranıyorum. Arayan şair. İşim yoksa kendisine eşlik edebilir miydim o akşam. Biraz laflardık. Tamam diyorum. İçki içmeyi teklif ediyor şair. İçkili bir herifle uğraşacak halim yok, çayda ısrar ediyorum ve

84

çay içiyoruz. Havadan sudan konuşuyoruz; ama, onun derdi kız galiba. Etkilenmiş

ondan. Ya da sadece düzmek istiyor.

Bilmiyorum. Anlarınız biraz sonra nasılsa.

"Bizim mühendis kızı gördün mü daha sonra?" diyor durduk yerde.

"Hayır," diyorum, "Ne yapacaksın onu?"

İkinip sıkıyor. Lafı ağzında geveliyor. Yardımcı olmaya karar veriyorum.

"Kızdan etkilendin mi, yoksa sadece düzmek mi istiyorsun?"

"Her ikisi de galiba," diyor, gözlerini kısıp sigara dumanını ağır ağır içinden çıkarırken.

"İşin zor dostum."

"Biz dost muyuz?"

"Elbette. Bak çağırdın geldim. Ayrıca sen iyi bir insansın. Duygulusun, bilerek birini üzme istemezsin. Yardımseversin."

"Teşekkür ederim. Ama bunlar yetmiyor ki."

"Neye?"

"Kadın kısmını etkilemeye."

"Haklısın, yetmez."

"Yahu ne yapmak lazım. Allah kahretsin. Tam dört aydır bir kadınla birlikte olmadım. Olmadım değil, olamadım. Namussuzlar kaçıyor benden."

"Nedenini hiç düşündün mü?"

"Tabii ki. Ancak bi bok bulamadım. İyi bir adamım. Şairim. Duyguluym. Söylediğin gibi yardımsever biriyim. Ha, tipim bir halt değil. Ama bu kadınlar bir sürü hıyar tipli herifle birlikte oluyor. Hem de en güzelleri yapıyor bu işi. Bende eksik olan bir şeyler var galiba. Ne dersin?"

"Sende eksikler olduğu gibi fazlalıklar da var. Ve bu ikisi de kadınların sana yaklaşmalarına engel oluyor."

Tam istediği yere geldiğimizi seziyorum. Sıkı bir dinleyici olarak karşımda bekliyor.

"Kadınların nasıl bir erkek istediğini hiç düşündün mü?"

"Düşündüm; ama, kafam hep karıştı. Ve sürekli bu yüzden hata yaptım."

"Peki, neydi bu düşündüklerin?"

"Kadın paralı birini isteyebilir; ama, kültürlü olmasını da ister elbette. Duygulu, esprili, kariyer sahibi, kendisine değer veren, iyi birini isterler sanırım."

"Doğru; ama, her zaman değil."

"Nasıl yani?"

"Bak sana bir örnek vereyim. Acı olacak bu. Ancak gerekli senin için."

Vaziyeti seziyor galiba. Öfkeleniyor, hüzünleniyor, sakalını karıştırıyor.

"Mühendis kız, o gece benimle kaldı."

"Tahmin etmiştim."

"İyi etmişsin. Çünkü sana gelmemesi için ne gerekiyorsa yaptın."

"Anlamadım."

"Aslında kız seninle de gelebilirdi; ama, sen bir dizi hata yaptın."

"Bunu ben de düşündüm. Allah kahretsin. Salağın teki olup çıkıyorum kadınların karşısında. Peki baba, ne halt ettim ben?"

"Sen şair kimliğini kullanarak kadınları elde etmeye çalışıyorsun. Bu yanlış. Çünkü kadınlar şair kimliğiyle yatma-

85

86

yacak. Bir erkekle yatacak. Oysa sen kendi erkekliğini değil şairliğini kullanıyorsun. Yanlış olan bu. Ha, şairliğini yardımcı bir faktör olarak kullanabilirsin elbette; ama, yine de ona güvenme."

"Kullanmadığımda da yatmadılar benimle." "O zaman da kim bilir nasıl bir halt yedin tanrı bilir." "Haklısın galiba. Bazen çok konuşuyorum." "Bu o kadar önemli değil. Çok sırnaşıyorsun sen. Kendine güvenen bir erkek gibi davranmıyorsun. Kadınlara yatmak için bin dereden su getiriyorsun. Gereksiz övgüler düzüyorsun. Bunlar da seni kadının gözünden düşürüyor." "Allah kahretsin, kendimi kaptırıyorum." "Başka hatalar da yapıyorsun. Çok içiyorsun. İktikçe de davranışlarına hâkim olamıyorsun. Kadınların kucağına yatıp bir ağlamadığın kalıyor. Kadınlar içki içen erkekten kaçmaz elbette; ama, adam gibi içmesini bilmelisin. Çok içtiğinde uyuyup kalırsın yanında. Kadın böyle algılar vaziyeti."

"Bu tuzağa hep düştüm. İçince rahatladığımı hissettim. Her seferinde de kaybettim. Engel olamadım kendime."

"Sana birkaç şey daha söyleyeceğim." Bir eliyle masaya hafiften ritmik bir şekilde vuruyor. Öbür eli çenesinde, top sakalını çekiştiriyor. Bakışları masaya takılıp kalıyor.

"Yaşın elli civarında. Kendine iyi bakmamışsın. Dış görünüşün hiç de iyi değil. Sen bakma entel dantel kadınların dış görünüşe önem vermedikleri palavralarına. Seni isteyeceklerse şayet bal gibi de önem veriyorlar. Bir de kızının yaşlarında olan gençlerden uzak dur. Otuzunu aşmış, aletin kıymetini iyi bilenleri tercih edersen kadın bulman o kadar zor olmaz. Bunun yanında zamanlama da ciddi bir sorundur. Demek oluyor ki, ne istediğini tam olarak bilecek ve zamanında adımını atacaksın. Yoksa kadın seni reddeder. Peki zamanı nedir bu işin mi diyeceksin şimdi? Bunu ben de bilmiyorum. Bilen olduğunu da sanmıyorum."

""O andaki duruma bakacağız yani. Tam da benim işim. Baba desene biz epey bir süre daha abaza kalacağız."

"Pek değil. Şairden önce erkek olduğunu kafana yazarsan, sorun çıkmaz."

Biraz daha oturuyoruz şairle. Bir süre sonra eve gidip uyumak istediğini söyleyerek ayağa kalkıyor.

"Son bir şey daha," diyorum "Sadece bir gece geçireceğin kadına âşık olmaya kalkma ya da en azından âşık numarası çekme. Kadın bu durumda kandırıldığını düşünür ve sen yine avucunu yalarsın."

"Ulan en büyük dangalaklığımı en sona sakladın baba be," diyor ve şapkasını kel kafasına yerleştirip çıkıyor ka-feden.

87

89

KIZIMIN ALTIN SARISI SAÇLARI VE YERE DÜŞEN YORGAN

Şairi "aydınlatıp" başımdan savdıktan sonra kocaman karışık bir tost söylüyorum kendime. Ayrılanla hakkından geliyorum tostun. Gece saat on sıraları. Eve gitmeliyim artık. İstiklal Caddesi'ni baştan başa kat ediyorum. Tünelin oradan kerhane sokağının yanından iniyorum Karaköy'e. Vapurla Kadıköy'e geçmeyi planlıyorum. Vapurun kalkışına yirmi dakika filan var. Bir bira içsem iyi olacak. Yoksulların takıldığı bir birahaneye giriyorum.

Koca bir kulplu bardakta bira geliyor. İlk yudumda dalıyor içine bıyıklarım, dudaklarımla birlikte. Bardağın üçte birini bitiriyorum daha ilk dikişte. İçenler iyi bilir, biranın en hoş yanı budur. İlk büyük yudum. Susuzluğa indirilen görkemli bir darbe. Midenin konuğunu karşılarken hafiften kasılmasının yarattığı nahoş haz. Az sonra ikinci birayı da getiriyor orta yaşlı garson. Bira bardağı terliyor, sular sızıyor altın rengine bürünmüş bardağın üzerinden. Dokunu-

90

yorum. Buz gibi. Bir süre oyalanıyorum sızıntı sularla. Garip şekiller çiziyorum bardağın üzerinde. Siliyorum şekilleri. Bardak tam da altın sarısı oluyor. Altın sarısı. Altın sarısı... Kızımın saçları. Annesinden ayrıldığımız günün sabahında uyurken seyrettiğim kızımın yastığa dağılan sarı saçları. Evlat kokulu ipek gibi saçlar... Binlerce kez öpüp kokladığım sarı saçlar. Altın sarısı bira bardağı. Altın sarısı saçlar. İlk adımları, düşüp kalkmaları, anne baba demeleri, kırık dökük sözlerine gülüp geçtiğim keyifli akşamlarım. Yürüyüşlerimiz, parklarda salıncaklarda sallanırken rüzgârın keyfine bıraktığı o ince, yumuşacık sarı saçlar. Hastalandığında, ameliyat olduğunda annesiyle birbirimize sarılıp ağlamalarımız. Altını ilk temizlediğim çiçek kokan bahar sabahında kakasına bakarak kendime gülüşüm... Dağlıyor yüreğimi altın sarısı. Bir renk boğuyor beni. Geçmiş, korkunç bir canavar gibi giriyor birahänenin kapısından içeri. Soluk alamıyorum. Sigarayı eziyorum kül tablasında. Boğulmamak için okkalı bir yudum daha alıyorum. Çenemden sızıyor bira, gözyaşlarını yetiştiriyor sızan biraya. İkisi karışıyor, damlıyorlar gömleğimin yakasına. Garson' bir bira daha getiriyor. Kimbilir kaç kişi daha gelip ağlamıştır o masada diye düşünüyorum. Acaba garson onlara da sormadan mı getirmiştir birayı? Kim bilir?

Eve gitmeliyim, son vapur da kaçıyor. Acele etmem gerekiyor. Eve gitmem gerekiyor. Kızımın olmadığı evime gitmem gerekiyor. İki aydır camlarının silinmediği, evladımın yıllar önce annesiyle birlikte gittiği evime gitmem gerekiyor. Gidip orada biraz daha içmem, içtikçe sessiz hıçkırıklara boğulmam, bira şişelerini duvarlarda parçalamam gerekiyor. Kara kaplıyı açıp,

bir kadın çağırمام gerekiyor. Gelirse onunla biraz daha içmem, tecavüz eder gibi sevişmem ve sabah ne halt yediğimi hatırlayamamam gerekiyor. Gelmezse de ana avrat dümdüz gidip zıbarıp yatmam gerekiyor. Oğlumu gözlerimin önüne getirip onun için üzülmem, masaları yumruklamam, geçmişime, hatalarıma, eşekliklerime, cahilliğime sövüp saymam gerekiyor. Resimlerine yaşlı gözler, sıkışmış bir yürekle yeniden yeniden bakmam, biraz daha içmem ve kırık bira şişesini alıp aynanın karşısında şah damarıma dayamam gerekiyor.

Yok, yok. Eve gitmemem gerekiyor. Vapur düdüğünü çalıyor, benimle aynı şeyi düşünüyor sanki. Zehirimi kusmam, kendime hakaret etmem gerekiyor. Taksim'e çıkıp geberin-ceye kadar içmem gerekiyor. Unutmam gerekiyor o geceyi. Yaşamamam, yarı ölü bir şekilde ertesi gün bir yerlerde uyanmam gerekiyor. Evet, tam da bu gerekiyor.

Bacaklarım bükülmüş, omuzlarım düşmüş, kabanıma sarınıyor ve dışarıya çıkıyorum. Taksinin biri geliyor. "Taksim," diyorum.

Orta halli bir bar. Kendimi taksit taksit gebertmem için uygun. Gece yarısı zamparalarına "yem" olmaya kararlı kadınlar da var içeride. Bar tezgâhının gerisinde tabureye tünüyorum. Bira içemem artık. Bir gecelik nefretimi yaşıyorum çünkü. Acının daha fazlasına dayanacak gücüm yok.

Ver kardeşim bir kadeh rakı. Veriyor garson. Çevreyle ilgimi kesmiş, ağırdan yuvarlıyorum kadehteki beyaz suyu. Otuzlu yaşlarda bir hatun gelip oturuyor az öteye. O da rakı söylüyor kendine. Gözucuyla süzüyorum kendisini. Özellikle ellerini,

parmaklarını. Yaşı ele veren onlardır. Elleri fena değil. Parmakları canlı. O da bakıyor bana çaktırmadan. Ve

91

92

yazar, olmayan cesaretini, yıkılmışlığın verdiği güçle topluyor. Kadınla tanışmayı başarıyorum.

Adına N.....diyelim. N ile birkaç saat laflıyoruz. Geceyi

bende geçirmeye itirazı yok. Tuvalet için izin istiyor. Ondan sonra da gideceğiz. Ancak hıyarlıkta sınır tanımayan yazar, bir kadeh daha rakı istiyor ve çarpılıyor.

Bir süre sonra yanında bir kadının, elinde sigarasıyla oturduğunu görüyor. Saçlarını açmış, omuzlarına düşmüş, yanakları al al. Makyaj da yapmış galiba. Allah Allah bu da kim? Rakıdan bir yudum daha alıyor yazar ve kadınla tanışmak için saçma laflar ediyor. Kadın "siktir git" gibilerinden bakıyor, ağzında bir şeyler geveliyor ve hışımla çıkıp gidiyor. Birkaç dakika sonra alkolün zehirlemeyi henüz başaramadığı belleğini zor bela kullanıyor ve kadının aynı kadın olduğunu anlıyor yazar. Saçlarını açıp makyaj yapmış kadını tanıyamamıştır. Bir kadın bedeninin sıcaklığına teslim edemeyecektir yorgun bedenini.

Kendime müthiş öfkeleniyorum. Dangkalıklığın bu kadarı da olmaz, bok iç ulan. Sendeleyerek çıkıyorum bardan. Taksim'de bir banka uzanıyorum. Üşüyorum. Kabanımı üzerime örtüyorum. Sızıyorum tabii ki. Birilerinin üzerimdeki yorganı çekiştirdiğini hayal ediyorum uyku arasında. Kızıyorum, çekiştiriyorum kabanımın ucundan. Sesler duyuyorum. Erkek sesi. Allah Allah, neredeyim ben! Bu herif de kim? Korkuyla doğuruluyorum. Adamcağız da irkiliyor. Sözcükleri eğip bükerek, "Yorganımdan ne istiyorsun ulan?" diye bağırı-yorum. Adam geri çekiliyor, "Abi yorganınız yok. Kaban üzerinizden düştü. Onu düzeltmeye çalışıyordum." İnanmıyorum. Adamı kovalıyorum. Gece saat dört filan olmalı. Eve

gidemem artık. Taksi çok pahalı. Dolmuş bir saatte ancak dolar. Param da suyunu çekmek üzere. Kısa bir an düşünür gibi yapıyorum. Zira sağlıklı düşünecek halim yok. Dolma-bahçe'ye doğru yürüyüşe geçiyorum. Ağaçlıklı bir yoldan iniyorum aşağıya. Biraz ötede, çalılıkların arkasından düzüşme sesleri çalınıyor kulağıma. Aldırmadan geçip gidiyorum. Dolmabahçe'de bir bank. Uzanıyorum banka. Yukarıda yıldızlar. Az ileride Boğaz dalgalarının melodisi. Yakında bir cami. Tek tük gelip geçen insanlar. Bankta benden daha önce yerini almış bir köpek ve başını karnımın üzerine koyusu. Anılar. Sarhoşluğun verdiği yıkım. Gözkapaklarmın teslim oluşu ve yeniden sızma...

Müthiş bir sesle irkiliyorum. Sırıyorum yerimden. Benimle birlikte köpek de hırlayarak atlıyor yere. Dizim banka çarpıyor, aklım biraz olsun başıma geliyor acı sayesinde. Kafam karmakarışık. Sesi daha iyi algılıyorum artık. Ezan okunuyor. Sabah ezanı. Tanrım bu ne güzel bir ses. Tanrıyla ne kadar yakın bir ilişki içinde. Teslim olup huzura ermiş bir ruhu var adamın elbette. Ve bir ailesi de var mutlaka. Çocukları. Karısı. Onlara muhtemelen iyi davranıyordur. Umarım. Sabahın köründe tanrısına

yakarıyor. Tanrı duyuyor mu acaba? Elbette. Bu kadar güzel bir sesi duymaz mı Tanrı. İçim dolup taşıyor. Dalgalar kıyıları dövüyor az ilerde. Yıldızlar seyrelmiş. Altın sarısı bir renk alacak birazdan tan yeri. Bira bardağındaki şekiller. Şekillerin silinişi. Altın sarısı bardak. Uzaklarda bir ev. Yatağında melekler kadar masum, uyuyan bir çocuk. Altın sarısı saçları yastığın üzerine dağılmış. Ve son günü o evde. Tanrısına teslim olmuş o müthiş ses. Tırnaklarımı geçirmeye çalışıyorum ban-

93

94

ka. Ellerim acıyor. Bir çiviye sertçe sürtünüyor sağ elim. Parmağım acıyor, kanıyor.

Hayat boğazımda düğümleniyor. Geçmişim yeniden geliyor ve boğmaya çalışıyor beni. Hıçkırıklar yetişiyor imdadıma. İçimdeki cerahati atmaya çalışıyorum. Ve sonunda bırakıyorum kendimi gözyaşlarının kollarına.

Sarhoştum. Acı içindeydim. Ellerimde kan vardı. Üşüyordum. Yalnız ve tanrısızdım. Bana yoldaşlık eden köpek bile kaçmıştı. Bense sabah ezanı okunurken ağlıyordum bir bankın üzerinde, Doltnabahçe'de.

YAZARIMIN SİĞARA PARASI MI YOK!

95

Maaşlı çalışanlar çok iyi bilir. Ayın son günleri geçmek bilmez. O aybaşı denen meret nazlandıkça nazlanır. Hele bir de benim gibi paraya saygı duymayı beceremeyen, onu gerekli gereksiz her yerde hakir görerek harcayan bir insansanız haliniz haraptır. Ayın ikinci yarısında başınız dertte demektir.

Sabaha kadar sigara içerek bir proje üzerinde çalıştığımın ertesi günü. Gazete binasının koridorlarında sakalımı sıvazlaya sıvazlaya dolaşıyorum. Bazen kendi kendime konuşuyor, bazen öfkeyle birilerine, bir şeylere küfrediyorum. Bir arkadaşa uğrayıp çayını içtikten sonra gelip yerime oturuyorum. Telefonum çalıyor. Ahizeyi kaldırıyorum. İzmir'den birkaç aydır hayatın farklı yönlerini tartıştığımız bir kadın.

"Nasılsın bakalım bugün," diyor, "umarım kendine iyi bakmışsındır."

"Olabilirdi kadar," diyorum, "neler yapıyorsun?"

96

İşlerinin yoğunluğundan, erkeklerin egemen olduğu piyasada işyeri sahibi olarak bir kadının başına gelenlerden söz ediyor. Ben de kendi sıkıntılarımı sıralıyorum.

"Üzülme," diyor, "her sorun hak ettiği kadar sorundur. Aldırma, hayatın keyfini çıkar."

"Olmuyor," diyorum, "hayatın keyfi her zaman çıkmıyor."

"Senin bir sıkıntın var," diyor, "sesinden belli bu. Bana yutturamazsın sayın yazar!"

"Sana bir şey yutturmaya kalkmayacağımı bilirsin Günay (gelin onu bu isimle analım) kardeşim," diyorum hafif bir sitem eşliğinde.

"Neyse, bir derdin var da söylemiyorsan gücenirim ha. Kaç aydır benden bir şey gizlemedin sen," diyor.

"Doğru," diyorum, "senden gizleyecek bir şeyim yok. Aslında kimseden gizleyecek bir şeyim yok benim. Yazılarımda kendimi ortaya koyuyorum zaten."

"Hadi hadi," diyor, "bırak bunları."

Yüzümü buruşturuyorum, ellerim saçlarımda dolaşüyor, bıkkın bir ses tonuyla sitemlerimi sıralıyorum.

"Bunca yıldır çalışıyorum. Kendi işimi kurmayı başaramadım senin gibi. Belki de böyle bir yeteneğim olmadı. Babam başkaları için çalıştı, ben de öyle yapıyorum. Babam borçtan kurtulamadı hayatının hiçbir döneminde, ben de aynı kaderi paylaşıyorum. Koca bir gazetede yazı yazıyorum. Binlerce okurum var. Hayranlarım var. Fanatiklerim var. Ancak ay sonuna iki-üç gün var ve benim cebimde, rakıdan vazgeçtim, sigara alacak para yok. Tanrı aşkına, hayat mı bu Günay? Bu durumda hayatın keyfini nasıl çıkarırım."

Bir süre konuşmuyor okurum. Sonra "Hay Allah" gibilerinden bir şeyler söylüyor.

Sonra kendini toparlıyor. Etkileyici bir ses tonuyla talimat veriyor bana.

"Bak, itiraz istemem. Yazılarını zevkle okuduğum, onlarda kendimden çok şey bulduğum, kişilik yapısı bana çok benzeyen yazarımın rakısız ve sigarasız kalmasına asla izin veremem. Şimdi derhal bana bir banka hesap numarası veriyorsun ve ben oraya bir miktar para yatırıyorum."

İtiraz ediyorum. Sorunumu arkadaşlarımdan rahatça halledebileceğimi anlatmaya çalışıyorum. Ancak okurumu ikna etmek öyle kolay değil. Bunu anlıyorum yavaş yavaş. Ayrıca arkadaşlarımdan durumunun benden berbat olduğunu bilmiyor kadıncağız. Bunu söylemek ise abes olacak. Yine de direniyorum. İşi şakaya vuruyorum bu kez. O yine kararlı. Ses tonundan anlaşılıyor bu.

"Bak, ben ciddiyim," diyor, "seni çok seviyorum. Ve üzülmeni istemiyorum. Ayrıca şu anda rakıyı ne kadar istediğini, anason kokusunun burnunda tüttüğünü çok iyi biliyorum. Seni tanıyorum artık. Gel, bunun için bana itiraz etme."

Sonunda pes diyorum. Banka hesap numaramı veriyorum.

"Ha şöyle," diyor, "yola gel bakalım."

Kahkahalarla gülüyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" diyor.

"Komik olan ne benim ne de sen," diyorum, "komik olan Türkiye gibi bir yerde yazarlık yapmak. Daha doğrusu sırtını patrona dayamadan., hayatı yazmaya kalkmak."

97

98

"Üzülme be yazarım. Hayat bazen kendisini çok sevenlere nankörlük de yapıyor. Baksana o bile adil değil. Ama şunu bil ki şayet sevenin çoksa, günün birinde hayat da sana daha cömert davranmak zorunda kalabiliyor."

Kendisine teşekkür ediyorum ve bir kadeh de onun için içeceğimi söyleyerek kapatıyorum telefonu.

O gece eve gitmeden önce bankaya uğruyorum. Parayı çekerek bir alışveriş merkezine dalıyorum. Nevaleyi ve eşlik edecek zevatı dolduruyorum keyifle poşetlere.

Daireme girdiğimde kapıyı açan kız arkadaşım bir bana bir de elimdeki poşetlere bakıyor. Ayaküstü olanları anlatıyorum. Derhal paketlere saldırıyor, sigarayı çıkarıp açıyor. Beş saattir sigarasız, beni bekliyor çünkü.

Masayı hazırlıyoruz ve ikinci kadehi boşluğa kaldırarak bir şeyler mırıldanıyorum.

"Ona mı?" diyor.

Evet anlamında başımı sallıyorum.

'BABAMIN PARMAKLARI ÇOCUK

YANLARIMI OKŞUYORDU

SAÇLARIMDA"

99

Gece profesyonel bir sarhoşu idare etmek durumunda kaldığım için ertesi gün berbat durumdayım. Adamla sabaha kadar içmek zorunda kalmışım. Her tarafım ağrıyor. Derdim ne miydi?

Şu. Çok değerli bir insan. Çok iyi eğitim almış. Yaşı kırkların ortalarında. Daha otuzunda devletin zirvelerine yakın bir yerlerde, çok etkili görevlerde bulunmuş yıllarca. Çok duygusal bir insan. Haram denen şey girmemiş kursağına. Kul hakkı yememiş. Rüşvetçileri kalıbına bakmadan kovmuş makamından. Bunun için çok düşmanı olmuş. Zamanla dayanamamış bu iğrenç ilişkilere. Zaten iyi içiyormuş. Zirvelerden ayrıldıktan bir süre sonra iyice içine kapanmış. Bu sıralarda boşanmış da. Duygusal bir çöküntünün girdabında sürüklenip durmuş. Sigarayı artırmış tabii ki.

içkiyi de öyle. İçki iş yaşamını etkilemeye başlamış.

Arkadaşlarından kopmuş. Hayata küsmüş. İşte bu durumdayken tanıdım bu adam gibi adamı. Bu adam sarhoştur ve ben onu bırakamazdım. Evinin yolunu bulana kadar başına bir alay iş geleceğinden adım gibi eminim çünkü. Yardım etmek, yolda bırakmamak zorundasınız. Ben de bırakmadığım için ertesi gün suratım rakı şişesine benzemiş. Olsun. Bir dost için feda etmişiz bir gecemizi. Çok mu? Değil.

100 Öğleden sonra gazeteye gelirken bahçeden bir çiçek ko-

parıyorum. Nefis kokuyor. Bahar çiçeği. Bahar kokuyor. Hayat kokuyor. Çekiyorum ciğerlerime. Danışmadaki güzel kızlarımıza bir selam sarkıtıyorum, "Hoşgeldiniz efendim," diyor biri. Dostça gülüyorum.

Masamın üzerinde büyük harflerle, elle yazılmış bir faks metni beni bekliyor. İlgimi çekiyor. İyi yazılmış tutkulu bir aşk mektubu. Kadın beni aşkların da üstünde bir aşkla sevdiğini, tutkularının günden güne yoğunlaştığını yazıyor. Beni çok özlediğini söylüyor ve aramamı istiyor. Cep telefonunu çok özenle döküyor ak kâğıdın üstüne.

Gülümsüyorum. Bir zamanlar başıma böyle bir iş gelmemiş olsaydı, "Hadi be. Tanımadığın bir adamı nasıl seversin, sadece yazılarını okuduğun için," der geçerdim. Ama insan hiç tanımadığı birilerini de sevebiliyor, bunu biliyorum. Faksın sahibinin telefonunu çeviriyorum. Cep telefonlarının bir hıyarlığı vardır. Sesler net olmaz. Süzgeçlerden geçtiği için böyle galiba. Genç kadına kendimi tanıtıyorum. Heyecandan konuşacak halde değil. Kendisine teşekkür ediyor ve heyecanını yenmesi için daha sonra arayacağımı belirtiyorum.

Akşamüzeri yeniden arıyorum. İşyeri telefonu varsa onu istiyorum. Sesini tam olarak duymak istiyorum çünkü. Veriyor ve arıyorum. Tatlı bir ses tonu var. Hâlâ heyecanlı. Yirmi yaşındaymış. Bir tekstil firmasında personel servisinde çalışıyormuş. Yazılarımı çok severek okuyormuş. Beni iyi tanıyormuş artık. Yazılardaki karakterin ben olduğumu düşünüyormuş. Aradığı insanın ben olduğuna karar vermiş. Bir yetmiş boylarında, kumral bir kızmış. Gözleri yeşilmiş. Bir çırpıda veriyor bu bilgileri. Teşekkür ediyorum. Beni hiç tanımadan nasıl âşık olabildiğini soruyorum. Kekeliyor önce. Bunu tam olarak hiçbir zaman bilemeyeceğini; ama, altıncı hissini çok güçlü olduğunu söylüyor. Nedeni yok işte gibilerden bir şeyler söylüyor. Görüşmek, tanışmak istediğini anlatıyor. Merak ediyorum bu küçük kıızı. Tamam diyorum. Çok seviniyor. Aman Tanrım! Benim yaş kırka merdiven dayamış, onunki yirmi... Peki ne zaman görüşebiliriz? Mümkünse hemen olmasını istiyor. Hayır diyorum, pazar günü olsun. Tamam diyor. Ulan bahar, yine saldın beni ortalığa. Yine deli kanımı deli gibi dolaştırmaya başladın damarlarımda. Bir süredir uykuya yatmış heyecanlarım harekete geçmiş yine.

Tatlı bir poyrazın denizi yaramazlaştırdığı bir günün öğlen vaktinde buluşuyoruz Ayşe ile. Çocuksu güzelliği etkiliyor beni. Masumiyeti, cesareti, görmediği bir adama âşık olabilecek kadar büyük yüreğine kayıtsız kalmakta zorluk çekiyorum. Çaylarımız gidip geliyor.°Dalgalar sahili dövmeye devam ediyor. Rüzgâr masanın örtüsüyle kavgaya tutuşmuş. İnce parmaklı, küçük eli masanın üzerinde. Tut-

mamı bekliyor. Erteliyorum. Bunu onun yapmasını istiyorum. Aramızda bu yüzden ciddi bir gerilim var. Bu onu rahatsız ediyor. Bakışlarını kaçırıyor sık sık. Nedense bu utangaçlığı keyif veriyor bana. Bir sürü şeyden söz ediyoruz. Heyecanı hiç azalmıyor. Başka bir yere gidip bira içmeyi öneriyorum. Bira değil votka içtiğini söylüyor. Birkaç kadeh atarsa heyecanını yenebilecektir. Boğaz'da salaş bir 102 meyhaneye gidiyoruz. Daha güneş batmamış. Akşam olmadan genellikle içki masasına postu sermem; ama, ne yapabilirim ki. Küçük kızın heyecanını yenmesi gerekiyor.

Votka, sorunu kısmen de olsa hallediyor. Artık biraz daha rahat. Elini koyuyor avucumun içine. Sıcacık küçük bir el. İnce narin parmaklar. Elini hapsediyorum avuçlarımın içine. Gözlerine bakıyorum. İlk kez kaçırmıyor bakışlarını. Aşkın ve çocuksu güzelliğin beslediği bakışları çok hoş. Elini bırakmıyorum. Ailesi hakkında sorular soruyorum. Doğrudan yanıtlar veriyor. Çok genç yaşta anne ve babasından ayrılmış. Aile, bildiğimiz Karadenizli bir aile. Babanın da annenin de çocuklarını uzaktan sevdiği, dokunmanın sanki yasaklandığı bir aile ortamı. Aşkta, ilişkide ne aradığını soruyorum. Sevgi, saygı, temiz bir cinsellik filan diyor. Bunun üzerine bakire olup olmadığımı soruyorum. Bakireymiş. Bir yıl önce sevdiğini düşündüğü birisiyle birlikte olmak istemiş. Tam da o sıralarda adamın eşeğin teki olduğunu anlamış. Başka kadınlarla da flört halindeymiş adam. Başından savmış; ama, çok acı çekmiş. Çünkü herifi sevmiş.

Yürüyüş yapmak istediğini söylüyor bir süre sonra. Uzun bir yürüyüşe çıkıyoruz. Elimini bırakmıyor. Başını omuzuma koyuyor. Sarılıyor.

Beşiktaş'ta buğulu, çocuksu bakışlarıyla yüz hatlarımı tarıyor. Kucaklayıp saçlarından öpüyorum. Yanağına düşen saçını kulağının arkasına bırakıyorum sonra. Hemen sınımsız sarılıyor bana. Dudaklarından, "Nereye gidiyorsan ben de seninle geliyorum aşkım," sözcükleri dökülüyor mırıltı halinde.

Çenesinden tutup kaldırıyorum başını ve gözünden öpüyorum, sonra dudaklarından. İçi içine sığmıyor. Dal gibi titriyor.

Evime geldiğimizde ilk işi evi gezmek oluyor. Kıkır kıkır gülüyor. Zira bir hafta önce manyağın birisiyle evimde bir gece geçirmiştik. Manyak, kâğıtlardan oklar yaparak duvarlara yapıştırmış, üzerlerine de buldukları yerin neresi olduğunu yazmış. Antreye ise "yatak odasına gider" diye yazmış. Yatak odasının tam girişinde ise "... Ve size girer" notunu düşmüş. Ben de kaldırmamışım onları. Küçük kızın kıkırdaması bundan. Vaziyeti anlatınca bir kahkaha atıyor. Kadınla ilişkimin sürüp sürmediğini soruyor. Bir gecelik olduğunu söylüyorum. Başka bir şey sormuyor. Birden ışıkları söndürüyor ve karanlıkta dansı sevip sevmediğimi soruyor. Sevdiğimi söylüyorum. Kendini kollarıma bırakıyor. Başını göğsüme bastırıyor dans ederken. Saçları güzel kokuyor. İyice yapışıyor sonra. Kalp atışlarını hissediyorum. Sıcacık bir kız. Adrenalin yükseliyor; ama, kendimi tutuyorum. Kendime kızıyorum da bir yandan. Kızın babası

yaşında bir adamım. Ona sadık olacağımı hiç zannetmiyorum. Üstelik bakire. Çok can sıkıcı bir durum. Ama bana âşık olduğunu söyleyen sıcak bir genç kız var karşımda.

Evimdeyiz ve benimle yatmaya hazır. İyili biliyorum ki, bir erkeğin kendisine âşık bir kadınla sevişmesi kadar büyük haz veren çok az şey vardır dünyada. Ne halt yemeliyim tanrım? Yukarısı bıyık aşağısı sakal vaziyeti.

104 Yatak odasına geçiyoruz. Ağır ağır soyuyorum onu. Utanıyor. Küçük; ama, diri göğüslerini kapatmaya çalışıyor.

Yatakta çıplağız. Heyecandan tir tir titriyor. Her yanına dokunuyorum, öpüyorum, okşuyorum. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Okşamaları kesiyorum. Benimki saha kalkmış; ama, şimdi sırası değil. Heyecanının birazcık yatışması, çıplak bedenimle temas ederek rahatlaması gerek. Lanet olsun, daha çocuk bu be! Kalkıp bir sigara mı içsem acaba? O zaman ne düşünür bu küçük kız? Vazgeçiyorum. Kucaklıyorum onu. Sağ elimle saçlarını okşamaya başlıyorum. Parmaklarımı aralarından geçiriyorum. Öpüyorum saçlarını. İyice sokuluyor saçlarını okşadıkça. Mırıltı halinde sesler çıkarıyor. Bir süre sonra yüzünü okşamak istiyorum. Çevirip burnunu öpüyorum. Parmaklarımı yüzünde gezdirirken ıslaklığın farkına varıyorum. Gözlerini yokluyorum. Sessizce ağlıyormuş ben saçlarını okşarken. Aldırmaz gibi davranıp saçlarını daha bir şefkatle okşamayı sürdürüyorum. Öpüyorum. Daha çok ağlıyor, titriyor. Meme başlarına dokunuyorum. Eski sertliğinde değil.

"Hadi lütfen kalk, giyin ve benimle salona gel," diyor ve çıkıyorum yataktan. Utanıyor, bakışları yerlerde sürünüyor salona girerken. İşığı açıyorum. Koltuğa oturmasını söylüyor ve karşısına geçiyorum.

"Sevişmek için hazır değil misin?"

Başını kaldırmadan, "Hayır, hazırım," diyor.

Bakireliğinin sorun olup olmadığını soruyorum.

"Hayır, değil," diyor.

"İyi de o zaman neden ağladın saçlarını okşarken be kızım..." diye tersleniyorum.

Korkunun izleri var yüz hatlarında, utangaçlığın, çocukluğunun. Birden acıyorum ona. Sert çıktığım için de özür diliyorum.

"Daha çocuğum ben, değil mi?" diyor büyük bir acı içinde. Utangaç bakışları yerde, boynu bükülmüş.

"Öyle," diyorum, "ama bana saçlarını okşarken neden ağladığım söylemedin. Konuşmak için hazır değilsen bir süre bekleyebilirim. Ama kısa bir süre. Bunu öğrenmem gerekiyor Ayşe. Seninle sabaha kadar sevişmek, senin duygusallığını, masumiyetini, çocukluğunu, tazeliğini içmek istiyorum; ama, böyle ağlarken bunu yapmak istemem."

Bir damla yaş süzülüyor yanaklarından bana bakarken. Gözleri dolu dolu.

"Allah kahretsin!" diyor, eliyle gözünü silerken. "Bir an seni babam zannettim saçlarımı okşarken. Parmakların saçlarımın arasından kaydıkça, saçlarımı öptükçe büyük bir haz yaşadım. Ama aynı zamanda korkunç bir özlem de eşlik etti bu hazza. Çünkü çok istediğim halde babam hiçbir zaman

105

saçlarımı okşamadı. Kucağına yatırmadı beni. Dizlerinde hoplatmadı. Bir baba gibi kucaklayarak öpmeyi denemedi beni. Baba kokusunu çekemedim içime doya doya. Sen benden yaşça çok büyüksün. Belki de bunun için kendimden geçtim. Seni babam zannettim. Çocuk yanlarımı okşuyordu sanki babamın parmakları saçlarımda. Sevişme isteğim geçti. İçimdeki kadın öldü sanki. Göğüslerimden kan çekildi. Küçük bir ço-106 çuk gibi hissettim kendimi..."

Türkiye gibi bir yerde yaşayan bir yazardım ve küçük kızın anlattıklarına hiç şaşırmadım; ama, sordum yine de:

"Baban gerçekten hiç okşamadı mı saçlarını?"

"Hayır. Ne bana doya doya sarıldı ne de saçlarımı okşadı. Kucağına alıp sevmeyi denemedi. Beni çok sevdiğini biliyorum; ama, uzaktan seviyor babam. Sanki birileri onlara kızlarına dokunma, demiş. Zaten daha çocuktum evden ayrıldığımda. Çalışmak zorunda kaldım bu yüzden. Liseyi bile bitiremedim; ama çok kitap okudum. Hayatı anlamaya çalıştım. Gördüğün gibi, olmadı. Hep eksik bir şeyler kalıyor değil mi? Âşık olduğum adamı babamın yerine koydum yatakta. Çok özür dilerim. Beni affet ne olur."

O masum, çocuk hali içimi parçalıyor. Sövüp sayıyorum, aklıma gelen her şeye. Ürküyorum. Birer kadeh rakı koyuyorum. İçiyoruz. Birer tane daha. İtiraz etmiyor rakıya.

"Bak küçük kızım," diyorum, "Senin suçun değil bu. Senin gibi babası olan kız çocuklarının başına geliyor böyle şeyler. Size gereken sevgiyi, şefkati, dokunmanın tadını veremeyen babalarınız hayatlarınızı böyle yıkıyor işte. Sizin gibi kızlar baba-

larında bulamadıkları ne varsa, kendilerinden hayli büyük erkeklerde işte onları arıyorlar. Senin yaptığın da bu."

Olağanüstü bir öfkeye kapılıyorum sözlerimi bitirdiğimde. Bana âşık gencecik bir kız; ama, daha bir çocuk. Babasının cahilliği yüzünden duyguları asla olgunlaşamayacak ne yazık ki. Şimdi bununla yatsam mı acaba? Peki kiminle yatmış olacağım? Beni kısacık bir an da olsa babası yerine koyan bir kızcağızla ha? Hadi lan. Bunu yapamayacağını biliyorsun. Şimdi kızla konuş. Şimdiye kadar yeterince çocukla uğraştığını, artık genç kadınların, kızların ikinci babası olmayı reddettiğini açıkla. Üzülecek, çok kırılacak elbette. Ama doğrusu bu.

Vaziyeti kıza anlatıyorum. Dehşete kapılıyor. Öteki yatak odasına gitmesini, kapıyı içeriden kilitlemesini söylüyorum. Çünkü iyice içmişim artık. Bir saçmalık yapmaktan korkuyorum. Şaşırıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ancak karşı çıkmaya cesaret edemiyor. Gidiyor.

Bir süre koltukta oturuyorum. Kalan rakıyı bitirmeyi düşünüyorum. Sonra vazgeçiyorum. Küçük kızın başına gelenler zihnimi zorluyor. Bakışlarım donuk, öylece oturuyorum koltukta. Gözlerimi kapatıyor ve başımı alıp gidiyorum çok uzak geçmişime.

Yedi yaşındayım. O yıl ilkokula başlayacağım. Yaz mevsimi. Ancak yaşadığım ilçe denizden en az sekiz yüzmetre yukarıda olduğu için sıcak o kadar etkilemiyor. Hatırladığım kadarıyla yılda en çok onbeş-yirmi gün gurbetten izine gelen babam benim de saçımı okşamamış. En azından dört-beş yaşlarında hatırlamam gerekirdi bunu. Ancak böyle bir şey olmadı. Eminim. Çünkü babamın böyle bir kültürü yoktu. O da küçük kızın babası gibi

107

uzaktan severdi çocuklarını. İhtiyaçlarını karşılar, elinden geldiği, gücü yettiği kadar okuturdu. Babalık görevi buydu. O da yerine getiriyordu işte. Ailesi için gurbette ömür tüketiyordu ya.

O yıl iyi bir takım elbise almıştı babam. İlk takım elbi-semdi. Arkadaşlarımın kıskançlık dolu bakışları dün gibi gözümün önünde. Babam izne gelmişti. Her izne gelişinde birkaç akşam eve erken gelirdi. Sonra kahveye takılırdı. Kalan 108 iznini kahvede tamamlar ve giderdi.

Dokunmasa da, öpüp koklamasa da beni çok sevdiğini hissediyordum. İlkel, içgüdüsel bir sevgi de olsa sevgiydi sonuçta. Ayrıca ilk çocuğuydum ve erkektim. Karadenizli bir baba için önemliydi bu. Beni yanında taşımayı seviyordu. Gurur duyuyordu bundan. Büyüyüp kocaman bir adam olacak bir çocuğun babasıydı çünkü.

Kumar oynamaya gittiğinde beni de yanında götürürdü. İtiraz etmek bir yana müthiş keyif alırdım bundan. Dört kişi masada poker oynarlardı sabaha kadar. Ben de yanlarında bir sandalyede otururdum. Şansı yaver gitmeyen kovardı beni yanından. Bu kez şanslı olanın yanına geçerdim. Bir süre sonra oradan da kovulurdum. Babam pek sesini çıkarmazdı. Çünkü çocuktum ben ve kovanlar da arkadaşlarıydı. Nihayetinde küçük bir velete küçük bir zılgıt atılmış oluyordu. Sonunda dayanamaz, kıvrılıp uyurdum sandalyede. Asıl tören sabah olurdu. Geceyi uykusuz geçiren babamla sabah çorba içmeye giderdik. Tadı, havası bir başka olurdu o çorbanın. Hem midem bayram ederdi hem de babamla masaya büyük adamlar gibi kurulurdum. Gurur duyardım kendimle. Her defasında heyecanlanır,

babama daha çok bağlandığımı hissederdim. Bir süre sonra da güneşi omuzlarımıza alıp ağır ağır tutardık evimizin yolunu. Annemin serzenişlerinin ardından da dalardık uykuya...

Ertesi gün öğlene doğru uyandığım da koltukta oturur halde buluyorum küçük kızı. Bakışları yarı ölü gibi. Çok acı çekiyor. Sessiz çığlıklarla sabahı ettiğini anlamak hiç de zor değil. Yanına gidiyor ve saçlarını karıştırıyorum bir çocuğun saçlarını karıştırır gibi. Acı bir gülümseme yayılıyor güzel yüzüne. İçim burkuluyor. Beni ara, sana yardım etmek istiyorum gibilerden bir şey diyemiyorum. Nasıl yardım edebilirdim ki, bana âşık olduğunu düşünen ve aynı zamanda bir an da olsa beni babası gibi gören bir kıza.

Ayağa kalkıyor ve kapiya yöneliyor.

"Seni her zaman seveceğim," diyor kapının önünde vedalaşırken. Küçük eli kayıp gidiyor avucumun içinden.

"Tanrı yardımcın olsun küçük kuş," diye mırıldanıyorum arkasından kapiyı kapatırken.

109

ÖĞLE ÜZERİ:

HACİZ MEMURLARI MI?

Hm... BUYURUN! BUYURUN!

111

Değerini asla bilemediğim için kendisiyle başa çıkmakta zorlandığım yalnızlıklardan birindeydim yine. Özgürlüğün yan ürünü yalnızlık, becerip yaşayamadığım için, yoksulluğun çok önemli bir parçası olup çıkmıştı.

Eşekliğin âlemi yoktu. Hayatta birçok alanda kesin olarak başarısızlığa uğramıştım ve bu süreç devam ediyordu.

Akılsızdım. Kimseyi kırmak istemiyor, sonunda kendim üzüliyordum. Gücümü hesaba katmıyor, kim ne isterse tamam diyordum; ama, yetişemiyordum. O zaman da kötü bir insan olarak damgalanıyor, sorumsuzlukla suçlanıyordum. Özellikle de ekonomik durumum her zaman berbattı. Ama bu, savurganlığımı engellemeye yetmiyordu. Bankanın birinden kredi alıyor, asla vaktinde ödeyemiyordum. Ödemiyor değil, ödeyemiyordum. Ödemem için ciddi bir yoksulluğa bir yıl katlanmam gerekecekti çünkü. Oysa yaşım yavaş yavaş kırka geliyordu. Ne zaman yaşayacaktım? Ne zaman rahat edecektim ben?

112

Ne zaman ondan bundan borç para istemekten kurtulacaktım? Ne zaman var olduğunu bildiğim halde yok denildiğinde yerin dibine batmayacaktım? Ne zaman o anasını bellediğim paradan bende de olacaktı? Kuşku yok, uzun bir süre daha olmayacaktı. Çünkü bunun için önüme hedefler koymam ve kararlı bir şekilde o hedefe doğru yürümem gerekiyordu; ama, bu güç yoktu bende. Hedeflerim vardı gerçi; ama, güç yoktu, dediğim gibi. Bu durumda geriye tek bir şey kalıyordu. Geçmişte yaşadığım hayal kırıklıklarını, kaybetmişliklerimi meze yaparak rakı içmek. Sarhoş olmak ve sızmak. Böylece üç-beş saati üzülmeyen, kırılmadan, hırpalanmadan; ama, yaşamadan geçirmek. Ertesi gün uyanacaktım nasıl olsa. Ve aynı dertler yine tepeme binecekti. O zaman iç usta. Bu kadar basit işte.

Yoksulluk, yalnızlık ve sonbahar yağmurlarının yanında bir dostum daha olmuştu bu sıralarda. Bel ağrısı...

Sağ tarafımda sürekli bir sancı vardı. Sancı bazen bacağımdan aşağıya yürüyüşe geçip, ayağımda bir süre oyalanıyor, sonra da belime gelip saplanıyordu. Doktorlara gittim, ilaç kullandım; ama, bana mısın demedi. On-onbeş gün kadar evde sert bir zeminde yattım. Eğilip doğrulmanın bile ciddi sıkıntı verdiği zamanlarım oldu. Katlanacaktım. Ciddi bir tedavi için param yoktu.

Bir bankaya epeyce borçlanmış, mahkemelik olmayı başarmıştım. Öde diye sürekli sıkıştırıyorlardı. İşyerimden bir miktar para aldım. Taksitle geri ödeyecektim. Ama yeterli değildi. Banka kredisi alamıyordum. Çünkü orospu çocuğu sistem kara listeye almıştı beni. Yerini bile bilmediğim bir yerde bir arsam vardı. Satışa çıkardım; ama, satamadım. Çaresizdim. Uğursuz bir güne öğle vakti yataktan çıktığımda merhaba diyonım. Fena

halde acıkmışım. Kahvaltı hazırlıyorum. Peynir, zeytin, domates, yumurta ve çay. Karnımı doyuruyorum. Masayı toplamam gerekiyor. Yazı yazmalıyım. Topluyorum. Elle kâğıda yazacak, evimin yakınlarında bir fax ofisten gazeteye fakslayacaktım. Bir süredir böyle yapıyorum. Bel ağrısı gazeteye gidip gelmemi engelliyor. Eğilemediğim için, masanın üzerine bir sehpa koyuyorum. Sehpanın üzerine gazete kâğıdı seriyorum. Üç-beş tane beyaz, çizgisiz kâğıt alarak masanın başına dikiliyorum. Böyle yazabiliyordum ancak. Masanın başında, ayakta. Yazıyı tamamlamak üzereyken kapı çalınıyor. Sesimi çıkarmaya niyetim yok; ama, kapıdakiler inatçı. Sonunda gidip kapıyı açıyorum, belimi tuta tuta. Karşımda kravatlı iki tip. Birbirimizi karşılıklı bir süre süzüyoruz. Adamlara ne var gibilerinden bakıyorum. Biri mâdeni bir sesle soruyor: "Halim Bahadır'm evi mi burası?" "Evet," diyorum, "galiba benim için geldiniz." Daha şık giysili olan kendini tanıtıyor:

"Ben.....bankasının avukatıyım. Adım S."

"Ben de," diyor öteki, "bilmem hangi haciz dairesinin memuru K."

"Bankaya hacizli bir miktar borcunuz var. Onu tahsile geldik," diyor avukat. Sizin gelmişinizi geçmişinizi diyorum içimden ve bu iki hıyarı içeriye davet ediyorum. Ayaklarına terlik vermiyorum. Onlar da üşüsün götüne koyduğumun evinde. Yoksulluk kokan ev, ikisini de tedirgin ediyor. Hele masanın üzerindeki sehpa, kâğıt kalem adamları koparıyor. Vaziyeti açıklıyorum. Şaşkınlıkları artıyor. Bir bana, bir eve, bir masaya bakıyorlar. Çay veriyorum tereslere. Bir süre sohbet ediyoruz. Ve ardından geliyoruz borç hikâyesine.

113

114

"Bakın," diyorum, "bankamatik kartım burada. 60 milyon lira kadar param var. Şu sıralar evden çıkacak halim yok. Şifresini vereyim size. Gidip 50 milyon çekin. 10 da bana kalsın. Zaten milyara yakın para ödedim bankanıza. İyi niyetimi kanıtladım. Geriye kalan, yarım milyar bile değil. En kısa zamanda ödeyeceğim. Yapacak başka bir şey yok. İsterseniz evde ne varsa haczedin. Gördüğünüz gibi para edecek bi bok yok."

Adamlar önerimi kabul ediyor. Kartı veriyorum. Parayı çekip geliyorlar. Bazı kâğıtları imzalıyorum, gidiyorlar.

Herifleri başımdan savdıktan sonra nereleri ile güldüklerini çok iyi biliyorum; ama, ben gülecek halde değilim. Hayatımda ilk kez bardağın üçte ikisine rakı koyuyor ve sek rakıyı mideye indiriyorum öğle vakti. Hayata, kadere, insanlara, bankalara, aptallıklarına ana avrat dümdüz gidiyorum. Yazıyı bitiriyor ve gidip gazeteye faksliyorum. Eve dönüp içmeye devam ediyorum. Bir arkadaşına telefon ederek bir barda birkaç kadeh içerek laflamayı öneriyorum. Şişe bittiğinde akşamın alacakaranlığını geride bırakıyorum. Üstümü başımı çıkarmadan gidip yatağa uzanıyorum. Ertesi gün öğleden sonra berbat bir halde uyanıyorum. Her tarafım tutulmuş. Suratım çarşamba pazarına dönmüş. Gözlerimin altındaki kırışıklıklarla morluklar ahenkle felaketimi haykırıyor.

Hazır çorbayı dev gibi bardağın içine boşaltıyorum. Bitirdiğimde içim ısınıyor, aklım biraz olsun başıma geliyor.

Para kazanacağıma dair kendime, tutmayacağıma bildiğim halde, bir kez daha söz veriyor ve sokağa çıkıyorum. İnsanlar oradan oraya koşturup duruyor. Hay Allah, hayat bensiz de sürüyor sokaklarda diye söylenerek gülümsüyorum...

YOLCU

Çok erken yaşlarda kendi körpe bedenine yabancılaşan genç kız, umudunu hep korur. Ancak attığı her adımda yeni bir hayal kırıklığı yaşar.

Ama direnir, sevmeye, sevmeye açık bırakır kendini.

Ve tabii ki yaralara, acılara da.

Günün birinde, hiç ummadığı bir anda, çok uzaklardan bir ses duyar ve sesin peşine düşer.

Ve genç kız âşık olur bu esrarengiz adama.

Adam bir yolcudur. Her limana uğrayan, oralarda kısacık bir süre kalan bir yolcu.

Kadınlara değil, aşka âşık bir yolcu...

Ve genç kız hayatın, ilişkinin, aşkın, cinselliğin bambaşka boyutlarını keşfeder yolcuyla ve yeniden tanımlar.

Ve yolcuya söz verdiği gibi,

bir gün oturup yaşadığı bu sıradışı ve katıksız ilişkiyi

döker kağıda...

115

Yağmur usulca yağıyor attığım her adımda. Damla damla sızıp saçlarımın arasından tel tel aşağılara iniyor, ta içerilerime süzülüyor oradan yavaşça.. Ben ise ona doğru yürüyorum karanlıkta, taşkın yüreğim ellerimde... Korkuyorum. Ya anlamaya çalışmazsa beni? Ya hesap sormaya kalkarsa benden diğerleri gibi? Duygularımı, düşüncelerimi, sezgilerimi, içimde her ne varsa bütün bunları yargılsa ya? İşte o zaman bel-

ki de her şey başlamadan biter, keskinliği merhametsiz bir bıçakla yok edilmiş gibi.

Korkuyorum. Zihnim kendi ellerimle rdğm karmakarışık örgülerle doluyken, bulamıyor beynimin içinde kendine ayrılmış olan yerini. Bu yersizlik deli ediyor beni. Bir yanda coşkunun, bir yanda hüznün olduğu aralıksız hissetmeler kaplamaya çalışırken inatla yüreğimi, savruk bir direne karşılık veri-116 yorum bütün bunlara. Kapışırken içimde iyi tarafımla kötü tarafım; bir zamanlar aşka dair; dostluğa, arkadaşlığa dair; paylaşımlara ve paylaşıldıkça çoğalan sevgilere dair yaşadıklarım geliyor aklıma. En azından bunlara sığınabilirim diye düşünüp avutuyorum kendimi. Oysa yle çok istiyorum ki telefonda sesini duyduğum ve biraz sonra görmek üzere ona doğru yol aldığım adamı. Onunla seslerimizden akarken birbirine dayanılmaz derecede özel sıcaklıklar, birbirimizi tanıyana kadar yaşamış olduğumuz bütün kırgınlıklarımızı birbirimizde tamir edebileceğimizi keşfedip garip bir heyecana kaptırıyoruz kendimizi. Kaç-malı mı, durmalı mı bilmiyorum. Kaarsam bu sürekli ve sonsuz bir kaçış olur sanıyorum. Durursam, akıl almaz, gizemli ve doygun bir deneyimin içinde bulurum kendimi. Ne yapmalı? Böyle düşünürken ve yürürken ona doğru, adımlarım daha bir sıklaşıyor, daha bir hızlanıyor sanki kendi uyumsuzluğunda...

Orda beni bekliyor olmalı. Zamanın durduğu ve sabırla beklediği bir yerde. Bu düşünce titretiyor içimi. Soluk alıp verişleri dehşetli, yakınımdaymışçasına sancılar sarıyor bedenimi. Gözlerimden alevler fışkırıyor sanki. Telefonda söyle-

diği güzel sözleri geçiyor sere serpe düşüncelerimin arasından. Hele bir tanesi var ki, sınırsız taraflarımı simgeliyor onun sesinde. Neler düşünüyor? Neler düşündüğünü biliyorum aslında. Onun korkusuzca anlattığı insan yaşamlarına yansıyan görünüşünden anlıyorum siyahlarını, beyazlarını ve diğer bütün renklerini.. Hayatındaki sırların bu renklerde saklı olduğunu belki de. Çekip çıkarmak istiyorum onu kendi yaşamımın sınırlı, baskıcı ve güvensiz uçurum kıyılarından. Doğurmak istiyorum yumuşak bedenini kim bilir kaçıncı defa sarp kayalıklı acılarımdan. Bunalıyorum sapkın; ama, cesur düşüncelerimden. Hissettirdiklerinden çılgına dönüyorum zevkli bir heyecanın tam da orta yerinde..

Saate bakamıyorum koşarcasına yürürken ona doğru. Saniyeleri sayarak dakikalara

ulaşmaya çalışıyorum içimden, belleğimdeki tozlu bulutlar izin vermiyor buna. Şaşıyorum ve tekrar başlıyorum her defasında. En sonunda vazgeçiyorum bunu yapmaktan.. Yararı yok biliyorum böyle bir sonbahar akşamında, geçmişi sisli anılan hatırlamanın. Onlar yüzünden geleceğimin, bir daha asla ışığı göremeyecek çıkışsız bir mağarada yitip gitmesi gibi bir olasılığı çıkarıp atmalı hafızamdan biliyorum.

Üzerimdeki giysiler bir beden büyük geliyor gibi hissediyorum bir an. Kayboluyorum onların içinde sanki. Sırtımdaki çanta bile ağırlığını yitiriyor, herhangi bir yük oluveriyor, herhangi bir yolculuğun içinde sızlanmadan taşınması gereken. Yeter artık, bitmeli bu yol, bu yürüyüş son bulmalı. Görmeli artık onu. Ses sözle büyümeli, sevgi sarılışlarda kök salmalı, sarılışlar paylaşımlarda filizlenmeli.

117

Sevgi özgürce davranacak bir yer bulmalı kendisine, benliklerimizin çoğaldığı ve başka benler de olmaya başladığı bir boyutta.

Onu henüz bir kere bile görmediğim halde özlüyorum. Yüreğin ve beynin gücü bu olmalı.

Nihayet görüyorum onu işte! İnce, uzun ve rengarenk bir karanfil misali duruyor karşımda. Gözlerimin içine bakı-118 yor. Bir çocuğu kucaklar gibi sarılıyor bana sonra. Uzamasını istiyorum bu anın, hatta hiç bitmemesini... Tarifi kolay olmayan bir insan o. Görünüşü bir fotoğrafın üçüncü boyutunu seyredirken belleğe kaydedilen derinlikleri andırıyor.. Yüzündeki ifadeler belirsiz çizgilerle ayrılmış birbirlerinden. Puslu bir yüzü var. Sadece gözlerinin altındaki çizgiler belirgin koca bir geçmişin ve yürek dayanmaz acıların izlerini taşıdığını ispatlarcasına dünyaya. Konuşurken dudaklarının şekil alışları, hem bir uyum-uyumsuzluğu, hem bir çocuksuluğu hem de şehveti barındırıyor içinde. O yüzde net olan tek ayrıntı ise: Gözler... Bakışları kesin, keskin ve sıcak.. Bakışları zehirli. Her yönelişinde gözlerime, şırınga ediyor damarlarıma panzehirini de beraber...

Konaklayacağımız yere doğru yol alırken, sohbet etmeye başlıyoruz. İki insanın birbirini tanımak için yaptığı sohbetlerden değil bu. Sanki yıllardır tanıyoruz birbirimizi. Sanki benliklerimiz kaçınılmaz bir biçimde serin bir yol ağzında buluşuyor. Sağ elimi tutuyor ansızın. Kavramaya çalışıyor onu özenli ve yumuşak bir hareketle. Yadırgamıyorum bu hareketini ve bakıyorum elimin üzerindeki eline... Ayakları yere basan bir el

bu. Ne yapmak istediğini bilen ve bunu yapmakta kararlı. Bacaklarına bakıyorum. İnce, uzun ve üst üste. Güzel görünüyorlar diye düşünüyorum. Ardından boynuna ve boynuyla sakalının birleştiği bir yerlere takılıyor gözlerim. Sakalındaki ve saç-larındaki ak teller çarpıyor gözüme. Sevdiğimi hissediyorum bunları. Tariflerin yetersiz kaldığı bir insan o. Bakarken karşımdaki bu yüze ve bedene, ondaki çok yönlülüğü fark ediyorum. O biraz delikanlı, biraz adam, biraz âşık, biraz baba, biraz dost; ama, en çok da insan... Ve işte o anda, böylesi bir insana ihtiyacım olduğunun ayırımına varıyorum.

Yol uzuyor. Sevgiyi fethetmek için çıktığım seferlerle öz-deşleşiyor kilometreler

sevdasız yolculuklarında yaşamın. Bu yol yaşamımın yolu olmalı. Mutlaka varmalıyım sonuna..

Oda küçük; ama, sevimli. Temiz çarşafların serili olduğu yatak, çift kişilik tıpkı ruhumuz gibi. Bir dolap var kullanılması pek de gerekli olmayan, bir de ayna bütün günahları örtemeyecek kadar transparan. Ve perdeler beyazı giyinmişler gelinlik kızlar gibi. Ayrıca bir tuvalet bir de duş var olması gerektiği gibi. Ayrıntılar ise şu an önemli değil. Bizim olmayan bu oda, ne kadar yansıtıyor gürültülü sürgünlerdeki fırtınalı gözlerimizi bilmiyorum; ama, yüreğimiz göz göz oluyor açılırken tarihin beklenmedik kapıları, umulmadık bir biçimde bir kez daha gözlerimizin önünde. Birbirimize bakıyoruz. Sarılıyoruz. Biraz dinlendiriyoruz bedenlerimizi. Fark ediyor bedenimdeki saydam acemiliği. O an terk ediyoruz odayı kendi yalnızlığına.

119

Oysa geri dönmeli odaya ve oraya dönüş acısız olmalı, içimdeki bütün çatışan karakterlerden kurtulmalıyım. Kendimi yaşamın albenili yönlerinden mahrum etmeyecek bir cesaretle dengelemeliyim yüreğimi. Ağrılı kabuslarla dolu korkunç rüyalarımın beni terk edip gitmesine izin vermeliyim artık. O da biliyor vicdanımın başında nöbet beklememem gerektiğini. O yüzden yanımda şu an. 120 O yüzden karşımda oturuyor, gözlerimin içine bakıyor, beni bende hissettiriyor. Bir yandan yemek yerken, bir yandan da ruhlarımızın derinliklerini tahlil etmeye çalışıyoruz. Hiç bitmeyeceğini sandığımız bir açıklıkla sunuyoruz birbirimize gizli kıyılarını coşkunluğumuzun.

Anlatıyor, anlatıyorum, anlatıyoruz. O ana kadar dert, tasa, acı diye inandığımız ne varsa yaşamımızda, geçerliliğini yitiriyor dingin limanlarında sevda düşlerimizin. Kırmızı şarap salınıyor aramızda ateşli bir dansçı edasıyla. Her yudumu yürek yakıyor inerken boğazımdan aşağılara doğru, küllenmiş ateşimin körpe heveslerini kabartıyor. Üşümelerim geçiyor onun gözleri alevlenirken kırmızısında şarabın.. Biz henüz, birinci cildi daha yeni basılmış bir romanın tadına varmaya çalışıyoruz. Hazımsız duygular sarıyor her yanımızı. Bu gece olağanüstü bir şeyler olmalı. İkimiz de farkındayız bunun. İkimizin de kabul ettiği bir gerçeklik bu.

Beni ona çeken ne? Bana "doğru insan o" dedirten. Onunla başıma ne gelirse gelsin, hiçbir zaman pişmanlıklar duymayacağımı şimdiden bildiğim, onunla ne yaşarsam yaşa-

yayım bunu farklı ve özel bir düzlemde yaşayacağımı şimdiden hissedebildiğim, birbirimizi "her şeye rağmen sevebilme" erginliğine sahip olabildiğimizi şimdiden görebildiğim bir insan oluyor yaşamımda. Üstelik onu tanıdıktan çok kısa bir süre sonra hissediyorum bütün bunları. İşte bu insana vermeliyim ruhumun ve bedenimin taşıyabildiği bütün güzellikleri diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Ve her karşılaşışın-da bakışlarımızın, buna daha fazla inanıyorum. Onun da benim hislerimi ve isteklerimi soluduğunu ve bunları karşılamayı arzuladığını duyumsuyorum. Yavaş yavaş vicdanımın artık kocaman bir sustan payını alması gerektiğini düşünmeye başlıyorum. Kayıtsız ısıklar çalıyor neşem. Sessiz çığlıklar atıyor bedenim. Vurgun yiyor acılarım. Huzur buluyor manevi taraflarım. Kendime geliyorum onun kararlı, istekli ve güvenli kolu" 'nda...

Beni ona kaynaştıran onun doğallığının korunmasızlığı. En alımlı sevgi sözcükleri de onun ağzından çıkıyor, hiddeti en kuvvetli küfürler de... Yanımda böylesine doğal olmayı bana lütfeden birisinin yanında, kendimi bir kuş kadar hafif ve özgür hissetmemek elimde değil. Onun yanında, kendime özgü cümlelerimi kurabiliyorum, kendime ait sözcüklerimi sarf edebiliyorum. Özgün yanlarım açığa çıkıyor onun kendinden olan mekanında. Çizgisiz bir çekincesizlik bu. An geliyor, en çocukça dalgalarım coşuyor ve vuruyor onun olgun ve müşfik kayalıklarına. O ise sarıp sarmalıyor benim böyle hallerimi, en çok da böyle hallerimi. Karşımda oturan insan bana bunları hissettiriyor. Ve belki de ifade

121

edilmesi çok güç olan, herhangi bir kelimedede anlamını bulamayan, hiçbir kavramla açıklanamayan, sonsuz sayıda olabileceken bir tek cümlesi dahi kurulamayan, bir tek anlatıma dahi giremeyen soyutlukları da hissettiriyor. Peki ben ona neler hissettiriyorum? Karar veriyor ve beni görebilmek, benimle birlikte olabilmek için çok uzak bir kentten, çok uzun yolları aşıp geliyor. Yolları aşarken neler his-122 sediyor, bana ulaştıktan sonra neler? Şu an neler hissediyor gözlerimin içini bakışlarıyla yakarken?

Sıcak şeyler... Sıcağı terletiyor. Gözlerinden içten ve arzulu bir ışıltı; sözlerinden sevgi dolu bir yaklaşım alıyorum.

Göğüslerimin üzerinde bir mum yanıyor. Parlak, titrek ve ürkek. Eriyor yavaşça kendi sıcaklığından. Ateşi aydınlatırken karanlık gölgemi, sıcağı ısıtıyor duyu organlarımı. Alevinden kurtulan yakıcı suları damlıyor göğüslerimin hacmine. Bu sularla eriyor gereksiz, buzdan kabuslarım. Islak bir dil çıkarırken göğüs uçlarımı, çılglık çılgılığa kalkıyorum kıyamet geceli uykularımdan. Büyütüyor göğüs uçlarımı nemli tahrik. Kaçmaya çalışan bedenimin, ruhumun korkularına galip gelip ona doğru dönmesini engelleyemiyorum. Ve yüzümü ona doğru çevirdiğim an, yıkıcı gözlerini görüyorum. Gözleri bedenimin çorak topraklarına susamış sanki. Gözleri yeniden bereketli ve verimli bir hale getirmek istiyor o toprakları. Dolgun dudakları azgın akarsularla özdeş ve yardım ediyor gözlerine seçtiği hedefe ulaşması için. Ellerini ise inanılmaz bir ustalıklarla kullanıyor. Sadece bedenimi değil, ruhu-

mu da okşuyor elleriyle. Okşanmamış, öpülmemiş tek bir nokta kalmıyor bende. Yoğuruyor bedenimin her yerini yeniden değişik şekillerde ve onu hazırlıyor planlanan görkemli merasime. Gövdemi sımsıkı bir aralıkla alıyor gövdesinin içine. Bütün vücuduma yüzünü sürüyor sonra. Şaşkın ve acemi şehvetim yetişemiyor vahşi ve hızlı olan bu sarsıcı tılsıma... Ateşli tılsım, beğenmediği her bir köşeyi silip yeniden yazıyor noktalama işaretlerine bile dikkat ederek. Karşı gelemiyorum beni yakan bu sıcaklığa. Hormonlarıma söz geçirmeye çalışan korkularım beceremiyor onları ele geçirmeye. Sarsılıyorum. Yine de bu, sonuna kadar gitmeme engel olamıyor. Sonu "acı"yı çağırırsa da, bu tılsımın, beni etkisi altına almasına izin veriyorum. Ve sonuna kadar gidiyorum bu yolda. Yolun sonu nasıl bir yer? Virajları dikenlerle dolu olsa da, merak ediyorum bu yolun sonunu. Zaten er ya da geç varmalıyım oraya. Ve oraya ulaşma düşüncesi baskın geliyor yaşayacağım bütün zorluklara. Oraya ulaşmak farz oluyor bana. Biliyorum ki bedenim bundan daha fazla arzulara-maz onu. Son

saniyelerindeyim içimdeki bombanın. Birazdan infilak edeceğim onu da sürükleyerek yanımda. Bundan daha fazla hazır olamam onu içime almaya... Ve o da bundan daha fazla hazır olamaz kendi yolunda ilerlemeye... İlerliyor şefkati dikkate değer bir edayla. Varyor sözlerin bittiği uçtuğu, bedenin kanlı bir devrimi yaşadığı o yere.

Ve bitiyor. Şaşkın gözlerle bakıyorum etrafıma. Titremeye başlıyorum ardından. Ve o an, sonsuz diye bir yer varsa eğer, oraya kadar sarılsın istiyorum bana... Üzerimi örtüyor.

123

Usulca gelip yanıma uzanıyor. Başımı kolunun altına alıyor. Ben ise bitkin bir halde beline sarıyorum kolumu. Öylece sarılıyoruz birbirimize. Saçlarımı okşuyor yumuşak ve yavaş hareketlerle. Dindirmeye çalışıyor sızılarımı..

Tanrısal ihtişamlı kale, hiç kimseler hiç kimseyi görmeden, hiç kimseler hiçbir şey işitmeden ve herkes hiçbir şeyin 124 ve hiç kimsenin farkında olmadan "gelin" diyor bize. Sarsak adımlarımızı sayıyor gövdesindeki destansı gözleriyle. Dayanamıyor parmak uçlarımız bu ağır, dağ kokulu çekime ve kokladıkça tepesindeki ılık yetkinliği, çıkmaya karar veriyoruz oraya. El ele tutuşuyoruz. Bize kendimizi anlatacak olan, bize hemen ardından doğacak denizin ufkunu işaret edecek olan o kaleye tırmanmaya başlıyoruz. Ağır aksak ritimler be-lirliyor tırmanışın seyrini. Karşımıza bakımsız, eski ve esrik taşlı basamaklar dikiliyor. Geçmişten gelen sesleri yok etme tutkusuyla bir bir aşılıyor onları. Kim bilir tarihte hangi medeniyetler tüketilmişlerdi burada ve sadece tortuları kalmıştı geriye diye düşünüyoruz. Sanki ölümler sesleniyor bize oldukları yerlerden. Bir umut dalgasıyla sarılıyor dört bir yanımız.

Karşımıza adlarını bilmediğimiz, tanıdık olmayan ağaçlar çıkıyor. Ne olduğunu tahmin bile edemediğimiz meyvelerini meraklı bir kuşkuyla kopartıyoruz ezik mutluluğundan bir ağacın. Biraz ileride yeryüzüne tam anlamıyla doğmayı becerememiş, kırgın renkli çiçekleri görüyoruz. İzlerken onları, "ne kadar güzeller halbuki" diye düşünüyö-

rum kendilerini yalnız hissetseler de; yabansılığı yankılayan ifade edilmemiş kokular salsalar da etraflarına..

Bu kısa; ama, zevkli yolculuğu yengiyle sona erdirdiğimizi kanıtlarcasma tepesindeyiz işte kalenin. Bizi çepeçevre saran ve cenneti ucundan yakalayabilecek bir güzellikte olan bu manzaraya doyamıyor gözlerimiz. Bir yanda dağlar, bir yanda uçsuz bucaksız deniz. Dağların tepelerine bakarken hatırlıyoruz içimizdeki asi boranları. Ve dönüp diğer tarafımıza sarılıyoruz, gözlerimiz o bize sınırsız görünen maviyi alabildiğine içine çekmeye çalışırken. Uygun rahatlıkta bir taş yığınının üzerine oturuyoruz. Bir yandan birbirimizin nefeslerini yudumlarken su niyetine, bir yandan denizi seyrediyoruz. Huzur bu olmalı ve onunla burayı paylaşmak ise bu hissedişin başlıca nedeni. Bu sıcak, içten ortamı onun elleri ellerimde, gözleri gözlerimdeyken yaşamak ne şanslı bir deneyim kazandırıyor bana. Anlatmasını istiyorum. Anlatıyor. Sanki bağıran bir Anadolu türküsünün dörtlüklerinden taşan melodi ırmaklarını ve bu ırmakların yarattığı şelalelerin hırçın bestelerini dinliyorum ondan. Birbirimize huzurlu yanlarımızı hediye ediyoruz böylesine bir güzellik damarlarımızda akarken, başka bir eylemin mümkün olmadığının bilincinde... Bir sisli duman kaplıyor sözlerimi. Susuyorum. Sanki

konusmak çok fazla söz eklemeyecek şu an duygularla ve hareketlerle söylenenlere. Ağladığım geliyor aklıma. Kendimi kurtuluşu olmayan yaşamların daralan hücrelerinde yitirmenin anlamı yok. Öpüyorum onu. Dudakları çoğalıyor öptüğüm yerde. Bu adamı seviyorum.

125

Sonunun neler getireceğini ya da neler götüreceğini asla bilmeden; fakat, ona, özel güzellikler getireceğine inanan bir içgüdüden ilhamını alarak yola korkusuzca çıktığı için azalıyor hüsrانlarım, hayal kırıklıklarım ve hüznlerim. Onun onca yolu kat edip gelmesiyle azalıyor yalnızlığım ve hiçbir şikayeti olmuyor bu durumdan artık az olan yalnızlığımın. Yanıma gelmesiyle ondan uzaktayken bana hissettirdikleri-126 nin değişebilme ve yerini başka bir duyguya bırakabilme ihtimaline karşı duyduğum kaygıları fırlatıp atıyorum, karşımda salınan denizin gözle görülmeyen derinliklerine. Bu adamı onun yokluğundaki gibi seviyorum. Yanımda değilken, elimi tutmazken, gözlerimin içine bakmazken, yüzüme yüzünü sürmezken, gülümsemezken bana sarılırken, sevişmezken benimle ve yüzlerce kilometre uzaktayken benden, nasıl seviyorsam onu, şu anda da öyle seviyorum. Uzaklık sevgimi nasıl çoğaltıyorsa, özlemleri, umutları, garip heyecanlarıyla beslerken kendini; yanında olmak da öyle çoğaltıyor paylaştıkça sevgiyi. Sevgi her zaman saf hali ile kalabilse keşke diye geçiriyorum içimden. Bunun mümkün olması ne kadar uzak bir ihtimalse, sevgi saf haliyle kalamadığı için çekilen sıkıntıların verdiği acıların, insanları aslında birbirlerine daha sıkı kenetlediği de bir o kadar yakın bir olasılık mı acaba gibi sorular geliyor aklıma. Tartamıyor aklım bu soruları. Belki de henüz tartabilecek donanımda olmadığı için. En azından yetenekli düşüncelerim derken başka bir soru olan "yoksa uzaklaştırır mı sevgilileri birbirinden?" sorusu üzerinde düşünmeye başlıyorum.

Belki de şu an öyle gereksiz ki bunlar üzerinde düşünmek. Şu an ne geçmişin suçlu hatıraları, ne sorgulayıcı bakışları sevginin, ne geleceğe dair karamsarlıklar olmalı yanımızda. Şu an, seyrettiğimiz denizin sınırsız mavisinde yansımaları sevdiğim adamın gözleri. Şu an, karşı dağlar haykırmak onu ne kadar çok benimsediğimi.

Aynada kendimi görüyorum. Tesadüfen. Yıllar süren savaşımın sonunda kendisi olabilmeyi başarmış ruhum aynanın temiz ve parlak yüzeyine sessizce savruluyor. O ana kadar varlığıma yansıttığı bütün imgeleri yön değiştiriyor, kendi ölüsünü kendi elleriyle yakıp, engin denize fırlatıp atıyor yılgın küllerini düzensiz ruhum...

Saat kaçtı onu ilk gördüğümde? Zamansız bir kentten tam da zamanında gelmişti kentime. Kaçınılmaz çılgınlığı ifade eden yüzünde, doğanın unuttuğu, kurumuş, zavallı kansız yüzümün farkına varmıştım. Telaşsız gözlerinden akarken gözlerime tartışılmaz yoğunluk, ürkek ve çekingen bir bilinmezliğin gölgesi düşmedi tenlerimize. Salınıp durmadı yüreklerimizin arasında sinsi eminsizlik. Sanki olması gerektiği gibi birbirimizdeydik.

Ziyaret ettiği her limana görünmez çiçekler bırakan bir yolcu o.. Kendi acımasızlığından ezilen, ezildikçe çoğalan yasa tanımaz öyküler anlatıyor bana. Yaşamın öfke taraflarının sertleştiği öyküler... Ve katı bir bakışla, affedilemez bir sözle perçinlerken kendisini, unutulup giden mutlu sonlan kovalıyor. Bir insan yaşamının, herhangi bir öykünün herhangi bir yerinde nasıl da çıkmaz bir sokağa dönüştüğünden

bahsediyor. Şiddetli; fakat, insanca anlatışları, asabileşmiş ve sinirlenmiş her bir hücreme ek'

127

lenirken öylesine bir anlaşılma ile sararıp soluyor ki korkak yanlarım, onun serinkanlı cümlelerinde eğilip bükülüyorum.

Yolcu! Acıların kaç yaşında, simsiyah rakı bardaklarının katili olduğun gecelerde? Oysa bu gece kırmızı şarap kendi ölümüne saklanıyor bir yerlerde. Saat kaçtı seni ilk gördüğümde? Şimdi kaç?

Kendimeydi en adaletsiz suçlamalarım. En vicdansız gü-128 nahlar benimdi. Tutuklarken kendimi kör bir hapisaneye, çarmıha germiştim kollarımı, ayaklarımı koca bir meşenin asık suratında. Bütün yarım kalmışlıklarım, yaşanmamış güzelliklerimle, söylenmemiş sözlerimle kalakalmıştım öylece. Ruhumun inceliklerinin bedenimle kendini bütünleştiremedi-ği bir yerde yaşlanıyordum. Ben olmaktan uzak bir yerde, yarım yamalak, çarpık ve belirsiz şekillerimi çiziyordum sonlan-mış bir romanın en çarpıcı satırlarında. Oysa hiçbir yer olmalıydı orası.. O söyledi hiçbir yerdi orası. Netti gözleri.. Bakışları duru ve içten. Sıcaktı konuşurken şekil alışları dudaklarının.. O dudaklar kuytu yalanlarda gezinmez olmalıydı. Satır araları dedi. Satır aralarını görmek vardı yürekte özlemler tutuştururken kerpiçten kalelerimi... Sevmek net demektir? Sevmeyi anlattı bana unuttuğum çetinliklerinde hayatın. Sevmek sahip olmak, ait olmak değildi birisine. Sevmek boğuşturmadan ruhları birbirleriyle, salıvermekti onları özgürlüğün çağına. Sevmek her şeye rağmen sevmektir. Bir zamanlar inandığım ne varsa insana ait, yeniden hatırlattı bana derinlerindey-ken pırıldayan profilinde denizin. O yüce denizin ortasında terkedilmiş bir kale olmamalıydım korkusunda yalnızlığımın...

Üzerime eğiliyor. Öpüyor sıcacık. Taş kesmiş bedenimi alıyor kollarının arasına yeniden hayat vermek için ona. Geziniyor elleri ruhumun çıplaklığında. En gizli yerlerine dokunuyor durgunluğumun. Ateşliyor onu kararlılığının gücüyle.. Kaç defa o oldum bilmiyorum. Kaç defa ben oldu o? Ona ait olan kokuyu duyumsuyorum ara sıra. O an üzerimde mi yoksa ben de mi ay-rımsayamıyorum. Garip düşlerde farklı bir biçimde çözümlüyorum. Henüz yaşadıklarımı çözümleyemiyorum. Ama daha bir olgun ve daha bir insanca olduklarını sezebiliyorum. Annemi özlüyorum akıttığım sıcak gözyaşlarının ardından. Daha bir seviyorum onu sanki. Sıyrılrken gereksiz örtülerimden, içime onu ılık ılık hatırlatan bir bardak çay sızıntısı giriveriyor, ısıtıyor yüreğimi... Zaman neredeydi annemi hatırlarken? Zaman ilaç mıydı? Bütün yaraları iyileştiren, iniş çıkışlarına inat hayatın..

Oydu içime akan sevgilim. Bir olduk. En sevgili insanım oldu. Ve anlatırken bana beni, tabutumu süsledi tattığım devrimin zaferleriyle. Ben ise ellerimle kazdığım kendi mezarıma damla damla kan akıttım. Bunu dikkate almamazlık edemezdim. Ya da kırmızı bir gülün kadifemsi, göz alıcı yapraklarının kavruluşunu... Artık bir tek şey kalmıştı yapacak bana: Ruhumun zaferini belgeleyen sayfalan aktarabilmek bütün varlığıma....

Sigarayı usulca başından tutuyor ve yavaşça çekip çıkartıyor ince bedenini paketten.

Önce biraz okşuyor onu. Bir alışkanlığın izleriyle, parmak aralarında dolaştırıyor bir

129

süre. Dudaklarına doğru götürürken, bir yandan da sabit bir şekilde bakıyor ona. Çakmağına uzanıyor elleri. Birazdan yakacak. Ben ise hazırlanıyorum eylemime avının üzerine odaklanmış sinsi kediler gibi. Gözlerimi çok dikkatli bir biçimde yaptığı her hareketi gözlemeye adıyorum. Bir taraftan hassaslığımı ayağa kaldırırken yaptığı hareketler, bir taraftan da enterasan bir biçimde etkisi altına alıyor beni, 130 büyülüyor sanki... Kedinin fareyi hem sevmemesi, onu avlamak ve yemek istemesi; hem de yerken zevk aldığı için aslında sevmesi gibi ikili bir durum bu. Ben de hem onu izlemekten zevk duyuyorum, hem de yaptığı hareketlerin, sonucundan dolayı hoşuma gitmediğini düşünüyorum. Ve çakmağı sigaraya doğru götürüyor. Çakıyor. Fakat çakmak alev almıyor. Tekrar çakıyor. Yine alev almıyor. Şöyle bir sallıyor çakmağı, tekrar çakıyor. Bu arada kendi kendine söylenmeye de başlıyor. Nafile, yine alev almıyor. Eylemimi başarıyla yapıyor olmalıyım ki, çakmak alev almıyor. Bu durum oldukça neşelendiriyor beni ve gülmeye başlıyorum. Onu yavaş yavaş kızdırmayı başarıyorum. Neredeyse küfredecek. Vazgeçiyor. Etmekte olduğumuz sohbele kaldığımız yerden devam ediyoruz. A planını başarıyla uyguladığımı geçiriyorum zihnimden. Sarılıyorum ona. Sokuluyorum koynuna. Bu en sevdiğim anlardan biri diye düşünüyorum. Sohbetin ana konusunun bittiği ve artık o konuyla ilgili söylenecek pek bir şey kalmadığı an susuyor ve birden hatırlamış gibi sigara içmesi gerektiğini, tekrar yöneliyor çakmağına. Oysa hiç unutmamıştı belki de, fikri hep oradaydı.

Biraz bekliyor. Çakmağı sigaraya doğru tutup yine çakıyor. Biraz önce birkaç kere yaptığım hareketi tekrar denemek üzere ona doğru uzanırken, bu kez farkına varıyor. Yakalanıyorum "üflerken" alevi... Anında sinsi kedi tavırlarından kurtarıp kendimi süt dökmüş kedi tavırları sergilemeye başlıyorum. "Demek bu yüzdenmiş" diyor "seni kedi seni" ve gülüyor. İçim rahatlıyor o gülünce. Onun gülmelerinin beni mutlu ettiğini hissediyorum. Çakmağı çakıyor. Aleviyle sigara kızarıyor. İlk nefesi çekiyor ciğerlerine. Gülümsüyor kendisine rahatlık veren bir şey yaptığı için. O an yüzündeki ifade gerginlikten uzak. Yüz hatları gevşemiş. Mutlu görünüyor. Ben ise o an, onur ciğerlerinde olmak istiyorum onu zehirleyen dumanları püskürtebilmek için oradan...

Tekrar konuşmaya başlıyor. Konuşmaları daha bir ateşleniyor. Üslubu daha kendinden emin bir hal alıyor. Sözcükleri daha bir akıcı sanki. Bakışları her bir sözcük dökülürken dilinden daha bir yumuşuyor. Ondan öğrenecek birçok şey olduğunu düşünüyorum. Hani yaşamın sert ve acımasız taraflarının insana çok şey kaybettirdiğini söylerler ya... Ben onda zaman içerisinde bunun nasıl karşıtına dönebildiğini gözlemleyebiliyorum. Birçok deneyden geçmiş olan bu yolcunun acılarını nasıl gönül süzgecinden geçirip kendi ruhu ve varlığı için, yani "insan" olarak kendisi için olgunlaşma sürecindeki bir kazanım haline dönüştürdüğünü görebiliyorum. Bütün bu kazanımlar onun yüzüne ayrı bir anlatım serpiştiriyor. Yüreği ayrı bir güzelleşiyor karşımdaki adamın. Ve onun kendi romanını yazmasını bekliyorum sigarasından bir nefes daha çekerken...

131

Öylesine kısıydı ki bizim için biçilen zaman dilimi. Zaman hızla tüketti birlikte

olduğumuz günleri. İki insan kendisinin ne kadarını anlatabilirdi yada kendisinin ne kadarını yaşayabilirdi zaman sınırlıyken ve zamanın tükenişi onlara, asıl bitmesi gereken zamanlan sırtlarında kocaman, hantal, ağır bir yük gibi taşıdıklarını bildirirken... Zaman katıydı. Söz dinlemez, halden anlamaz zaman soldurmak zorundaydı 132 sanki kırmızı gülleri. Son geceyi hep onun koynunda geçirdim ve son günü sıcak kucağında. Bu kısacık zaman dilimine sığdırabildiğimiz kadar çok paylaşımları ve paylaşımların yarattığı güzellikleri sığdırmaya çalıştık. Birbirimizi sözlerimizde, bakışlarımızda, düşüncelerimizde, hislerimizde tanımaya çalıştık. Birbirimizi özlerimizde yaşamaya çalıştık. Bir başkası olma ihtiyacı hissetmeden, doğallığın ve içtenliğin içerisinde kaybolup gittik. Kendimizi tanıtmaya ve birbirimizi tanıma adına kendimize koyduğumuz yasaklar, sınırlar, zorlamalar olmadı hiç. Kapalı kapılar ardına gizlenmesine izin vermedik birbirimizin. Açık olduk. Dalından yeni koparılmış bir meyve misali yalındık. Böylesi güzeldi. Böylesi yaşanılasydı.

Sevişmenin tam da ortasında fısıldamıştı o can alıcı cümleyi: "Seni seviyorum". Bu iki kelimeyi o an o şekilde söylemesi kalbime şok etkisi yapmıştı. O ana dek diyagramları düzenli bir yol seyretmeyen ve bir inen bir çıkan kalbimin bütün asiliği ve anlaşılmağı dize gelmişti bu etkiyle. Sözler var mıydı? Sözler... Yürek olmadan söylenebilecek, tekdüze, sıradan ve sırf bu yüzden ağırlığınca binen omuzlara... Sözler... Yüreği yüreğe katan bir anda, katıkl, yoğun ve

derin gülümseten... Sözler nasıl da bir anda, yıkar ya da bir anda kurar? Sözler ağızdan çıktığı anda anlamlı, anlatılabilir, hissedilebilir, gerçekte bir başka yer ve zamanda hiçbir geçerliliği olmasa da hüküm süren... Kimi zaman ferman yazdıran, kimi zaman okutan, kimi zamansa, boyun eğen ya da başkaldıran fermana.. Sözler vardı "yapan" ve sözler "bozan". Ve herkes vardı bir de. Bu yap-boz'dan nasibini alan...

Zaman bitti işte. Geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz onu yolcu etmek için. Pencereden dışarı bakıyorum. Gece, ağladığımı sanıp yüzümü şefkatli ana elleriyle siliyor. Oysa ağlamıyorum. Sadece sözlerimi alıyor hırsız hüznün. Susuyorum. Yolcunun ellerini tutuyorum sımsıkı. İnsan sesleri bozuyor bizim sessizliğimizi. Bir de minibüsün telaşlı muavininin alışıldık hareketleri. Önce onun, sonra benim telefonlarımız alıyor ansızın. Kısa bir süre için ayrılıyorz içinde bulunduğumuz bu suskun hüzünden. Bu telefonlar, yarından itibaren her gün yaşadığımız, bilindik hayatlarımıza geri döneceğimizin habercileri oluyor. Başımı koyuyorum onun omzuna, bir yandan da elini tutmaya devam ediyorum. Şu an sözler sırta kadem basmışlar sanki. Yoklar... Nereye uçup gittiklerini bilmiyorum. Bunun üzerinde düşünme ihtiyacı bile hissetmiyorum. Arada bir bakıyorum yüze. Ezberlediğim o yüzü ve yüzündeki hatları bir daha hiç unutamayayım, en ufak bir kısmı bile bellek denilen, unutkanlığı nankörlük derecesinde fazlaca olan yere kazınsın ve bir daha hiç silinmesin diye... Varıyoruz otobüs terminaline. Bir süre daha oturuyoruz oradaki bir çay bahçesinde. Bana burada

çok güzel günler geçirdiğinden, beni sevdiğinden, beni unutmayacağından bahsediyor ve bir insan ayrılırken ne kadar çok güzel sözü bir araya getirmeye ve söylemeye çalışırsa, o şekilde daha bunun gibi bir sürü güzel şey söylüyor. Ben ise bir tek şey: "Yüreğimin bir parçasını da alıp götürüyorsun. Onu iyi sakla." Ve biliyorum ki hep

onda kalacak verdiğim parçası yüreğimin.

134 Yolcu gitti. "Senden ayrılmak çok zor" mesajını bira-

karak telefonuma. Dilim tutuldu o an. Boğazım düğümlendi. Felç oldu bedenim sanki. Bir süre hareket edemedim. Olduğum yerde kalakaldım. Zaman yabancılaştı. Korkunç bir fırtınayı takıp koluna, sel oldu zaman. Geçtiği her yeri de beraberinde sürükledi. Yaşadığım ev, her gece zamanımı geçirdiğim oda, üzerinde yattığım yatak dar geldi. Sığıldılar, yabandılar sanki. Benim değildi hiçbirisi. Hiçbirine dokunmak istemedim. Onlarda geçmişte kalan ellerimi gördüm, kendine acıyan hayatların zavallı sonlarını... Ve son hayalleri izledim gözlerimin içine dolmuş ışık topluluğu yaşlarla... Son nefese yaklaşmanın ne demek olduğunu, nefesimi içime çekip de verememe ihtimalinin en fazla olduğu o noktada yaşamış olduğumu ve verebildiğim an o nefesi son hayallerimden uzaklaştığımı keşfetmiştim işte en sonunda. Oysa ben son hayaller sonsuza dek sürer zannediyordum. Yanılığlarımı topladım ve koca bir çöp sepetinin içine tıktım onları. Tiksinti duydum onların o görüntüsünden... Yeni hissedişler, yeni heyecanlar ve yeni deneyimler vardı artık. Yolcu vardı. O

gelmişti ellerinde taşıdığı kaybettiğim çocuksu gülmelerimle. O bir vardı bir yoktu benim masallarımın başlangıç cümlelerinde. O gitmişti; ama, sesinin yankısı kulaklarım-daydı hâlâ...

Oldukça yoğun bir gün her zamanki gibi.. Bir an için yapmakta olduğum işten başımı kaldırıyorum. Saçlarımı ellerimin arasına alıyor ve derin bir "of çekiyorum. Gözlerimi pencereye doğru yöneltiyorum ve pencereden dışarıya bakmaya başlıyorum.. Gün aydınlık. Aklımda ise o...

Düşünüyorum da onun gelişiyle çok şey değişti yaşamımda; fakat, onun gidişiyle pek fazla şey değişmedi. Yaşadığım değişimin etkileri sanki o yanı başımdaymış-çasına devam ediyor. Aklımda yüzü.. Ona karşı duyduğum sevgi bir insanın yaşamını altüst eden, onu olumsuz etkileyen, hani insanın gözlerini kör eden sevgilerden değil. Tam tersine bana destek olan, beni çoğaltan, yaşamıma güzellikler getiren bir sevgi bu. Ona karşı duyduğum sevgi o kadar güzel bir sevgi ki, her türlü bencilce duyguyu aşmış, kendinden emin ve kendine güvenen bir sevgi bu.

İyi ki onu tanıdım, gördüm, dokundum ve sevdim...

135

KARA ÇARŞAFLI KADINA KOBRA İŞKENCESİ

137

Gazetedeyim. Telefon çalıyor. Arayan annem. Halimi hatırımı soruyor önce. Daha sonra her zaman olduğu gibi kronik ağrılarından söz ediyor. Günüm zaten iyi başlamamış. Uyumayı bir türlü başaramamışım. Öfkem burnumda. Bir alay kâbusun sarmalında etmişim sabahı. Canım sıkılıyor. Üzülüyorum annem için. Ancak moral vermenin dışında yapabileceğim bir şey yok. Doktorlar yine ilaç vermiş. İstirahat et demişler. Mübarek ellerinden öptüğümü söyleyerek kapatıyorum telefonu. Gidip

lavaboda yüzümü gözümü yıkıyorum soğuk suyla. İyi geliyor.

Gazetenin koridorlarında iki sigara içimlik bir volta atıyorum. Amaçsız, keyifsiz bir volta. Çalışanlar alışmış benim voltalarım. Onun için kafayı yemiş damgasını yemekten kurtuluyorum.

Masama geliyorum. Şöyle bacaklarımı masanın üzerine atarak dinlenmeyi planlıyorum. Ancak telefon izin vermiyor buna. Ahizeyi kaldırıyorum.

138

"Alo, Halim Bey'le mi görüşüyorum?"

"Evet," diyorum, "buyurun."

"Efendim çok özür dilerim," diyor kadın, "biraz önce ağladığım için sesim biraz boğuk gelebilir size."

"Özüre gerek yok hanımefendi," diyorum.

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm," diyor, "ama aramak istedim."

"İyi yaptınız hanımefendi. Sizi ağlatacak kadar üzen ne acaba?"

Kadın hıçkırıklara boğuluyor, sesi titriyor, ne demek istediğini tam olarak anlayamıyorum. Biraz rahatlıyor, hıçkırık sesleri azalıyor.

"Beni affedin, sizi biraz sonra aramak istiyorum izninizle."

"Tamam," diyorum, "lütfen ağlama krizinden sonra rahatladığınızda arayın. Çekinmeyin."

Telefon yaklaşık beş dakika sonra çalıyor. Aynı kadın. Bu kez sesi net. Ağlamıyor da. Özür diliyor bir süre, sıkıntılarına beni de ortak ettiğini düşündüğü için. Önemli olmadığını söylüyorum.

"Beni ağlatan kocamdır," diyor hüzünlü bir sesle.

Sonra iç geçiriyor ve "Ben kara çarşafli bir kadınıym," diyor.

"Benim için önemi yok hanımefendi," diyorum, "insan olmanız yeterlidir, sizinle konuşmam için."

Yine bir ağlama krizine tutuluyor, ancak çabuk toparlıyor kendini. Bektan bir iş gelmiş başına diye düşünüyorum. Anlatmakta çok zorluk çekeceğe benziyor. Rahatlatmaya çalışıyorum. Kendisini tanımadığımı söylüyorum. İtiraz ediyor. Bana güvendiğini; ama, nasıl başlayacağını kestiremediğini söylüyor.

"Kocanız aç mı bırakıyor sizi? Dövüyor mu, hakaret mi ediyor? Yoksa tecavüz mü

ediyor size hanımefendi?" diye soruyorum damdan düşer gibi.

Yeniden iç geçiriyor.

"Keşke öyle olsaydı. Zaten Türkiye'de kadınların yarısına tecavüz ediyor kocaları. Benim basımdaki dert çok daha berbat?"

"Sizi dinliyorum."

"Bakın sayın yazarım. Yazılarınızı çok seviyorum. Kendimi bulduğum yazılarınız var. Size güveniyorum. Hayatımı karartan adam hakkında size bir şey söyleyeceğim. Gerisini yüz yüze konuşmak istiyorum sizinle. Bu mümkün mü?"

"Elbette. Buyurun dinliyorum."

"Ben bir ev kadınıyım. İki çocuğum var. Biri on, diğeri altı yaşında. Geçen gün mağazadan kırmızı iç çamaşırları aldım. Çocuklar uyuduktan sonra yatak odasına geçtim ve onları giydim. Biraz sonra da kocam geldi. Beni o durumda görünce korkunç bir öfkeye kapıldı. Ne orospuluğumu bıraktı ne anamı ne babamı. Üzerime saldırarak çamaşırlarımı yırttı."

"Siz ne yaptınız?"

"Ne yapabilirim ki," derken yeniden hıçkırıklara boğuluyor. "Sabaha kadar sessizce ağladım Halim Bey."

"Çok üzgünüm. Lütfen ağlamayın artık. Peki böyle bir hayvanı nereden buldunuz hanımefendi? Siz onun kansısınız ve soyunduğunuz yer de yatak odası. Böyle bir boku nasıl yer bu adam?"

"Halim Bey, beni yıkan derdimi size anlatarak rahatlama istiyorum. Çevremde beni anlayacak insan yok. Ama birine açılmam şart artık. Bu biri siz olur musunuz? Size gü-

139

140

veniyorum çünkü. Yakın ve sıcak bir insan olduğunuzu düşünüyorum. Nedenini bilmiyorum; ama, bu böyle."

"Gazeteye gelebilirsiniz?"

"Başka bir yer olmaz mı?"

"Oturduğunuz yer Kadıköy'e yakın mı?"

"Değil. Ama gelebilirim."

"Tamam," diyorum, "O zaman yarın saat onbir uygun mu sizin için? Beşiktaş vapur iskelesinin yanındaki çay bah-çelerinin birincisi. Garsona söylerseniz sizi yanıma getirir."

Teşekkür ederek telefonu kapatıyor.

Çay bahçesi kalabalık. Garson ben daha oturmadan harekete geçiyor ve kadını alıp getiriyor. Genç bir kadın. Gözlerinden anlıyorum bunu. Atik biri. Yürüyüşü dik. Hareketleri ölçülü. Yüzünün büyük kısmı kapalı. Oturuyoruz. Çaylarımız geliyor. Kendisine zaman ayırdığım için teşekkür ediyor. Diksiyonu kötü değil.

"Burada ağlamak yok hanımefendi," diyorum. Kabul ediyor. Bir şartım daha var. Kadının dudakları bile çarşafın içinde çünkü. Canımı sıkıyor bu durum.

"Şimdi beni psikiyatristin, doktorun gibi gör ve şu dudaklarını aç. Karşında bir erkek olarak değil, bir insan olarak oturuyorum çünkü," diyorum.

İrkiliyor. Emir verir gibi konuşmam itiraz etmesine engel oluyor. Yavaşça çekiyor çarşafın ucunu aşağıya.

"Korkma günaha falan girmiş değilsin," diyorum, "benim sayısız günahım var zaten. Seninkini de sevgili tanrım onlara ekler, olur biter."

Hafiften gülümsüyor. Mahcup bir gülümseme. Bakışları masanın üzerinde geziniyor. Dudakları gerçekten çok hoş.

Bunu ona da söylemeyi çok isterdim; ama, sırası değil. Kısık bir sesle konuşuyor. Bakışlarını sürekli kaçırıyor. Oniki yıl önce onsekiz yaşındayken evlenmiş. O zaman da kapalıymış; ama, çarşafı değil. Herif de aynı yaşlarda. Daha sonra herif tarikatlardan birine girmiş. Giriş o giriş. Kadın da bu arada çarşafa girmek zorunda kalmış. Ne doğru düzgün eve geliyormuş ne de eski uyumundan eser kalmış. Sık sık dayak yiyormuş kocasından. Gerçi bu son yıl direniyormuş. İşe yaramış direnmesi. Dayak pek yokmuş artık. Bazen bakışları masadan ayrılıyor. Boş boş çevreyi süzüyor.

"Bana asıl anlatmak istediğin neydi hanımefendi?" diyorum.

İrkiliyor. Utanıyor. Beyaz yüzünün görebildiğim yerleri kızarıyor. Eliyle yüzünü ve kara gözlerini kapatıyor. Büyük bir üzüntü yaşadığını anlıyorum. Şimdi diyorum kendi kendime, keşke modern bir genç kadın olsaydı. Elini tutardım. Avuçlarını elimin içine alıp konuşmasına yardımcı olurdu. Dokunmanın verdiği rahatlık ve güvenle anlatırdı sıkıntısını. Merak ediyorum ayrıca. Bu kadında ilginç bir öykü olmalı.

Ummadığım bir cesaret gösteriyor. Saniyenin yarısından az bir süre bakışları gözlerimi tarayıp yere düşüyor yeniden.

"Seks hayatımız korkunç, Halim Bey," diyor, "dayanılmaz. İşkence, çirkinlik, çirkef dolu. Artık dayanamıyorum. Herifi bir gün öldürebilirim."

Boğazı doluyor. Hıçkırdı hıçkırarak; ama, yeri değil diye düşünüp vazgeçiyor.

"Size anlatacağım. Çünkü buraya geldim. Ayrıca beni yargılamayacağınızdan artık eminim. Uzun bir süredir sizi takip ediyorum. Bir. dayak da sizin gazeteyi, daha doğrusu sizi

141

142

okuduğum için yedim. Neyse. İnsan hiç tanımadığı birisiyle daha rahat konuşabilirmiş. Bunu anlıyorum. Ayrıca ben sekste başıma gelen felaketi ailem ve yakın arkadaşlarım dahil kimseye anlatamam. Beni anlamazlar, anlayamazlar." "Anlat," diyorum, "ve sakın utanma." "Seks yaşamımız korkunç demiştım size. Tam hayvanca. Yatak odasına ondan önce giriyorum. Soyunmama izin vermediği için gecelikle yatıp onu bekliyorum. Geliyor. İşığı söndürüyor. Yatağa giriyor. Hiçbir yerime asla dokunmuyor. İki elimle gözlerimi kapatıp sırtüstü yatıyorum. Külotumu sıyrıyor biraz aşağıya. Üstüme çıkıyor. İçime giriyor. Boşalıyor ve yana dönüp beş dakika sonra uyumaya başlıyor. Ve benim durumumda olan binlerce kadın var bizim çevrede."

Dehşete kapılıyorum. Ulan bu senin karın be pezevenk, diye geçiriyorum içimden.

"Gerçekten hiç dokunmuyor mu sana?" "Hayır," diyor.

"Peki sen ne yapıyorsun bu sırada?" Gözleri doluyor. "İki çocuğum var," diyor, "ev kadınıyım. Babamlara geri dönemem. Mecburen çekiyorum. Adam üstümdyken, gözlerime bastırıyorum parmaklarımı. Bir kobra yılanının soktuğunu hissediyorum. Korkunç bir azap. Daha sonra dönüp uyuyor. O uyurken kalkıyorum. Banyoya giriyorum ve arınmak için derimi soyarcasına en az bir saat yıkanıyorum. Biraz daha ağlıyorum yatakta ve uyuyorum." Baktan bir durum.

"Tanrı'ya inanmam," diyorum, "ama tanrı yardımcın olsun."

"Sağ olun efendim. Çok teşekkür ederim. Benim halim

böyle. Oysa genç bir kadınıym. Dünyayı anlıyorum. Sevilmek

istiyorum. Normal bir cinsel yaşamım olsun istiyorum. Ama kapana kısıldım. Kocam bana dokunmuyor bile," diyor. Ses tonunda biraz olsun rahatlamanın ve nezaketin izleri var. "Yapılacak tek bir şey var," diyorum. "İstersen ben de sana yardım edebilirim. Beni çok üzdün çünkü. Adamı ne yapıp edip ikna etmelisin çalışmak için. Sonra ayrılmayı kafana koy ve bir plan yap. Kadınlar bu işleri becerir. Ekonomik bağımsızlığını kazanmasan bile, kıt kanaat geçinebileceğine inandığın an terk et o hayvanı. Gerektiğinde bir süre çocuklarını da bırak ona."

"Yapabilir miyim acaba?" "Ne mezunusun?" "Lise," diyor.

"Biraz geçmişinden söz edebilir misin?" diyorum, "örneğin çocukluk, genç kızlık zamanlarından."

"Klasik bir Türk ailesi. Annem çalışmıyordu. Okuma yazması yoktu. Babam memurdu. Öyle despot bir adam değil babam. Çocuklarını sever. Bunu biliyorum. Ancak o bizi sadece uzaktan seviyecek varlıklar olarak gördü. Bizimle arkadaş ilişkisi kurmadı. Belki de kuramadı. Bilemiyorum. Kardeşlerimi de beni de en azından liseden mezun olana kadar okuttu. Bir kız kardeşim türban meselesi yüzünden okuluna devam edemedi. Kıt kanaat geçiniyorduk. Onun için annem liseden sonra sıkıştırmaya başladı bizi evlenmemiz için. Kismetler buldu, biz beğenmedik. Sonunda pes ettik. Önce ablam, sonra kız kardeşim, daha sonra da ben. Üç yıl içinde evlendik."

"Yapabilirsin. Yeter ki iste. Bedelini ödemeye hazır olduğun sürece istediğin birçok şeyi yapabilirsin. Bu cehennemden kurtulmaya bak bir an önce," diyorum.

143

144

İlk kez içinde acı olmayan bir gülümseme yayılıyor yüzüne.

Kalkıyoruz. Elimi uzatmıyorum. Havada kalması keyifsiz bir şey olur. O da uzatmıyor zaten. Vapur iskelesine kadar geçiriyorum onu. Bir süre bakıyor suratıma. Yeniden teşekkür ediyor. Dudaklarına minnet dolu sıcak bir gülümseme yerleşiyor kısacık bir an.

Kulağına eğiliyorum hafiften ve "Hâlâ çok güzel gülebiliyorsun, bunun değerini bil," diyorum.

Utaniyor. Kızarıyor beyaz yüzü. Çarşafıyla dudaklarını kapatıyor. Elimi kaldırıyor, "Eyvallah" diyor ve yürüyüp gidiyorum.

KUMASININ MEZARINI HER CUMA BASTONLA DÖVERDİ HALAM

145

Aylardan Mayıs. İstanbul'un güzel gecelerinden biri. Geceler hafiften ısıyor insanı; ama, pek soğuk değil. Evimin yakınlarındaki bakkaldan elimde iki şarap şişesi, beyaz peynir, çerez ve birkaç paket sigaranın bulunduğu poşetle çıkarken bir arkadaşşıma rastlıyorum. Karısından yeni ayrılmış. Beni arıyormuş. Telefonumu kaybetmiş. Evime geliyormuş ve şansına beni görmüş. Baş dertteymiş, kendisine ayıracak biraz zamanım var mıymış? Olmadığını söylüyorum. Üzülüyor. Belki daha sonra diyor ve gidiyor. Bir gün önce bastırılan sağanak sokakları yıkamış. Hava da temiz. Ayağımda kot pantolon, üzerimde ince bir gömlek ve mont. Bir ılık tutturarak Moda sahilindeki her zamanki buluşma yerimize doğru yol alıyorum. Sahilde çok sayıda genç çift var. Cilveleşiyor-lar, öpüşenler var, dalgaların yaladığı kayalarda oturanlar arasında. Genç insanlar, kanları deli akıyor. Belki de gidip sevişecek yerleri olmadığı için zorunlu bir romantizmin kurbanıdırlar diye düşünüyorum. Üzülüyorum.

146

Dalgaların az gerisinde büyük bir kayanın üzerine postu atmış bizim ihtiyar. Dalgalı, ak saçlarında geziniyor rüzgârın parmakları. Elinde bir sigara ağırdan tütürüyor gelip geçen gemileri seyre dalmışken. Sırtında siyah bir ceket. Ayakkabılarını çıkarıp koymuş kayanın üstüne. Bir şişe şarabın yarısının hakkından gelmiş benziyor. Dünya umurunda değil ihtiyarın. Gelip geçenmiş, öpüşen çiftlermiş, bağıra bağıra konuşan genç erkeklermiş, kakhaha atan genç kızlarmış, ilgilenmiyor bile.

"Heyyyyyy!" diyorum yanına yaklaşırken, "her zaman olduğu gibi yine kendinlesin baba..."

Kafasını ağırdan çeviriyor, mavi gözleri ışıltıyor: "Ooo sen misin evlat, biraz geç kaldığını biliyorsundur umarım."

"Affet baba, hangi sözümü zamanında yerine getirdim ki," diyorum.

Gülüyor, yine kendini affettirmenin bir yolunu buldun der gibilerinden. Ben de gülüyorum otururken. Biraz utangaç, içinde suçluluk duygusunu yansıtan bir gülüş.

"Ne getirdin?" diyor ihtiyar elimdeki poşete bakarken.

"Şarap, beyaz peynir, çerez ve sigara."

"Allah'tan daha ne isteyebiliriz ki?"

"Daha iyi bir hayatın dışında hiçbir şey."

"Hayat böyle de iyidir evlat. Baksana şarabımız var. Yanında nevale de yeterli. Deniz, dalgaların mırıltısı, gelip geçen gemiler, birazdan ay da çıkar, kim bilir. Beni terk eden oğullarımın yerine koymuşum seni. Benim yanımdayken bir şeyleri gizlemek gerektiğini düşünmüyorsun bile. Rahatça dökebiliyorsun gözyaşlarını. Ben de sana geçmişimde beni yıkan ne varsa anlatabiliyorum. Dostuz biz. Sıcacık bir ilişkimiz var seninle evlat. Yalansız, yalın, çıkarsız ve insanca."

İhtiyar haklıydı. Sessizce evet anlamında başımı salladım ve nevalenin bir kısmını hazırladım kayanın üzerinde. Hafif bir rüzgâr esiyor. Çerezi korumaya almak için küçük bir taş parçası yerleştiriyorum kâğıdın ucuna. İhtiyar kayıtsızca izliyor beni. Şarabı açıyorum. Plastik bardaklardan birini çıkarıyorum. İhtiyarın sağlığına kaldırıp şişesine vuruyorum bardağı. İlk büyük yudum keyif veriyor. "Hoş geldin evlat," diyor. Sıcak bir gülümseme yayılıyor yüzüne.

"Eeeee, ne var ne yok? Nasıl gidiyor hayat? Uzun süredir görüşemedik be delikanlı."

"Yeni bir şey yok baba," diyorum, "her zamanki can sıkıntısı, tatmin olamama, ayrılık, yalnızlık gibi şeyler işte. Ve yine sana ihtiyacım var. Gülüşüne, hüznüne, öğütlerine, adamlığına ihtiyacım var baba."

"Hayrola, bir kez daha mı ayrıldın?"

"Ayrılmak zorunda kaldım."

"Neden?"

"Kadına daha o sabah kendisini çok sevdiğimi söyledim. O anda gerçekten de öyle hissettim. Bana çok iyi davranıyordu. Mutlu olmamı istiyordu. Bunun için de elinden geleni her zaman yaptı. İzin verseydim, yapmaya da devam edecekti. Beni çok seviyor. Henüz bütün serseriliklerimle birlikte beni kabul edemiyor; ama, zamanla bu da olacaktı. Eminim."

"Yani derdin, günün birinde vicdan baskısına boğun eğerek kadını sevmek. Korkun bu mu?"

"Evet, bundan korkuyorum."

İçinde kadınların dans ettiği bir yat geçiyor Boğaz'ın sularını yarararak. İhtiyar bir ara dalıp gidiyor. Derisi kırışmış parmaklarını gezdiriyor ak saçlarında.

147

148

"Her erkek bir kadının engin sevgisinden korkar evlat," diyor, sigarasından bir nefes aldıktan sonra. "Çünkü o sevgi zamanla esir alır adamı. Bak adamı diyorum. Adam gibi adamlar esir olabilir ancak bir kadının sevgisine. Adam olmayan hıyarlar ise o sevgiyi sadece kullanır. Vicdan baskısı diye bir şey yoktur o adamlarda. Sen ve benim gibilerin vicdan sorunu var."

"Kadına artık ayrılmamız gerektiğini söyledim bir hafta önce. Çok şaşırıldı. Her şeyin iyi gittiğini düşünüyordu. Oysa iyi gitmiyordu. Bilmiyorum, belki de benden beklentisi fazla değildi. Ağladı bir süre. Nereye gidebileceğini sordu bana sonra. Annesinde kalmak istemiyordu. Abisine, ablasına ya da bir arkadaşına da gitmek istemiyordu. Tek başına kirayı karşılayabilirdi; ama, bunu da istemiyordu. Evde kalabileceğini söyledim ve çıktım."

"Belki de kadınlarla ilişkilerinde asla dikiş tutturamayacaksın. Bunu hiç düşündün mü?"

"Düşündüm elbette. Hem de yıllarca. İşin içinden teorik olarak çıksam bile pratikte her zaman çuvalladım."

"Yani bir anlamda yazılarında başkalarına verdiğin öğütleri tutamadın."

"Evet. Aynen öyle. Ne yapılması gerektiğini biliyorsun ve bir şekilde bunları yapamıyorsun."

"Peki kadınlardan ne istediğini biliyor musun?"

"Net bir sürü şey var kafamda; ama, hangisinin ağır bastığına hâlâ karar verebilmiş değilim. Bazen sadece bedenlerini istiyorum. Bazen sevgilerini, ilgilerini istiyorum."

Onları kendime âşık edip sevişmek istediğim zamanlar da oldu. Ve bu günaha da girdim birkaç kez. Bazen her şeylerini istiyorum.

Bazen de görmek bile istemiyorum onları. Öyle zamanlar oluyor ki, göğüs, kalça, dudak ve bacadan ibaret görüyorum kadınları; ama, kadınlara âşık olmayı da başarabiliyorum. Geçmişte birkaçı için adam öldürmeyi bile göze aldığım oldu. Onlara bir gecede tertemiz bir aşkın ta kendisini sunduğum oldu. Onları özledim. Sarılıp kollarında son nefesimi vermeyi bile istedim. Bana büyük hazlar verdikleri için tanrıçam bildim onları."

"Kafan karmakarışık evlat."

"Pek değil ihtiyar. Çok şey istiyorum. Biraz da bencilim. Kadınlar benim istediğim gibi olduğu sürece itirazım olmuyor onlara. Ancak kadın düşüncesiyle karşıma çıktıklarında dayanamıyorum."

İhtiyarın mavi gözleri büyür gibi oluyor. Bana dönüyor ve "Biraz değil, bayağı bencilsin sen," diyor.

"Belki de haklısın," diyorum.

"Bak sana şunu söyleyeyim evlat. Kadınlar her zaman kontrol edebildikleri erkeklerle hayat kurmayı düşünür. Senin gibi herifleri kullanırlar. Öyle hemen celallenmeye kalkma. Bu kullanma biraz farklı. Senin gibi insanlara âşık olurlar. Çünkü onları anladığını biliyorlar. Güçlüsün. Kariyerin var. Eh, fena adam da değilsin. Esprili, hoş bir tipsin. Senin yanında kendileri olabiliyorlar; ama, bütün bunlar seninle hayat kurmalarına yetmez. Sana âşık olurlar, bir şeyler öğrenirler, acı da çekerler ve sonunda gider sakın bir limana atarlar kendilerini. Sen de onlar için bir limansın; ama, şöyle durup bir soluk alınabilecek bir liman. Demirlemezler sende kadınlar. Sözünü ettiğin kadın düşüncesi biraz bu galiba, ha?"

149

150

Baba haklıydı. Acılı kadınlar gelirlerdi bana. Aşk acıları yaşarlardı. Kocaları hayatlarını cehenneme çevirmiş olurdu. Evlat acısı çekerdi bazıları. Bazıları ise aşk arıyordu. İçlerinde macera arayanlar da vardı. Seks için gelenler de olurdu. Birkaçı ise beni diğer ilişkilerinde referans olarak kullanmak üzere gelirdi. Aralarında benim gibi romantik bir serseriye "adam" etmek üzere gelenler bile vardı. Ancak hepsinin ortak bir tarafı vardı: Kısa bir süre sonra giderlerdi!

"Ne oldu be evlat? Bak şarapsız kaldın ve düşünüyorsun. Doldur şu boktan plastik bardağı ya da şişeden çek. Ne halt edersen et; ama, kafanı fazla da takma."

İhtiyarın dediklerini yapıyorum. Kafayı takmanın bir anlamı yoktu. Bazı insanlar birlikteliklerde başarısız oluyordu ve ben de onlardan biriydim. Artık bunu kafaya yazmanın zamanı gelmişti.

"Peki bu işin sonu nereye varacak baba, ne dersin?"

"Nereye varacak ki. Benim gibi olacaksın sen de. İhtiyarlığında da yalnız kalacaksın. Anılarınla yaşamaya çalışacaksın. Çünkü bizim gibi insanlar kadınlarla uzun süre yapamaz. Biz eğilmeyi bilmiyoruz. Ruhumuzu kendimize saklıyoruz. Oysa kadınlar erkeğin ruhunu da almadan asla rahat edemez. Özgürlük bizim için her şeydir. Bak bunun için yoksul kalıyoruz. Her yerden bunun için kovuyorlar bizi. Kadınlar hayatlarından kovuyor, toplum, uyumlu olmadığımız için içinden. Bir şey daha var. Bizler bütün kadınları istiyoruz aslında. Kadınlar ise tek olmak istiyor. Galiba sorun da burada."

"Bazen sevdiğimi düşündüğüm, güzel ve değer verdiğim bir kadınla ilişkim olurdu," diyorum, "ama başka kadınlardan kendimi alamıyordum yine de. Onlarla bir akşam yemeği yemek,

onları keşfettikten sonra yatmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordum. Çok geçmeden de böyle birisi çıkıyordu karşıma. Sonra da olan oluyordu. Üzülüyordum; ama, elimden bir şey gelmiyordu. Bir robot gibi gidiyordum başka kadınlara."

"İyi ya, bak birçok şeyin farkındasın evlat. Demek oluyor ki düzenli ilişki kurmak gibi bir hıyarlığa soyunmayacaksın. Yahu biraz da hayır demeyi öğren. Sen bunu yapamıyorsun. Hayatına sokulup senden çok şey bekleyen kadınlara karşı net bir tavrın yok senin. Düzenli bir ilişki istemediğini söyle olsun bitsin. Kadın üzülecektir elbette. Bırak üzölsün. Yoksa sonra çok daha fazla üzölecek."

Uzun bir süre ikimiz de susuyoruz. Bu arada birer şişe şarabın dibini buluyoruz. Ay çıkmış artık küçük tepenin ardından. Deniz çok güzel. Kadın düşüncesinden sıyrılıp yakamozları seyretmenin zevki bir başka. Dalgaların ritminde pek bir değişiklik yok. Birer bardak şarap koyuyoruz yeni şişeden. İhtiyar alınıdaki kırışıklıklarla oynuyor, sonra kemerli burnunun üstünü kaşımaya koyuluyor. Arkamdaki kayaya iyice yaslanıyorum.

"Kadınlar kıskançtır, bu doğalarında var," diyor ihtiyar sanki kendi kendine konuşur gibi mırıltı halinde.

"Evet," diyorum, "bazen işi öylesine abartırlar ki, insanın hayatı kayar."

Yeniden susuyoruz. Bardağı kafama dikiyorum. Çok eskilere gidiyorum, kıskançlık illetinden söz edince ihtiyar.

Rusların, Karadeniz bölgesini işgali sırasında dedem üç yaşındaymış. Annemin halası ise onbeşine yakın. Gençecik kızcağız onlarca kilometre sırtında taşımış dedemi Ruslar'dan kaçarken. Giresun'un iç bölgelerine sığınmışlar. İşgal

151

152

yıllarının ardından geri dönmüşler. Dedem yine halamın sırtında. Halam birkaç kez

evlendirilmiş. Yaşı kırklara geldiğinde bir evlilik daha yapmış. Kısa boylu, iki evliliğinde de başarısız olmuş bir adamla evlenmiş. Adam halamdan çok kor-karmış; ama, yine de üzerine kuma getirmekten çekinmemiş. Bunun üzerine çılgına dönen halam, kocasına muhteşem bir meydan dayağı çekmiş. Öyle bir dayak atmış ki, adam perişan olmuş. Ancak halama, "Yapma, sen benim Allahımsın," dedikten sonra canını kurtarabilmiş. Halam üzerine kuma gelmesine karşın bir süre daha ayrılmamış kocasından. Birkaç yıl geçmiş; ama, halamın yüreğindeki acı azalmamış. Kumasına etmediğini bırakmamış bu ara. Kadın dayanmamış ve kanserden ölmüş. Halam kocasını bırakmış. Dedemin verdiği küçük bir evde yaşamını sürdürmeye başlamış. Çok iyiymiş halam. Cömertmiş. Acırmış insanlara. Bir karıncayı bile ezmezmiş. Ama halam bir kadındı.

Kuması öldükten sonra bile yakasını bırakmamış. Kansere yakalanıp yatağa düşünceye dek yıllarca her cuma öğle namazını kıldıktan sonra, elinde bastonuyla kumasının mezarına gidermiş. Mezara bastonuyla yedi kez vurup şöyle dermiş öfkeyle:

"Canına sıçtığımın orospusu."

Dalgınlığının farkına varan ihtiyar, "Ula uşağım, gemilerin mi battı yoksa?" diyor.

"Gemileri yaktım," diyorum.

Gülüyor ve ne olduğunu soruyor. Halamın hikâyesini anlatıyorum. Bu kez bir kahkaha patlatıyor. Ben de katılıyorum ona.

"İşte," diyor, "kadın dediğin odur aslında. Kimisi bu kini halan gibi kuser. Kimi ise daha çağdaş yöntemler bulur. Eğitim meselesi."

Bir süre yine sessizlik. İçkilerimiz bitiyor. Ağır ağır kalkıyoruz kayanın üzerinden. İhtiyara bende kalmasını öneriyorum. Kabul etmiyor. Anılarıyla baş başa kalmak istiyor belki de. Sormuyorum. Sarsak adımlarla yürüyoruz Kadıköy'deki vapur iskelesine doğru.

Vedalaşıyoruz ve bir taksiye bindiriyorum ihtiyarı.

"Halanı unutma evlat," diyor, taksi hareket ederken.

"Unutmam baba," diyorum.

153

SERSEMLİK KARIYERİMDE DUVARLARIN DA KATKISI VARDIR

155

Yine evdeyim. Ve yine nedensiz bir can sıkıntısının girdabında volta atıyorum. Dışarıda gece yarısı köpekleri havlıyor. Durumlarının benden daha iyi olduğunu düşünüyorum. En azından havlamak için bir nedenleri var. Saçım sakalım alıp başını

gitmiş. Kendime bakmayı çoktan bırakmışım. Aynada yabancı biri duruyor sanki. Her şey ne kadar berbat. Acaba öyle mi? Değil tabii ki. Yazılarım iyi gidiyor en azından. Okurlarım beni seviyor. Bazıları telefona sarılıp haykırıyor bunu. Ben de onları seviyorum, içimdeki isyanları, okurlarımın isyanıyla harmanlayıp dökabiliyorum satırlara artık. Yazıda bir sıkıntım yok. Hayatın her yanı yazılabilir. Nasıl yazdığına bağlıdır okunup okunmaması. Bu iyi. Nankörlüğün âlemi yok. Birazdan buzdolabında yatan dostumu ziyaret edeceğim. Beyaz peynir, salatalık, acılı şalgam suyu da masada olacak. İki de portakal var. Umarım suludurlar. Müzik seti bu gece iyi bir arkadaş olduğunu kanıtlıyor. Evimdeki yalnızlıkla başa çıkmama yardım ediyor.

156

Oturuyorum. Tek bir koltuğum var. Para hep uzak durdu benden. Belki de onu kullanmayı beceremedim. Hayır, bel-kisi fazla. Beceremedim. Faturasını da ödüyorum. Yapacak bir şey yok. Çok da önemli değil. Önemli olan, onu kazanmayı kafama koyduğumda, birincil amaç olarak gördüğümde bu işi kıvırabileceğime inanmamdır.

Ama asıl başarısız olduğum alan ilişkilerim. Kimseye uzun süre tahammül edemedim. Çok kadın tarafından sevildim. Birkaçı dışında sevmeyi başaramadım. Çok şey beklediler. Haklıydılar aslında. Seven kadın çok şey bekler çünkü. İstese de istemese de yapar bunu. Sıkıldım sık sık ve hata üstüne hata yaptım. Onların sadakati ve sevgisi boğdu beni. Bunun için düşünmedim bunu. İnsanın bunları düşündükçe kendine dayak atmak zorunda kalması zor oluyor. Aynı anda bir sürü kadınla birlikte olmayı başardım; ama, hiçbirini sevmedim. Hoşlandım. Yattım, kalktım, bağırđım, hakaret ettim. Bazen bir geceye müthiş bir aşk sığdırdım. Kadınlarıma sığındım. Onları hazzın doruklarında gezdirmeye çalıştım. Ve sık olmasa da bunu başardım. Peki hiç mi sevmedim? Sevdim elbette.

Uğurlarında adam öldürmeyi bile göze aldığı kadınlar oldu hayatımda. Sevemediğim, bir kadına bağlanıp uzun yıllar yaşamaktı galiba.

Ve artık anladım ki, galiba uzaklıkları sevdim ve tam da bulduğum anda kaybetmeyi. Uykusuz gecelerimde sevmeyi başardığım kadınlarımla sabaha karşı birbirimizi uyandırdığımız telefonları sevdim, özlemeyi, ertesi gün masaya başımı dayayıp uyuklamaları.

İstemesem de kadınlarımı üzmeyi sevdim ben, ardından hesapsız bir merhaba sıcaklığında özür dilemeyi.

Güveni istemedim aslında ilişkilerimde; ama, hata yapmaktan da alıkoyamadım kendimi. Ben kadınlarımın ölesiye sadık kalmasından korkarken, onlar da benim aldatacağımdan korktu.

Severken, sevdiken tepeden tırnağa, ayrı kalmayı başardım.

Ayarı bozuk bir saatli bomba gibi içimde taşıdım kadınlarımı, ne zaman patlayacaklarını bilemedim.

Gözlerindeki pırıltıyı sevdim kadınlarımın, ilahi bir gücün emrine uyarılmış gibi aynı

anda birbirimize yönelip sıkı sıkı sarılmalarımızı. Yumuşak dokunuşlarımızı, görkemli sevişmelerimizi, şiir gibi gecelerimizi özlemeyi sevdim belki de.

Sevdiğim kadın yoksa dünyanın ıssızlaşacağını düşünmeyi sevdim. Bir araya gelememeyi, acı çekmeyi, bana en çok yakışan hüznü sevdim. Düşlerimdeki kadını hiç olmayacak yerde arayıp da hüsrana uğramayı sevdim, bulamayınca kendimi aldatmayı sevdim ben.

Bir parçamın uzaklarda, hep uzaklarda kalmasını sevdim, ne olursa olsun var olduğunu bildiğim.

Kadınlarımı daha da yakından tanıyamamayı sevdim belki de, anıların önünde saygıyla eğilmekle avutmak istedim kendimi.

Ben baharları değil kışları sevdim, bitmeyecekmiş gibi duran uzun gecelerin hatırına. Karanlığa mermi hızında sıktığım şiirleri sevdim, ayrılığı, özlemi ve aşkı anlatan.

157

158

Bedelini ödeyerek aşkı yaşamaktansa, "Bir zamanlar kısacık bir süre de olsa olağanüstü şeyler yaşadım," demeyi tercih ettim ben.

Kadınlarımın benimle birlikteyken yaşadıkları yalnızlığın nedenini tam olarak bilemem elbette. Ama benim şu berbat yalnızlığım, onu anlatacak birileri olmadığından değil, korkularımın eseridir yalnızca.

Vaziyet böyleee... Yıllarca kadından kadına koşturup durdum. Adını koyamadığım bir şey ya da çok şey arıyordum belki de. Bulamadım ya da buldum da kaybettim. Faturası ağır oldu elbette. Kadın bedenleriyle yetinmek bana göre değildi; ama, hayat böyleydi. Bu dünyada misafirdim ben. Umduğumla değil, bulduğumla yetinmek zorunda olduğumu öğrenmişim.

Evliliğin bana göre bir şey olmadığını anladığımda başımdan iki evlilik ve boşanma geçmişti bile. İnsanın sevdiklerinden kendi hataları sonucu ayrı kalması çok daha acı, yıkıcı bir şey. Durumu kabullenmekten başka şansınız kalmıyor maalesef. Yıllardır çocuk filmlerini izleyemiyorum. Aile dramlarından nefret ediyorum. Çocukların çektikleri sıkıntılar perişan ediyor beni. İçim kabarıyor, çıldırarak gibi oluyorum. Bazen sevdiğim bir kadın ve iki çocukla neşeli bir akşam yemeği hayallerine daldığım oluyor. Bir hayal bile olsa, olağanüstü...

Rakı bitmek üzere. Birkaç da portakal dilimi var tabakta. Hâlâ aklım basımdayken size iki önemli şey daha söylememe

izin verin.

Son birkaç yıldır kadınları aldatmak hayatımın bir parçası oldu; ama, onları sevdiğim sürece aldatmadım. Onların beni sevmesi ise tümüyle kendilerini ilgilendirdi. Sevgiyi ve aşkı hiç aldatmadım.

İkincisine gelince...

Son zamanlarda duvarların kafasında şişe kırmıyorum evde. Onlara saygı duyuyorum artık. Bunca yıllık sersemlik kariyerimde hatırı sayılır yardımları oldu çünkü.

Başta da söyledim ya.

Yorgunum. Anlamsız ilişkiler yordu beni. Kadınlar yordu. Hesapsız kahkahalar bile yordu. Vicdanımın saldırılarından yoruldum. İyi bir kötü olmadığım için, kendi hayatımın başında nöbet tutmaktan yoruldum. Artık izninizi rica ediyorum. Son yudumu alıp pencereye çıkacağım. Sigaramı içecek ve hazırladığım kemikleri köpeklere attıktan sonra, yatıp uyumaya çalışacağım...

159

Romantik isyankar

Halim Bahadır

gördüm, dokundum

.. .ve sevdim

Görmeden âşık olur mu insan, gözümüzle gördüğümüz müdür sevdiğimiz, yoksa ruhuna dokunabildiklerimizi mi severiz?!

Sevilene dokunamayınca, geceler boyu onun hayaliyle ruhunun karanlık koridorlarına dalmaz mı insan... Bir kış günü ateşlere bulanmaz mı...

Yolcu değil miyiz hepimiz, başkalarının hayatlarının yolcuları...

Gece vakti çimenlerin üzerine uzanmış yıldızları seyrederken tüm aşkları yüreklerine taşır bir yolcu, konaklama aykırısıdır yolcuya, bir hayalet gibidir ruhları, şeffaftır herkesin içine girip onlardan olabilirler.

Romantik bir yolcunun hikayesi "gördüm, dokundum ...ve sevdim".

Halim Bahadır senelerdir yaşadığı hayatın satır aralarını yazdı, okurlarının hıçkırıklarını paylaştı, gülümsemelerini çoğalttı, iklimleri dolaştı kalemiyle, insanların ruhlarına dokundu.

Göremediğimiz hikayeler var elinizdeki kitapta, bir yazarın iç serüveninin yanı sıra arka sokakların sesi geliyor fısıltıyla.

ISBN 175-E5M0-03-1